

Catalunya Cristiana

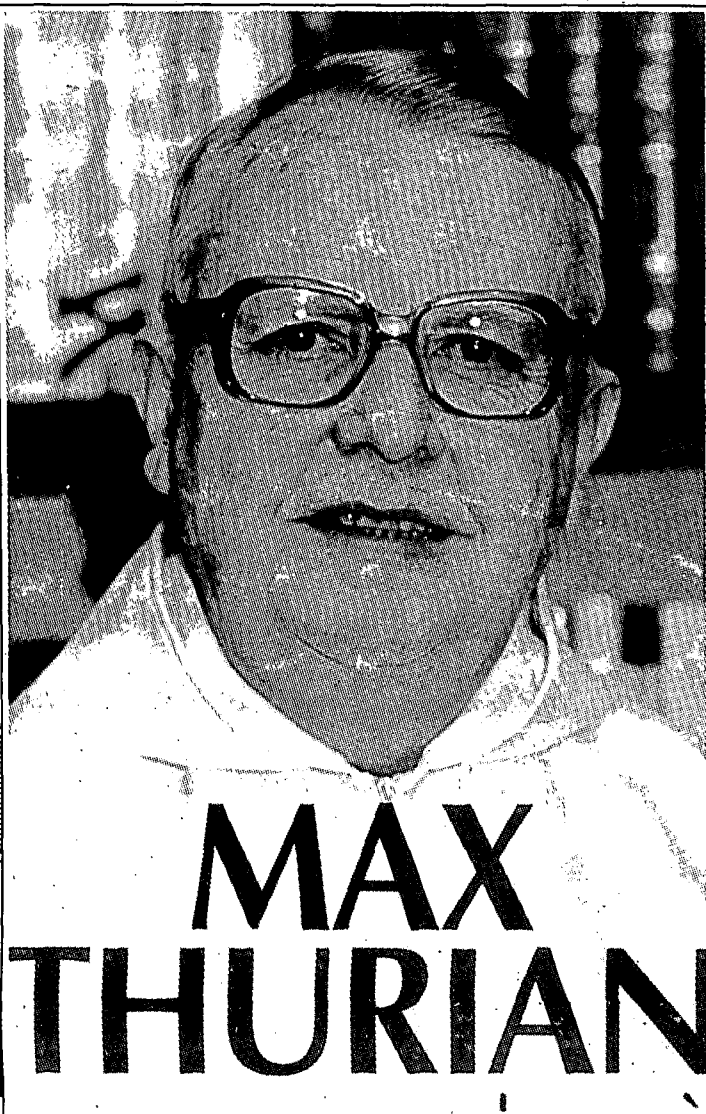
setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 29 de juliol de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 723 175 ptes.



Entrevista amb el cofundador de Taizé

¿Quina «Nova Evangelització»?

✓ «Ningú no té dret a anar a un lloc i dir: "Fins avui no us han anunciat correctament l'Evangeli. Per fi nosaltres ho farem, doncs tenim els títols exigits: una metodologia particular, una anàlisi precisa de la situació del món, etc."»

✓ «L'Evangelització només és possible en la pau i en la unitat entre aquells que anuncien la "Bona Notícia"»

✓ «¿De què serveix mirar-se, criticar-se els uns als altres, quan es tracta de mirar junts la fita, Crist, i de deixar-se jutjar i criticar per ell?»

✓ «La vida cristiana no consisteix en un conjunt rígid i complicat de regles disciplinars i ascètiques, en un estret mètode de pregària i de meditació. La vida cristiana és essencialment la consciència de l'amistat de Crist, present en la seva Església»

Un diàleg amb Luigi Guglielmoni a pàgs. centrals

Una vida dedicada a la investigació i a l'Església

El Dr. Ramon Roca-Giró i Puig, medalla d'or de la Generalitat

El propassat 20 de juliol el President de la Generalitat Sr. Jordi Pujol va imposar el més alt guardó del nostre país al Dr. Roca-Giró i Puig, prevere i canonge emèrit de la Seu Barcelonina, pels seus treballs i investigacions papirologiques.

A pàg. 5, Josep-Rafael Carreras de Nadal ens descriu en un article la trajectòria científica i sacerdotal del guardonat. I a la pàg. 10, una crònica de l'acte.



AVUI!
Especial

Vilanova i
la Geltrú

LLINDAR

M'excusarà el lector que, evocant la famosa obra d'Antonio Rosmini, hagi triat aquest títol: vol ser un revulsiu. A les envistes del proper Concili, la nostra mirada ha d'intentar descobrir, amb un desig sincer de conversió, quina és l'arrel dels nostres «mals» més profunds. No pretenc dir-ho tot. I no hauriem d'oblidar els aspectes positius, que n'hi ha! Tanmateix, penso que el catolicisme català, la nostra Església, necessita urgentment guarir-se, sobretot, aquestes cinc nafres: **1. La ignorància:** S'hàn fet notables esforços, però patim d'una greu manca de formació catequètica, teològica, espiritual. Es desconeix el Concili Vaticà II, així com la gran tradició cristiana. Aquesta mancança afecta també la gent que ens és més propera i que vol intervenir activament en la marxa de l'Església. Els seus bons desitjos no supleixen la necessitat d'una sòlida formació. Hauria de ser l'hora d'un gran relançament de les catequesis d'adults i de joves. I també dels exercicis espirituals. **2. La fragmentació:** Certes invocacions a la pluralitat no fan altra cosa que amagar la ferida oberta de la fragmentació i la divisió. La invocació a la unitat, per

Cinc nafres per guarir

contra, s'ha fet sospitosa d'uniformitat. Això és molt trist. Reduïm la comunió amb Jesucrist a un vague i abstracte pretext sentimental, que ens compromet a ben poc. Per això fem compartiments estancs, que no es comuniquen ni dialoguen. Els carismes són distints, però han de ser complementaris. A Catalunya, els grups, els moviments, etc., no es complementen. Més aviat es neutralitzen els uns als altres. **3. La invertebració de la fe:** Se'ns està secularitzant la ment i el cor. Tenim poca resistència. Però la fe solament es vertebrava en Jesucrist cregut, celebrat, viscut i pregat al si de l'Església. Benvingut sigui el nou Catecisme si ens ajuda a construir una vida més conformada a Crist en l'Esperit. La nostra Església ha d'oferir una autèntica experiència de Déu. Ha de ser una Església més

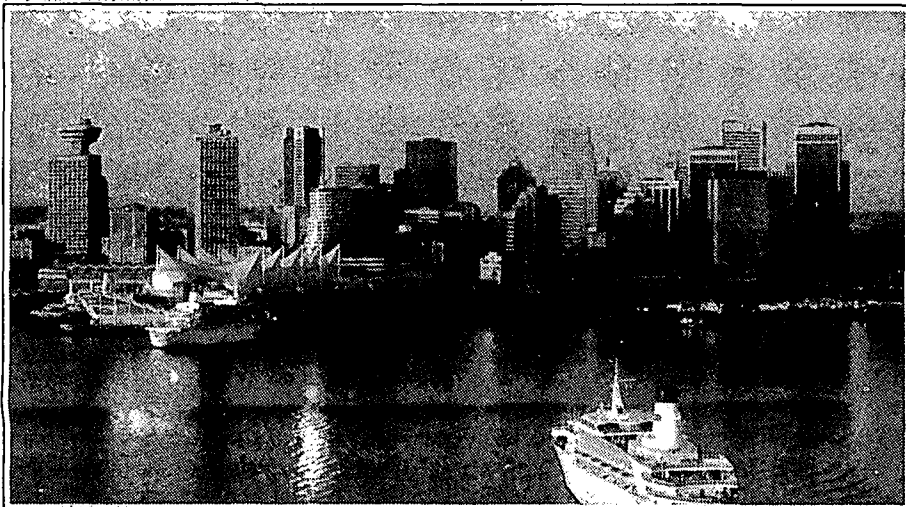
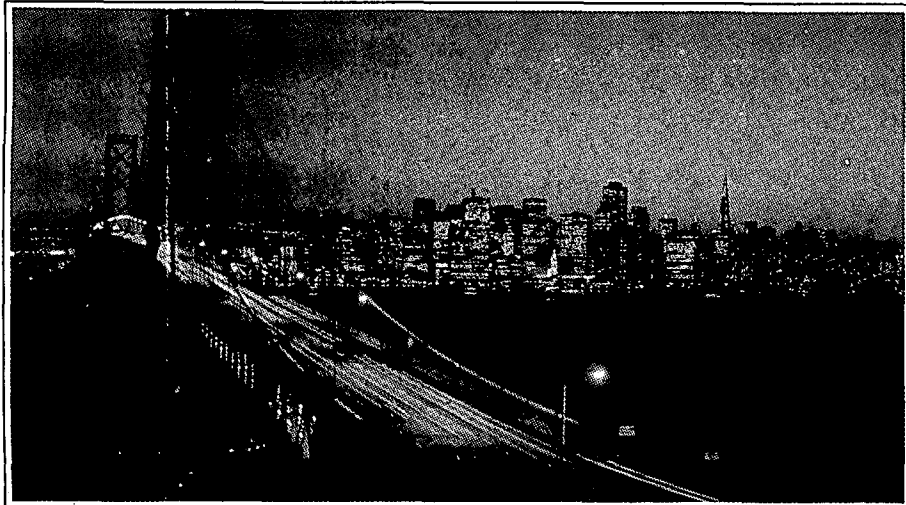
profundament orant i adoradora (com el bisbe Buxarrais aquest estiu en algunes tandes d'exercicis, convidant a fer llargues estones d'adoració davant el Santíssim exposat!). No ens podem limitar a oferir Jesucrist només com a model (de servei, de lluita per la justícia, etc.), sinó que hem de suscitar una relació viva i personal amb ell. **4. La manca de compromís i de decisió:** Vivim reclosos i complaguts en els nostres grupets. Ens determinen massa les impressions i ens movem d'una manera superficial i per impulsos. Però ens manquen conviccions i capacitat operativa. Ens cal més decisió per sortir a l'encontre de la gent. Potser ens sobren opinions i ens paralitzen les etiquetes. Ens manca el sentit de l'acció i de la determinació. Per això evangelitzem tan poc. **5. El pessimisme:** Estem enterrant l'esperança a base d'un excés d'auto odi i de crítica destructiva. Si no promovem un amor més gran a l'Església com a misteri del Cos de Crist, no sorgiran vocacions: ni per al matrimoni, ni per a la vida consagrada, sacerdotal, etc. A voltes, les nostres condicions climàtiques estan força contaminades o resulten del tot asfixiants.

Manuel Valls i Serra, director

VIATGE ALS

Del 16 al 31 d'agost

ESTATS UNITS / CANADÀ



Califòrnia

- San Francisco: febre d'or en el record
- Los Angeles: «de pel·lícula» i realitat

Nevada

- Las Vegas, la capital mundial del joc

algunes bel·leses naturals

- a serra Nevada
- el parc i salt d'aigua de Yosemite
- els llacs de Mammoth
- el Grand Canyon del riu Colorado

Columbia Britànica

- Vancouver, la tercera ciutat del Canadà
- Vernon, en una important zona fruitera
- Kamloops: cruïlla fluvial i comercial
- Victòria, a l'illa de Vancouver

Alberta

- Lake Louise, la joia de les Rocalloses
- Banff i Jasper, centres muntanyencs

algunes bel·leses naturals

- els llacs de Lake Country
- les muntanyes Rocalloses: mont Rodson
- les muntanyes Selkirk
- la vall i la gelera d'Athabasca

AVÍS:

Les dependències de l'associació d'AMICS, a plaça d'Urquinaona restaran tancades per VACANCES durant tot el mes d'AGOST

Terra Santa

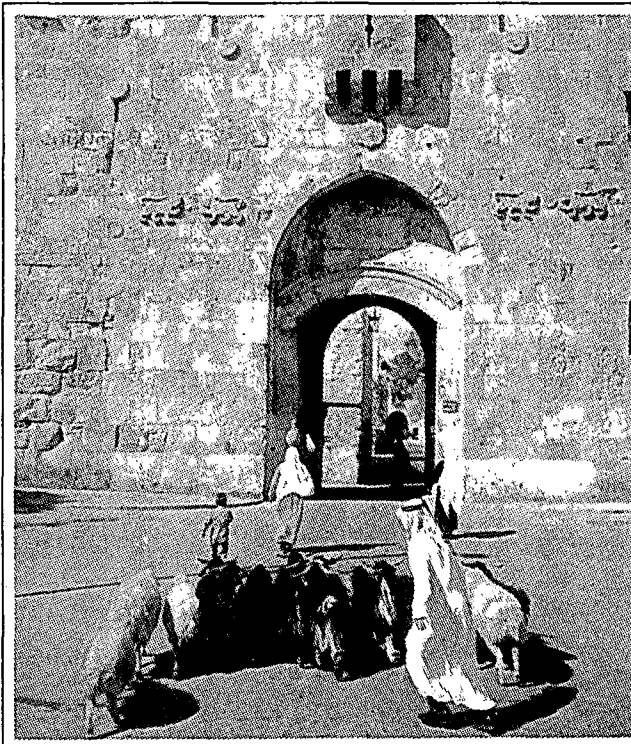
Del 5 al 13 d'octubre

VISITANT, COM A «PELEGRINS DE LA PARAULA», LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, etc.

PODEU FER-VOS «PELEGRINS DE LA PARAULA» SEGUINT DE PROP LES PETJADES DE JESÚS

DEMANEU INFORMACIÓ



Assistència tècnica Ultramar Express

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: 301 37 18

EDITORIAL

El Concili i tots nosaltres

Després de l'àmplia «Consulta sobre possibles temes», el Concili de la Tarraconense entra en una fase decisiva. Serà cap a la fi del mes de setembre que els bisbes, després d'examinar el resultat del processament de les respostes, decidiran la temàtica conciliar. A partir d'aleshores, tot es farà més clar i més concret. L'etapa diocesana, que tindrà lloc el 1994 a cada un dels nostres Bisbats, serà, sens dubte, la pedra de toc del futur del Concili. És, però, des d'ara mateix que ens cal assumir a fons la responsabilitat d'una iniciativa providencial que pot esdevenir el punt de partida d'una renovació en profunditat de l'Església a Catalunya... o pot convertir-se en una frustració col·lectiva. Això dependrà, al capdavant, de tots nosaltres. Per això és tan important despertar actituds positives de cara al Concili.

En primer lloc, una actitud de pregària. Pregar pel Concili vol dir obrir-nos a la iniciativa de l'Esperit. Relativitzar-nos, doncs, nosaltres i relativitzar les nostres opinions. Confessem que som limitats i pecadors: si no és el Senyor que edifica l'Església... treballarem debades. Aquest esperit de pregària ha de fer-nos menys durs, menys racionalistes, més receptius, més oberts a l'imprevist.

També ens convé tenir capacitat d'entusiasme o, si més no, d'esperança. No podem confondre el necessari realisme amb el terrible escepticisme que sovint ens incapacita. Si mirem enrera, sobretot si ens abandonem als impulsos de l'home vell que subsisteix potencialment dins nostre, no ens mancaran arguments per al desànim. En tenim sobradament per al consum propi i per desanimar els altres. Però és hora de mirar endavant i creure que és possible tornar a calar la xarxa, tantes vegades estèril, en nom del Senyor, i heure una pesca miraculosa. El desànim s'encomana, l'esperança també. Amb les nostres actituds personals ja estem construint o destruint el Concili.

Ens cal, sobretot, ser-hi tots. Un concili és per a aplegar tothom. Quin sentit, tindria que alguns s'instal·lessin, ja d'entrada, a l'exterior? En la vida de cada dia la pluralitat de carismes i de tasques, de situacions, de maneres de pensar i de maneres de ser prou ens tenen escampats... Precisament entrem en concili per tal de retrobar-nos en la comunió i compartir la missió que ens és comuna: viure, testimoniar i anunciar l'Evangeli de Jesucrist. Ser-hi tots no vol pas dir parlar tots igual. Vol dir, això sí, parlar tots dins. Això demana dos esforços de comunió complementaris. El de l'episcopat, orientat al servei de l'acolliment, perquè no es perdi res del que el Senyor ha confiat a l'Església. El del poble cristià, orientat a la fidelitat al disseny de Jesús, perquè edifiquem damunt del seu fonament.

Ni l'actitud de pregària, ni la capacitat d'esperança, ni la voluntat de ser-hi... depenen de programes teòrics ni d'esquemes organitzatius. Depenen de tots nosaltres. De tots nosaltres depèn el Concili.

Romàrio va anar a missa a Sant Vicenç de Montalt, en el decurs de la seva curta estada per fer efectiu el seu fitxatge pel Barça. La notícia, recollida sorprenentment per un mitjà de comunicació, destaca com a extraordinari un fet que, més aviat, hauria de ser normal, tot i les darreres dades estadístiques que ens mostren Catalunya com un dels països més secularitzats. I ara s'ha fet públic l'anunci del nomenament de dues dones per a dos llocs «directius» de la diòcesi de Barcelona. Un altre fet que hauria de ser considerat com a normal, però que té una transcendència especial i extraordinària. Més quan, en aquest cas, les dues són laïques i assumiran una responsabilitat tradicionalment reservada a preveres.

La iniciativa, impulsada personalment per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, convé posar-la en relleu en un moment com l'actual en què diferents col·lectius cristians han advocat públicament perquè en el futur Concili provincial s'abordi específicament el paper de la dona en l'Església.

Conec personalment les que seran flamants directora de Càritas, Pilar Malla, i, especialment, delegada diocesana de Pastoral de la Joventut, Rosa Deulofeu. Dues persones preparades, amb una dilatada experiència en els camps de la lluita contra la marginació i del treball amb la joventut. En el cas de la Rosa Deulofeu, actual presidenta del Moviment de Centres d'Espai Cristians, es tracta d'una persona jove, il·lusionada i

responsabilitat. Si bé és cert que en el si del secretariat del Consell Pastoral Diocesà la majoria són dones, fins ara cap delegat de pastoral, per exemple, era una dona. Una voluntat, per tant, palesada amb fermesa, si tenim en compte que substituiran dos preveres diocesans. Aquesta qüestió reflecteix, sense ambigüitats, la sensibilitat del nostre Arquebisbe envers els laics, tot posant-los al capdavant de dos llocs que representen

L'Església de Barcelona ha aconseguit «fitxar» els serveis de dues persones capaces i qualificades. Cal felicitar-se per aquest fet, que s'inscriu en una progressiva equiparació dels mecanismes de funcionament de l'Església als de la societat, basats en l'eficàcia

dues de les seves prioritats més estimades: els pobres i els joves.

«El tema del laicat no és pas marginal o decoratiu». La frase correspon al Pla pastoral diocesà, aprovat el setembre passat, on es formulen els cinc grans blocs temàtics—l'evangelització i els creients no-practicants; l'evangelització i els no-creients; la joventut; els marginats i immigrants; i la família— que es configuren com a objectius de la tasca pastoral. El Pla en el seu darrer

capítol es refereix als agents pastorals; els laics, lògicament, ocupen un lloc destacat. En aquest sentit, els dos nomenaments constitueixen una demostració evident que, ben segur, esvairà els dubtes d'aquells escèptics que consideraven l'afirmació del Pla en favor del laicat merament retòrica.

Nogensmenys, aquesta acció pot contribuir decisivament als treballs del Concili que se celebrarà novament a Catalunya l'any 1996 després de més de dos-cents trenta anys. Malgrat que les qüestions de caire general o universal s'escapin de l'àmbit competencial d'un concili provincial, darrerament s'han alçat moltes veus de cristianes i cristians que han demanat que es debatí àmpliament el paper de la dona en l'Església, entre d'altres, diferents membres de la comissió preparatòria del Concili. La fórmula final adoptada en el qüestionari de consulta sobre possibles temes del Concili recull l'epígraf «els laics, homes i dones, en l'Església diocesana».

Tant de bo que el Concili català pugui reflexionar i aportar suggeriments sobre el paper de la dona en l'Església, amb serenitat i més enllà dels tòpics. De moment, la iniciativa del nomenament de dues dones laïques a la diòcesi de Barcelona com a directora de Càritas i delegada diocesana de Pastoral de la Joventut esdevé un avenç i un signe esperançador d'una nova sensibilitat.

Marcel·lí Joan i Alsinella és periodista i secretari del Consell pastoral diocesà de Barcelona

La dona a l'Església

■ Marcel·lí Joan i Alsinella

que ha sabut combinar i sintetitzar amb encert una profunda espiritualitat i un compromís explícit pels joves d'avui, des de l'educació en el lleure.

Crec, doncs, que aquests nomenaments tenen una significació de reconeixement pel treball que han dut a terme i, alhora, per la tasca rigorosa i positiva que realitzen les seves entitats—Càritas diocesana de Barcelona i l'Institut Pere Tarrés—. Conseqüentment, l'anunci confirma que l'Església de Barcelona—igual que ho faria la societat civil—ha aconseguit «fitxar» els serveis de dues persones capaces i qualificades. Cal felicitar-se per aquest fet, que s'inscriu en una progressiva equiparació dels mecanismes de funcionament de l'Església als de la societat, basats en l'eficàcia. Perquè, dissortadament, l'organització i la gestió quotidiana en la nostra Església encara resta lluny d'unes claus d'actuació àgils, modernes i sobretot eficaces.

Però més enllà d'aquests elements, el nomenament de Pilar Malla i Rosa Deulofeu s'ha d'interpretar com un gest simbòlic—i significatiu—de promoció de la dona i dels laics en tots els àmbits eclesials, també els de

RESPIR

No són sinònims!

Mestre i professor són dos mots que, considerats a l'engròs, es prenen sovint com a sinònims, però que no ho són. Ara no n'explicaré les diferències que em sembla veure-hi, però esmentaré una frase d'Arnaud Desjarins que en dóna una. Diu: «Si el professor ensenya a tenir cada vegada més coneixements, el mestre ensenya a ser.» I encara una altra de Nikos Kazantzakis, que no compara els dos mots, però explica què entén ell per mestre: «Sovint, burlant-te de mi, dius que ets deixeble meu. I jo me n'aprofito,

perquè sé bé prou quina necessitat i quin avantatge no té el veritable mestre: mirar d'aprendre del deixeble tot el que pugui, flairar cap a on va la joventut i encaminar cap allí la seva pròpia ànima». És una manera de dir amb què no tothom estarà d'acord, però trobo que la idea central: «aprendre del deixeble», parla d'una mena de simbiosi entre l'un i l'altre que ningú no pot contradir.

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josepina Picas i Pau

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puní, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Miral, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. **Compaginació:** Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30.

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M^e Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar

Vilamúries, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel·lí Coromines, mossèn Joan Pujol i

mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per OJD

MEMBRE DE LA UCIP



ARA MATEIX

Sobre l'ètica dels mitjans: de «Mans Netes» a l'arxiprest d'Irun

■ J. Carrera Planas

La polèmica és vella: un objectiu honest, fa honestos els mitjans emprats per a assolir-lo? En realitat, es tracta d'una polèmica sorda: de defensors oberts del sí, normalment no se'n troben. És alhora de les decisions pràctiques i de la seva justificació que apareix —i amb quina força!— la tesi que el fi justifica els mitjans...

Dos fets d'actualitat obren una altra vegada la qüestió. Són, tots dos, incòmodes. Parlar-ne resulta perillós, però no —espero— del tot inútil.

Tenim, a Itàlia, l'operació «mans netes». El seu títol ja resulta agosarat, venint del camp polític, però expressa prou clarament que persegueix un objectiu legítim. Ara la tragèdia dels suïcidis de Gabriele Cagliari i de Raul Gardini fa emergir un seguit d'interrogants que abans només alguns plantejaven en veu baixa. ¿D'una banda, és lícit preguntar-se: s'hi val a tot, en la lluita contra la corrupció? Una cosa és la independència judicial, una altra la seva prepotència en el context de l'estat. ¿Estan prou tipificats els delictes perseguits? ¿Són democràticament proporcionats els mètodes d'investigació? D'una altra banda, molts també comencen a demanar-se: és clar el que hi ha al foris o al darrera d'aquesta croada? ¿Algú barreja sentiments venjatiu amb l'afany de neteja? Tots desitgem, no cal dir-ho, que d'aquesta etapa convulsa Itàlia en surti positivament renovada. Però això no depèn només del zel purificador. També depèn de la capacitat de no traspasar els límits de l'estat de dret i de crear alternatives vàlides i practicables. Un amic, bon coneixedor de la realitat italiana em recordava que els feixistes també volien imposar la moral i l'ordre. Imposar, aquí hi ha l'error. L'honestedat dels mitjans és decisiva.

A Euskadi ha causat impressió que el Tribunal Suprem hagi doblat la pena del capellà José Ramón Treviño, arxiprest d'Irun. És un cas complex. Resulta aventurat entrar a judicar l'acte d'acolliment d'un pastor que, com acredita la història de Treviño, s'ha distingit sempre per voler salvar l'home que sembla perdut. Però el fet que els acollits per l'arxiprest estiguin acusats de delictes terroristes de sang ens situa en una cruïlla dolorosa; tots són persones, i algunes d'elles,

...el fet que els acollits per l'arxiprest estiguin acusats de delictes terroristes de sang ens situa en una cruïlla dolorosa: tots són persones, i algunes d'elles, probablement, culpables de la mort de les altres.

probablement, culpables de la mort de les altres. Dels petits resums de la sentència actual que han sortit a la premsa, allò que crida l'atenció és que no s'admeti com a atenuant «el conflicte de deures» del sacerdot Treviño, com havia fet la sentència anterior. La raó és que no es pot contraposar «sentiments purament individuals de consciència, que podran tenir la seva recompensa íntima en el camp de l'amistat o de la moral religiosa, amb valors socials de tan alt contingut». Em preocuparia que anéssim a una minimització de la consciència personal, entesa com a sentiment purament individual, enfront de la prioritització sistemàtica dels valors socials. Perillaria, entre altres coses, l'objecció de consciència, per exemple a l'avortament, atès que una llei bé ha de ser tinguda, en principi, per un valor social... Es comprèn que, com també diuen els resums de premsa de la sentència, es vulgui «evitar la creació d'una infraestructura de protecció i d'acolliment dels membres de les bandes armades». És un objectiu plausible, en canvi, dubtós, que la seva consecució hagi de comportar necessàriament l'exclusió d'un possible «conflicte de deures».

Aparentment, l'escrupolositat ètica en l'ús dels mitjans entrebanca l'eficàcia. En realitat, salva la persona.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

En els escrits de sant Pau, la paraula *carisma* té un doble sentit. Un sentit ampli que designa el «do» de la vida cristiana en general, rebut en el baptisme, i un sentit estricte que significa un «do» particular, específic, rebut per al servei de l'edificació de la comunitat cristiana.

El religiós, o religiosa, és cridat a viure el «do» del baptisme que l'incorpora al Cos vivent de Crist, al si d'una família religiosa que ha rebut de l'Esperit un «carisma» particular per realitzar una missió específica en el si de l'Església i del món.

A l'interior de la història de la salvació, Déu té per a cada família religiosa un «projecte d'amor» que li dona la seva raó de ser, la seva identitat i la seva missió pròpia, sense reduir-la per tant a un simple «instrument» determinat per endavant per una estratègia divina!

Com el músic que «somnia» la seva sonata abans d'encarnar-la en una partitura, Déu té en certa manera un «somni d'amor» sobre cadascú de nosaltres, sobre cada família religiosa. La fe consisteix justament a acollir i col·laborar en aquest «projecte» de Déu i a comprometre totes les nostres forces, en aquesta formidable aventura humana i espiritual que és inscrita en la realització d'aquesta història universal de la salvació.

El «carisma» de la vida religiosa no és pas un programa o una estructura fixada, sinó una energia espiritual de l'Esperit, una «puixança de vida» per comunicar. Força dinàmica activa que incorpora el religiós en una família dotada d'una «missió carismàtica». Força que pot ressorgir sense parar, actualitzar-se o enfonsar-se.

Ja que aquest «carisma» no és ni automàtic ni fecund no importa on ni tampoc importa com! Hi ha uns espais privilegiats per al creixement i la fecunditat de cada família religiosa.

Aquesta és la raó per la qual cada família religiosa ha de discernir sense aturar-se, on l'Esperit del Senyor

de sastre o l'atomització en projectes individuals.

A part de ser fundador, el carisma del religiós és el d'un membre de la família. Està doncs en la fe personal i sobrepersonal. El carisma incorpora a una família determinada que ha rebut una missió particular.

Cadascú és responsable, per la seva part, de viure el carisma de la família perquè així compleix la seva missió segons el projecte de Déu. I la mateixa Església té necessitat d'aquest carisma per dur a terme la seva missió universal.

Sens dubte que les conversions, els desvetllaments, les mateixes reformes són a vegades necessàries per deixar brollar les nostres fonts i inventar noves encarnacions de les intuïcions del fundador o fundadora,

Un carisma és un do vivent, una alenada de l'Esperit creador, al servei d'una història dinàmica que mai no és simple repetició del passat. Aquesta puixança de vida, aquesta energia espiritual han de desplegar-se, encarnar-se, adaptar-se als temps i als llocs...

però en la continuïtat del carisma de fundació.

Aquest criteri de discerniment s'educa: formació inicial i permanent, estudi dels escrits del fundador, anàlisi de les intuïcions clau que sobrepassen tal o tal activitat sempre relativa a una època, anàlisi de les constants a través de les seves diferents encarnacions en el curs de la història.

Ve a continuació el criteri de comunió. El discerniment del carisma de fundació sempre és una obra comunitària (paper dels capítols a tots els nivells) que, per l'escolta de

la rica diversitat de sensibilitats, ha de discernir les crides de l'Esperit al cor de les persones i descobrir on prioritàriament, avui, hem d'encarnar el nostre carisma.

Finalment, hi ha el criteri

d'adaptació o de creativitat, ja que no es pot identificar el carisma del fundador o de la fundadora amb «la seva obra» marcada pel seu temps.

Un carisma és un do vivent, una alenada de l'Esperit creador, al servei d'una història dinàmica que mai no és simple repetició del passat. Aquesta puixança de vida, aquesta energia espiritual han de desplegar-se, encarnar-se, adaptar-se als temps i als llocs, als contextos socio-culturals i a les necessitats dels homes i els pobles.

Aquest carisma també es pot encarnar en les noves realitzacions que eren totalment imprevisibles pel fundador o fundadora.

Tal com un home creix sense perdre per això la seva identitat, el carisma d'una família religiosa pot canviar de cara. El que manté la identitat i la unitat d'una família religiosa, és el mateix Esperit Sant, font de tot carisma, que realitza al fons de la història humana el projecte de Déu.

La fecunditat missionera d'una família religiosa és doncs en la mesura de la seva obertura a l'Esperit, que és, continuïtat i creativitat.

Michel Hubaut és franciscà i col·laborador de «la Croix»

Carisma i vida religiosa

■ Michel Hubaut

l'invita més particularment a fer fructificar el seu carisma. «¿Som nosaltres, avui, una font brolladora de vida?»

Per això tenim necessitat de despertar en nosaltres aquesta força de vida, aquesta crida particular de l'Esperit, ja que no són les estructures en si mateixes «carismàtiques», sinó les persones vivents que acullen més o menys els dons de Déu.

¿Quins són els criteris que permeten discernir avui, el carisma d'una família religiosa?

Hi ha d'antuvi el criteri de continuïtat. Cal distingir el «carisma de creació», el del fundador o fundadora, i el «carisma de continuïtat», el dels membres d'una família religiosa.

Un dels esculls és considerar, sense discerniment, tots els nostres gustos o tots els nostres projectes personals com a carismes! El pluralisme a l'interior d'una família religiosa té els seus límits més enllà dels quals es corre el risc de l'anarquia de l'individualisme, el generós calaix

SABER ESCOLTAR

Queixa per l'oració no escoltada

Repassant les pàgines del Nou Catecisme, em trobo amb l'epígraf: *Queixa per l'oració no escoltada*. Em paro a llegir els tres breus números (2735-2737). El tema m'interessa a mi, mendicant de pregària, i a tots els altres mendicants. L'estil és tremendament realista i obre un enorme horitzó.

Quan lloem Déu o li donem gràcies, no solem estar preocupats per si aquesta oració li plau. No obstant això, quan demanem, exigim veure el resultat. ¿Quina imatge de Déu tenim present en aquest cas? ¿Déu com a mitjà o Déu com a Pare de Nostre Senyor Jesucrist?

Hauríem d'adonar-nos que «no sabem demanar com cal» (Rm 8,28). No sabem demanar el que ens convé. Cal tenir la seguretat que el Pare celestial sap què ens manca abans que li ho demanem (Mt 6,8). Espera, però, la nostra demanda perquè la dignitat dels seus fills radica en la llibertat. «Per tant, hem de pregar amb el seu Esperit de llibertat, per tal de poder conèixer realment el

seu desig» (Rm 8,27).

Recorda l'expressió de la carta de sant Jaume: «Demanu, i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho en els vostres plaers» (4,3). El catecisme indica com no podem demanar amb el cor dividit. En aquest cas, Déu no ens escolta, perquè ell, de debò, vol el nostre bé, la nostra vida. En això hi ha la veritat de l'amor de Déu, la seva inefable estimació per a nosaltres. Ens cal demanar amb els desigs de l'Esperit. Llavors serem escoltats.

Acaba així el nostre text: «No t'entristeixis si no reps immediatament de Déu el que demanes: és que ell et vol fer més bé mitjançant la teva perseverança a restar amb ell en l'oració» (Evagri, or. 34). «Ell vol que el nostre desig sigui provat en l'oració. Així ens disposa per rebre allò que està disposat a donar-nos» (S. Agustí, ep. 130, 8, 17).

■ Joan Guiteras

Ramon Roca-Giró i Puig nasqué el 23 de març de 1906 a Algerri, un petit poble de la comarca catalana de la Noguera. Des de la seva infantesa s'inicià en el coneixement de la llengua llatina que li ensenyava el seu pare, el qual li transmeté el gust per l'estudi i per les llengües clàssiques. Acabada la carrera eclesiàstica, iniciada al Seminari Conciliar de Barcelona i prosseguida a la Universitat Pontifícia de Tarragona, on obtingué el grau de doctor en Teologia el 1928, fou ordenat sacerdot el 22 de setembre del mateix any.

Influit per dos clergues i humanistes catalans, Carles Cardó i Josep M. Llovera, Roca-Giró i Puig intensificà la seva dedicació com a llatísta i hel·lenista. Amic del P. Miquel d'Esplugues, del Dr. Lluís Carreras i de Carles Riba, en rebé, així mateix, l'encoratjament i la beneficiosa influència. Essent encara estudiant, el P. Miquel d'Esplugues li encarregà la versió catalana de les *Lletres Catòliques*, de l'Eclesiàstic, de Jeremies i del llibre de la Saviesa per a la «Fundació Bíblica Catalana». La publicació d'aquestes traduccions el 1935 i 1936 quedà suspesa per la guerra civil espanyola (1936-1939) i represa amb els volums editats el 1946 i 1948. En el camp de les traduccions bíbliques, cal esmentar el fet que el professor Roca-Giró i Puig fou el primer que realitzà una versió catalana dels quatre Evangelis a partir del text grec original.

La seva tasca científica i papirologica

Durant els anys de la guerra civil cursà estudis a la Universitat Catòlica de Milà, on es doctorà, el 1939, en Filologia Clàssica i on s'aplicà a la papirologia de la mà del gran mestre Aristide Calderini. Posteriorment seguí estudis de crítica textual, guiat per Alberto Vaccari, al Pontifici Institut Bíblic de Roma. Més endavant continuà encara la seva especialització a la Universitat Catòlica de Lovaina; on fruí dels consells i de l'amistat de Lucien Cerfaux i de L. Th. Lefort. Completà la seva formació amb viatges d'estudi que el dugueren a Egipte i Terra Santa.

El Dr. Ramon Roca-Giró i Puig, Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya

■ Josep-Rafael Carreras de Nadal

En tornar a Catalunya fou catedràtic de llengua i literatura gregues al Seminari Conciliar de Barcelona —avinentesa que aprofità per a l'edició d'una gramàtica i d'una antologia gregues— i exercí també la docència d'aquestes matèries a la Universitat de Barcelona. El 1958 es doctorà en Filosofia i Lletres a la Universitat de Salamanca, alhora que fou professor de la Universitat Pontifícia de la mateixa ciutat.

Després de diverses activitats i treballs previs, encetats l'any 1940, el 1952 concretà i centrà la seva tasca científica i papirologica en la creació de la «Fundació Sant Lluç Evangelista», on aplegà un fons de papirs propis, *Papyri Barcinonenses*, del qual ha donat a conèixer en publicacions successives diferents textos literaris. Entre els més importants destaquen: el fragment més antic conegut de l'Evangelí de Sant Mateu, l'Himne a la Verge Maria-Psalms responsorius, les *Catilinàries* de Ciceró, l'*Anàfora de Barcelona*, etc.

Val la pena resseguir més detingudament algunes d'aquestes publicacions.

El primer dels *Papyri Barcinonenses*, editat pel Dr. Roca-Giró i Puig el 1956, formava part d'un Còdex que contenia l'Evangelí de Mateu. *Es tracta del text de St. Mateu més antic fins ara conegut* que en el Catàleg Mundial de Papirs del Nou Testament ocupa el lloc 67. Cal datar-lo a la meitat dels s. II. Aquesta datació ens porta a la certesa de posseir un fragment papirologia del primer Evangelí, força proper en el temps a la redacció original. Ens trobem, doncs, a freqüència de l'era apostòlica.

Les *Catilinàries 1ª i 2ª* de Ciceró publicades pel Dr. Roca-Giró i Puig el 1977 estan contingudes en l'anomenat Còdex *Miscel·lani*

de Barcelona, del que ha anat publicant diversos papirs d'innegable transcendència científica. En efecte, tenint en compte que de l'obra ciceroniana no en queden còpies de tot el primer mil·lenni amb alguna petita excepció i, més concretament, no en resten de les *Catilinàries* fora d'algun mínim fragment insignificant, amb aquesta publicació hom posava a l'abast del món estudiós, un manuscrit de la primera meitat del s. IV que avança mig mil·lenni els manuscrits de les *Catilinàries* més antics i, se situa, per tant, a tres segles i mig de la «primera edició». No cal dir el salt qualitatiu (del s. IX al s. IV) que aquest avançament de cinc segles suposa per al coneixement del més gran dels oradors llatins.

Als seus estudis i publicacions ha unit, per una banda, una trajectòria diàfanament sacerdotal i, per l'altra, indefectiblement catalana, concretada en l'ús constant de la nostra llengua en les seves publicacions i treballs científics.

ment del més gran dels oradors llatins.

En el camp del desenvolupament de la pietat mariana és també forçós de referir-se al *Psalms Responsorius*, editat el 1965, que consisteix en un *Himne a la Verge Maria*. Datat de principis del s. IV és l'himne en honor de la Verge Maria més antic de la literatura llatina i segurament de tota la literatura cristiana. El seu contingut ens assabenta que ja s'ha desenvolupat en el poble cristià una devoció i un cert culte envers la Mare de Déu ben caracteritzats. Millàs Vallicrosa ho feia notar, «és de cabdal impor-

tància per a l'estudi dels orígens del culte marià».

L'«Anàfora de Barcelona», l'obra més ambiciosa

Tanmateix, l'obra més ambiciosa i important del Dr. Roca-Giró i Puig serà l'edició completa de l'*Anàfora de Barcelona* pertanyent igualment al Còdex *Miscel·lani barceloní*. De fet, ha estat ja publicada i estudiada parcialment per ell. No obstant, n'està gairebé acabat un nou estudi global per a ser publicat juntament amb el text en la col·lecció que recull les *Pregàries Eucarístiques de les litúrgies més antigues* de A. Hänggi-I. Pahl, iniciada a Friburg de Suïssa el 1968. Abans, però, el Dr. Roca-Giró i Puig n'oferirà les primícies al clergat català en edició gra-

tuïta grèco-catalana.

Cal adonar-se de l'extrema importància d'aquesta *Anàfora* o Canon, objecte d'estudi de ja fa diverses dècades de part del Dr. Roca-Giró i Puig, en relació a diversos camps de la vida de l'Església, com el litúrgic, teològic, cultural. Es tracta de la Litúrgia Eucarística de l'Església de Roma en el s. II. La datació del papir, del s. III, ens porta a individuar un Canon anterior al considerat actualment més antic, el de la *Traditio Apostolica* d'Hipòlit. El desig de poder emprar en l'Eucaristia els Canons més antics i més acostats a l'edat apostòlica (que ha dut, d'acord amb l'esperit i la direcció assenyalats pel Vaticà II al ús de l'actual Canon núm. 2), haurà de dur lògicament a autoritzar també, algun dia, aquesta *Anàfora de Barcelona* de prope-ra publicació, com a Canon el més antic, en la missa romana. La transcendència que la seva aparició ha de tenir ha fet dir al gran papirolog leguís Paul Mertens que constitueix un «treball exemplar i apassionant com tots els altres de l'autor» i en congratulava el Dr. Roca-Giró i Puig per la qualitat científica. Per la seva part, un dels més grans papirolegs contemporanis, l'anglès Colin H. Roberts ha afirmat que «el Còdex de Barcelona serà segurament un dels més notables i importants papirs mai publicats, per la seva contribució a la història de la cultura».

La dedicació del Dr. Roca-Giró i Puig a una tasca extremament rigorosa i infatigable ha caracteritzat la seva personalitat d'investigador. Es bo de saber que la major part dels seus treballs científics i literaris romanen encara inèdita.

La seva obra purament científica, poc corrent a les nostres latituds, revesteix uns mèrits extraordinaris reconeguts a aquest eclesiàstic, fill de la nació catalana, per la comunitat científica internacional, que el col·loquen en un dels llocs més eminents i capdavanters de la ciència papirologica actual.

Una trajectòria sacerdotal i catalana

Als seus estudis i publicacions ha unit, per una banda, una trajectòria diàfanament sacerdotal i, per l'altra, indefectiblement catalana, concretada en l'ús constant de la nostra llengua en les seves publicacions i treballs científics, tant a Catalunya, fins i tot, quan això era mal vist i motiu de represàlies, com a l'estranger. Així, ha prestigiat arreu del món on ha arribat la seva obra, la llengua i la nació catalanes, com molt poques vegades se n'ha presentat el cas de la Renaixença ençà.

Una altra notabilitat de la papirologia el professor Rodolph Kasser el qualificà amb tota raó de «defensor coratjós de la llengua catalana», tot asseverant que «ha prestat tals serveis a la ciència que mereix àmpliament les manifestacions d'agraïment que li són retudes».

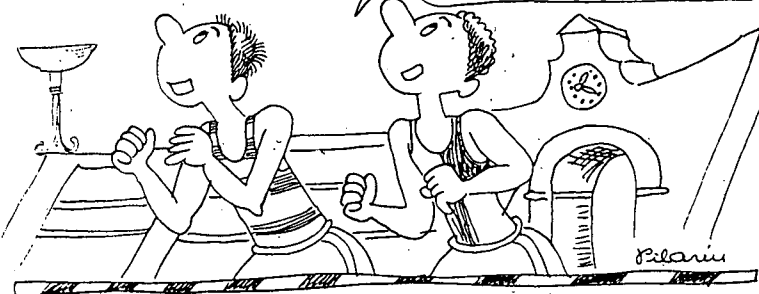
Encara hom pot posar de relleu altres repercussions de l'obra del Dr. Roca-Giró i Puig en referència a les ciències eclesiàstiques i a d'altres aspectes més pròpiament eclesials. La seva aportació, gràcies a la treballosa identificació dels papirs, a la coneixença de la Litúrgia Eucarística i de la pietat de l'Església antiga i àdhuc primitiva, i de retop de la que podem anomenar teologia contemporània de l'època postapostòlica, com així mateix de la Paraula Revelada mitjançant la descoberta de papirs neotestamentaris a vegades molt pròxims al temps en què foren escrits, atorga al Dr. Roca-Giró i Puig un lloc excepcional i senzillament únic, entre els estudiosos que han presentat a l'Església testimoniatges i evidències de la continuïtat i fonamentació de la pietat del poble, del culte públic, de la litúrgia sacramental i de l'expressió de la fe, a partir de les formes pròpies del Cristianisme dels orígens.

Josep-Rafael Carreras de Nadal és escriptor

ACUDIT

L'ANY PASSAT NO VAIG GUANYAR CAP MEDALLA OLÍMPICA...

JO TAMPOC, PERÒ AQUEST ANY EM VEURIA AMB COR DE GUANYAR LA MARATÓ PER VINT "DURS"...



BARCELONA

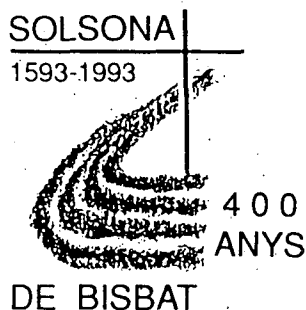
• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE LES NEUS.** — Venerada a Barcelona, a la parròquia dels Sants Just i Pastor (c/ Rera St Just s/n, a tocar l'Ajuntament), **dijous 5**, a les 19.30h, celebració de l'eucaristia amb una invitació es-

• **PELEGRINATGE A LOURDES.** — Organitzat per Apostolat Mundial de Fàtima, els dies 24, 25 i 26 de setembre. Informació: c/ Roger de Llúria 100, 08009 Barcelona; tel. 207-25-98.

GIRONA

VIC

• **LA GLEVA: EXERCICIS PER A MATRIMONIS I PERSONES SOLES.** — Tanda dirigida pel ca-

SOLSONA

• **COMMEMORACIÓ DEL IV CENTENARI DE LA CREACIÓ DEL BISBAT.** — Continuen els actes, **diumenge 1**, a la sala d'actes del palau Episcopal, de les 12 a les 16.30h, projeccions de l'àudio-visual *400 anys del Bisbat*; a les 17.30h, a l'Ajuntament, baixada de la comparsa fins a la placeta de Sant Agustí; a les 18h, a la catedral, celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Antoni Deig, acompanyat d'altres bisbes i juntament amb els preveres; tot seguit, a la plaça Major, gran festa popular, amb els ballets de la ciutat i sardanes.

ROSA COLLELL
Torelló

JAUME BOADELLA
CASAMITJANA
Valldoreix

■ **Antoni M^a Serrallonga, s.j.**

JUAN JOSÉ BONALS ROCA,
intern de la 4ª. Galeria, Barcelona



CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Data.....

<i>Entitat</i>				<i>Oficina</i>				<i>Compte</i>							

Signatura del titular del compte/llibreta

VATICA

► Joan Pau II
visitarà Lituània,
Letònia i Estònia

VATICA.—L'Oficina de Premsa de la Santa Seu ha fet públic l'itinerari de la LXI visita pastoral a l'estranger que el Sant Pare realitzarà al setembre, per visitar set ciutats a les Repúbliques Bàltiques de Lituània, Letònia i Estònia.

El dia 4 arribarà a Vilna, capital de Lituània que té 600.000 habitants i és la ciutat més gran del país. S'hi estarà fins el dia 6: Lituània té una població de 3,8 milions d'habitants, amb el 80 per cent de catòlics. El dia 6 es traslladarà a Kaunas, segona ciutat lituana, amb 400.000 habitants i 70 per cent dels catòlics. Joan Pau II visitarà l'endemà Siauliai i Siluva.

El dimecres 8 de setembre, el Papa viatjarà a Riga, capital de Letònia amb una població d'un milió d'habitants, 100.000 són catòlics. L'endemà es traslladarà a Aglona, un petit centre agrícola que té un important santuari maria. El dia 10, última etapa del viatge, visitarà Tallin, capital d'Estònia que té 500.000 habitants. El Sant Pare tornarà a Roma aquest mateix dia a la tarda. (SIC)

► El Papa demana
pregàries per
l'ecumenisme

A l'Angelus, des de Castelgandolfo, el Papa exhortà als presents així com els catòlics d'arreu del món, a intensificar la pregària comuna per l'avanç dels diversos diàlegs (ecumènics) en curs.

Joan Pau II va recordar que els Pares Conciliaris diuen que la pregària forma part d'aquell nucli central que constitueix l'ànima de tot el moviment ecumènic. El Senyor ens permet entendre sempre millor—va continuar—la seva voluntat i complir-la amb fidelitat al nostre temps, mentre ens preparam per al tercer mil·lenni. Que arribi aviat el moment de recompondre la unitat plena entre tots els cristians, per donar una gran i acord doxologia a l'únic Senyor.

El Sant Pare va parlar de la reunió que acaba de finalitzar al Líban de la Comissió Mixta Internacional per al diàleg teològic entre l'Església Catòlica i les Esglésies Ortodoxes, i també de les trobades ecumèniques programades per a aquest estiu amb altres Esglésies i comunitats eclesials.

Després del res de l'Angelus, el Papa va recordar que el 19 de juliol es commemora el L aniversari del bombardeig de Roma: «La població romana va poder experimentar novament, de manera concreta i palpable, la sol·licitud amorosa i paterna del Papa Pio XII», que visità les zones devastades. Joan Pau II va expressar l'esperança que Itàlia, ara com abans, no es desanimi: «Que camini amb nou vigor cap a fites d'autèntica convivència civil i cristiana». (SIC)

El Papa adverteix contra el feminisme radical

• La diversitat de funcions en l'Església no suposa que la dona tingui una categoria inferior

Joan Pau II adverteix del risc que suposa per a la fe cristiana els postulats d'un feminisme ideològicament radical, la presència de la qual s'observa també dins de l'Església. El Papa va tractar aquest tema durant la visita ad limina d'un grup de bisbes d'Estats Units, país en el qual aquestes tendències són particularment vives.

El respecte als drets de la dona és, sens dubte, un pas essencial vers una societat més justa i madura, i l'Església fa seu aquest valuós objectiu, va afirmar el Papa. Va observar, tanmateix que el magisteri eclesiàstic s'ha ocupat sovint d'aquest tema en els últims anys, encara hi ha en alguns ambients un clima d'insatisfacció sobre l'actitud de l'Església en aquest tema.

Es tracta d'un fenomen que es dona quan no es comprèn la distinció entre els drets humans i civils d'una persona, i els drets, deures, ministeris i funcions que té, o dels que gaudeix, en l'interior de l'Església. És un aspecte delicat, doncs una eclesiologia errònia pot conduir fàcilment a presentar falses necessitats i suscitar infundades esperances.

La qüestió, afegí, no es pot solucionar mitjançant un compromís amb un feminisme que es polaritza en posicions ideològiques intransigents. No es tracta simplement que algunes persones reivindicuin per a les dones

el dret a ser admeses al sacerdocí ministerial, sinó que, en la seva forma extrema, és la mateixa fe la que corre el risc de ser minada per aquests plantejaments. Algunes persones animen aquest feminisme a l'interior de l'Església, incloses algunes religioses, les conviccions i els comportaments de les quals no es correspon ja amb el que ensenya l'Evangeli i l'Església.

El Papa va recordar que la igualtat entre els batejats, que és una de les grans afirmacions del cristianisme, es dona en un cos diferenciat, en el qual homes i dones tenen papers que no són solament funcionals, sinó que estan profundament arrelats en l'antropologia i en la sacramentalitat cristianes. Aquesta distinció de funcions no suposa, de cap manera, la superioritat d'uns sobre els altres: Els més grans en el Regne de Déu no són els ministres, sinó els sants.

El Papa es va referir també a la distinció entre sacerdots i laics en el si de l'Església, i va encoratjar els bisbes a continuar treballant per emmarcar el paper de la dona en una concepció antropològica i eclesiològica plenament cristiana. Doncs es tracta, va dir, d'una qüestió que té repercussions no només per a l'Església, sinó per a la mateixa humanització de la societat.

(ACEPRENSA)

El celibat no és una llei sinó un ideal per al sacerdocí

El Sant Pare va centrar la seva catequesi en el «¿per qué?» de la legislació eclesiàstica sobre el celibat sacerdotal i va recordar que «Jesucrist no promulgà una "lleí", sinó que proposà un "ideal" del celibat per al nou sacerdocí que instituïa».

Joan Pau II va assenyalar del celibat sacerdotal unes raons de gran altura espiritual: «L'adhesió més plena a Crist, estimat i servit amb un cor no dividit; la disponibilitat més àmplia al servei del Regne de Crist i al compliment dels propis deures en l'Església; l'elecció més exclusiva d'una fecunditat espiritual; la pràctica d'una vida més semblant a la definitiva en el més enllà, i per tant, més exemplar per a la vida en la terra».

I afegí: «Això val per a tots els temps, també pel nostre, com a raó i criteri suprem de tot judici i de tota elecció en harmonia amb la invitació de "deixar-ho tot", que dirigí Jesús als deixebles i especialment als Apòstols».

El Sant Pare encoratjà superar els obstacles que s'oposen a la pràctica del celibat, promovent, com diu el Sínode dels Bisbes de 1971, «l'increment de la vida interior amb l'ajut de la pregària, de l'abnegació, de la fervent caritat vers Déu i vers el pròxim, i amb les altres ajudes de la vida espiritual». I va concloure: «És un tipus de repte que l'Església llença a la mentalitat, a les tendències, a les seduccions del segle, amb una voluntat de coherència i de fidelitat a l'ideal evangèlic sempre nous». (SIC)

FILTRANT LA NOTÍCIA

Col·loqui Europeu sobre Parròquies

A la ciutat de Besançon, França, s'ha celebrat el «XVII Col·loqui Europeu de les Parròquies». Uns 280 participants arribats d'uns 12 països distints han treballat aquest estiu sobre el tema: «Crisi de valors: les parròquies s'interpel·len».

«D'ençà les assemblees precedents —explica el pare Jean-Marie Delor, president belga d'aquest col·loqui— els nostres intercanvis s'havien centrat més en qüestions de funcionament i d'organització. Però no ens hem de centrar en nosaltres mateixos, cal complir la nostra missió al servei dels homes».

Solidaritat, llibertat, responsabilitat, han estat els valors més reclamats i compartits pels cristians reunits a Besançon. «Els participants han treballat en grups lingüístics, però hi havia una gran convergència», ha manifestat el teòleg Simon Knäbel.

Debats, opinions, intercanvis, etc. Amb tot no ha estat ni el lloc ni l'hora de prendre decisions concretes. «El col·loqui europeu de parròquies juga més aviat el paper de formació, d'obertura cap a altres

sensibilitats culturals i eclesials, mirant en perspectiva pel que fa a la pròpia experiència», comenta Anne Ponce, corresponent de «La Croix».

Segons l'agència APIC la participació ha estat menys nombrosa que la prevista. Tot fa pensar que les iniciatives o propostes noves passen avui per uns temps difícils degut en part al restauracionisme vigent. Per altra part sembla que hi ha només una preocupació per cultivar el propi jardí: la gent es tanca a la «seva diòcesi», a «la seva parròquia».

Altres han afirmat que a Besançon s'ha celebrat més que un col·loqui europeu de parròquies, una trobada informal de feligresos de tot Europa. La presència de laics ha estat més nombrosa que en col·loquis anteriors, tot i que la diversitat d'opinions entre ells no ha afavorit aclarir-se ni a arribar a propostes concretes i universals. Anne Ponce acaba el seu comentari dient que el «XVII Col·loqui Europeu de les Parròquies» no ha tingut l'amplitud que mereixia el seu títol i programa.

■ Francesc Gamissans

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....	21.892 Ptes
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

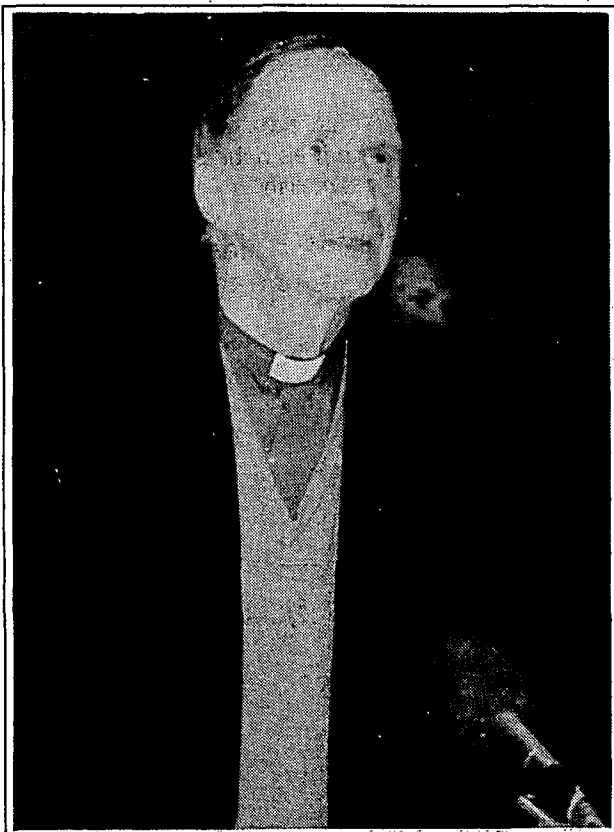
Nom i cognoms..... Tel.....
Direcció.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)
☐ L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població..... Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39



ESPANYA

Monsenyor Herni Teisser en el Congrés internacional sobre cristians i musulmans

«No n'hi ha prou amb sobreviure com Església a l'Islam»



GRANADA.— «No n'hi ha prou amb sobreviure com a "Església a l'Islam", sinó que cal assumir, en aquesta situació la missió de l'Església». Així ho afirmà el president de la Conferència Episcopal del Magrib i arquebisbe d'Alger, monsenyor Henri Teisser en el Congrés Internacional sobre «Cristians i Musulmans» que se celebrà fa poc a Granada, organitzat per la facultat de Teologia d'aquesta localitat.

En la trobada hi participaren els tres arquebisbes de Magrib —Alger, Tanger i Rabat— i un centenar de persones procedents de zones islàmiques d'Iran, Algèria, Tunísia, Mauritània, el Marroc i de diversos punts d'Espanya.

Tots analitzaren la situació en el Mediterrani i les seves ribes europea i islàmica, la situació dels països islàmics i dels immigrants a Europa, i la missió de l'Església per a col·laborar en un projecte de pau, convivència i col·laboració. Les conclusions es recolliren en la ponència de Mons. Teisser.

L'arquebisbe d'Alger afirmà que l'Església a l'Islam ha d'assumir la seva missió. I enumerà

diferents funcions des de la qual es concretitza aquesta missió com el servei als pobres; la seva presència fraterna, solidària i de trobada de les persones; la formació d'homes i dones, i apropiant-se als que estan lluny per la història, cultura o religió.

També assenyalà el treball comú per a la promoció dels drets de la persona i de les comunitats humanes i el diàleg espiritual o religiós, la conversió recíproca i la intercessió universal en el Nom de Crist. La missió de l'Església a l'Islam és, entre altres coses, «la seva fidelitat gratuïta cap a un poble que no és cristià ni pensa en ser-ho».

Per acabar, Mons. Teisser subratllà que «Les esglésies a l'Islam» del Magreb, «contribueixen de manera rica a l'Església Universal en ordre a una obertura a d'altres dimensions de la seva missió». I recordà les conviccions del Vaticà II sobre l'Església «Sagrament de salvació» per a tot el món. (SIC)

Nomenat Gran Vice-Canceller de la Pontificia Comillas

Elías Royón, nou provincial dels jesuïtes d'Espanya

MADRID.— Elías Royón Lara, nou provincial de la Companyia de Jesús de les sis províncies que formen Espanya: Aragó, Bètica, Castella, Loiola, Tarraconense i Toledo, ha pres possessió del seu càrrec, ratificat pel pare preposit general de la Companyia, Hans Peter Kolvenbach, el dia 19 de juliol. A la vegada, ha estat nomenat Gran Vice-Gran Canceller de la Universitat Pontificia Comillas. A partir d'aquest dia ha començat a exercir les funcions pròpies de la seva responsabilitat, que el mantindran en el càrrec durant sis anys. L'acte va tenir lloc en la Pontificia Universitat Comillas, a Madrid.

Eucaristia presidida per Elías Royón

Al l'acte de celebració va haver-hi una Eucaristia, presidida pel nou Provincial, Elías Royón, en la qual es van concelebrar nombrosos jesuïtes convidats per acompanyar-lo en la presa de possessió. L'antic provincial d'Espanya, Luis Tomás Sánchez del Río, també va ser present entre els concelebrants.

Per altra banda, el dia 23 de juliol es va fer un Homenatge d'acomiadament a Sánchez del Río, nascut a Saragossa, de 62 anys, llicenciat en Filosofia, Teologia i Ciències Físiques, en

reconeixement al seu treball com a guia de les comunitats Ignacianes en les províncies que formen Espanya. Anteriorment va ser Provincial de Castella, «super província» que data de 1975.

Dedicat a la formació i a l'ensenyament

L'actual provincial jesuïta d'Espanya va néixer a la localitat cordovesa de Benamejí el 22 de febrer de 1937. Llicenciat en Filosofia i doctor en Teologia. Ha estat dedicat a la formació i l'ensenyament, a la Universitat Comillas, de la qual va ser vicerector entre 1982 i 1987, després va ser nomenat Provincial de Toledo, càrrec que ha ocupat fins el moment. Ara el pare preposit General de la Companyia, Kolvenbach, haurà de nomenar un nou provincial jesuïta de Toledo en substitució del pare Royón. És un conegut predicador i director d'Exercicis espirituals de Sant Ignasi.

A Espanya, la Companyia de Jesús compta amb 2.452 membres, el 10,19 per cent del total. En el món són presents en els cinc continents, amb un total de 26.514 persones entre germans, sacerdots i estudiants. Compten amb 5 cardenals, 72 bisbes, 18.210 sacerdots, 3.337 germans, 1.055 novicis i 3.815 estudiants en els seus col·legis i universitats. (SIC)

Per a les comunitats cristianes de Catalunya
IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL
PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps.

Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin accomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard M^e Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes.
Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.
Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

Ràdio Nacional d'Espanya obre el «VIII Centenari de Santa Clara»

MADRID.— Amb motiu del «VIII Centenari del Naixement de santa Clara d'Assís» (1193-1993), Ràdio Nacional d'Espanya va transmetre en directe la Missa des de l'església de les Germanes Clarisses del convent de l'Assumpció de Madrid. Hi ha l'oferta de TV-1 per a espais similars amb motiu del mateix centenari. Les clarisses formen l'institut religiós femení de vida contemplativa més nombrós del món, així com d'Espanya.

● C.C.

Conferència de les Esglésies europees

Immigrants i Esglésies minoritàries al vell continent

MÀLAGA.— El passat mes d'abril es va celebrar un col·loqui en el Centre Los Rubios de l'Església Evangèlica d'Espanya, que va reunir les esglésies minoritàries d'Europa Llatina, ja compromeses en el treball amb refugiats, els que demanen asil i els immigrants.

Convocat per la Conferència de les Esglésies protestants d'Europa Llatina (CEPPE) per iniciativa del Grup de Treball de les Esglésies Europees per a l'Asil i els Refugiats (GTEEAR), el Consell Ecumènic de les Esglésies (COE) i amb la participació del Comitè de les Esglésies pels Immigrants a Europa (CEME), aquest col·loqui ha reunit unes vint persones d'Espanya, de Portugal, d'Itàlia i de França.

Cada vegada hi ha més gent que busca entrar a Europa via els països mediterranis. Aquest col·loqui ha examinat el fet, però també ha buscat com poden comprometre's les Esglésies en uns programes d'instrucció, d'informació i de presa de consciència.

Ha estat proposat un programa amb quatre punts amb les següents recomanacions: 1er) una acció en el nivell de les Esglésies i parròquies locals, així com amb les comunitats locals; 2on) la clarificació de les responsabilitats de l'Estat i de les Esglésies, i de les minories; 3er) la recomanació de les Esglésies de ser instruments de reconciliació i de solidaritat en el context mediterrani; 4art) la recerca d'una clarificació de les responsabilitats en vista d'unes accions ulteriors.

En el 1er. punt, el col·loqui recomana visitar les parròquies, una determinada formació de les persones compromeses amb aquests problemes i estimular el diàleg amb els refugiats, els immigrants i els qui demanen asil.

Entre les propostes per unes accions ulteriors, en el punt 4art. s'ha suggerit unes preses de contacte entre les Esglésies dels països llatins i les Esglésies dels països d'origen dels immigrants. (CEC-NEWS)

Entrevista amb Mons. Michel Sabbah, patriarca llatí de Jerusalem

Amenaces a la presència cristiana a Terra Santa

De pas a Friburg, per assistir al congrés anual de la demarcació suïssa de l'Orde del Sant Sepulcre, el cap religiós catòlic de Palestina ha reclamat que s'ajudi els dos pobles —el jueu i el palestí— a trobar una solució per al seu drama constant. Si la manca de pau es perllonga, ha dit, Terra Santa corre el risc de transformar-se en museu, perquè n'emigraran les famílies cristianes, en no trobar-hi perspectives de futur. Mons. Sabbah afirma que entén aquest desig de fugir d'un conflicte que fa generacions que dura, tot i que insisteix ensem als cristians que restin al lloc, ja que aquesta és la vocació concreta —no gens fàcil, certament— de l'Església a Jerusalem.

—¿Quants cristians queden actualment a Terra Santa i a Jerusalem?

—Per Terra Santa, nosaltres en tenim Israel, els territoris ocupats de Palestina (entre els quals hi ha la part àrab de Jerusalem) i Jordània. En aquests tres territoris, la població total arriba als onze milions. A Israel i als territoris ocupats de Palestina, hi ha prop de 150.000 cristians: catòlics, ortodoxos, protestants, etc. A Jerusalem mateix, la població cristiana de la ciutat (a la ciutat vella i al voltant dels seus murs) ha davallat molt: només devem ser uns 10.000 cristians, en una població total de 600.000 habitants, quan en el temps de la fundació d'Israel, els cristians eren tres vegades més nombrosos, en una població de 200.000 habitants.

—¿Com se l'explica, aquest afebliment de la presència cristiana?

—Hi va haver una primera onada de refugiats que van deixar la ciutat el 1948, i després una segona l'any 1967, sense comptar que, per la inestabilitat política de la regió, hi ha una emigració constant de persones, de petits grups i de famílies senceres, la qual cosa amenaça molt seriosament la

El problema de Jerusalem concerneix tots els creients, i hauria d'interessar més a l'Occident, diu Mons. Michel Sabbah, patriarca llatí de Jerusalem. La ciutat tres vegades santa —i que és alhora un centre administratiu, hospitalari i cultural, així com un nus de comunicacions indispensable entre els territoris ocupats— és tancada des de fa més de dos mesos, en represàlia pels atemptats. La restauració "de facto" d'aquesta "línia dura" té unes conseqüències socials i econòmiques cada cop més dramàtiques per als palestins.

presència cristiana. Les pressions més importants que pesen sobre la comunitat cristiana, provenen de la manca de pau, que provoca una situació inestable en tots els àmbits. El moment present és difícil de suportar, i el futur és incert: ¿continuarà l'ocupació militar, hi haurà llibertat?

■ N'hi ha que prenen la decisió de quedar-se

Força gent pensa a emigrar, per tal d'assegurar el futur dels seus fills. Malgrat tot, hi ha cristians que han pres la decisió de quedar-se, una decisió religiosa, i també política. Ens quedem, diuen, d'una banda per fidelitat a la fe —som cristians en Terra Santa, és a dir, per a la Terra Santa, i no ens diu res cap altre indret—, i de l'altra per fidelitat a la terra. Aquest és el cas dels cristians palestins que han decidit quedar-se.

Políticament, aquesta terra se la disputen dos pobles, l'israelià i el palestí. Els cristians són sobretot palestins, tret de quatre comunitats cristianes de parla hebreaica (compostes de jueus o no jueus, però de cultura hebrea), que són uns quants centenars. Cadascú pertany al seu poble i a la seva nació; els cristians àrabs s'identifiquen amb la causa del poble palestí: volen la llibertat del seu poble i la llibertat de decidir per si mateixos la forma de vida política que triïn.

—Els cristians palestins pateixen les pressions de milers d'islamistes fonamentalistes...

—Res no distingeix els cristians

dels altres palestins. La puja del fonamentalisme musulmà és un moviment de l'interior de la comunitat musulmana; és una lluita interna de l'Islam, que no va pas dirigida contra els cristians. I això és perquè, entre les autoritats civils i religioses, les relacions de

■ La militància islàmica no va dirigida contra els cristians

Així doncs, la militància islàmica no va pas dirigida contra els cristians, sinó que s'ho fan els musulmans tots sols, i és el resultat d'un

sotmesa a aquestes mesures. La ciutat ha de restar oberta per a tots els creients; no sols per als qui viuen arreu del món, sinó sobretot per a la gent que viu a la vora, com els habitants de Betlem, de Ramallah...

■ Una mesura punitiva de conseqüències greus

El tancament dels territoris és molt i molt estricte des del passat mes d'abril. Aquesta mesura punitiva té greus conseqüències psicològiques, econòmiques, culturals. La ciutat de Jerusalem és, certament, un centre religiós, però

El primer patriarca de Jerusalem d'origen palestí

Mons. Sabbah va néixer el 19 de març de 1933 a Nazareth, a la Galilea. Fou nomenat Patriarca llatí de Jerusalem per Joan Pau II el desembre de 1987, per substituir Mons. Giacomo Beltrini, patriarca d'origen italià, que s'havia retirat per raons d'edat.

Nascut sota el mandat britànic, quan es va produir l'any 1948 la divisió de Palestina entre Israel i la part àrab, Mons. Sabbah es trobava a la zona jordana, i amb passaport jordà. D'ençà de la guerra dels Sis Dies, l'any 67, anà a Jerusalem, abans de l'ocupació israeliana de la zona àrab de la ciutat. Per aquesta raó té un document que l'identifica legalment com a israelià.

Mons. Michel Sabbah rebé l'ordenació sacerdotal el 29 de juny de 1955. Després de fer la llicenciatura en llengües àrabs a la Universitat de Sant Josep de Beirut (1963) i el doctorat en filologia àrab a la Sorbona (París, 1973), fou nomenat director general de les escoles de tot el Patriarcat, i responsable de la Joventut Estudiant Cristiana (JEC). L'any 70, li van confiar la important parròquia de Crist Rei a Misdar (Amman, Jordània), i després la presidència de la Universitat catòlica de Betlem, fundada l'any 1973 amb l'ajut del Vaticà.

El Patriarcat llatí de Jerusalem compta amb un sol bisbat, que aplega els fidels de ritu llatí de l'Estat d'Israel, dels territoris ocupats (la part àrab de Jerusalem, Cisjordània, Gaza), de Jordània i de Xipre. Són uns 65.000, repartits en 60 parròquies. El 85% viuen a Terra Santa i a Jordània, i són d'origen àrab. Del Patriarcat depèn també la petita comunitat catòlica de llengua hebreaica (uns 300 fidels) i més d'un miler de catòlics que pertanyen a uns altres països.



cristians i musulmans són normals, bones i regulars. Entre el poble, hi ha certs incidents, però creats per una "tercera força" que mirà de fomentar la discòrdia, de sembrar la por en el cor de la gent per tal que cristians i musulmans es barallin.

moviment polític que vol resoldre una situació política concreta. Pel que fa als atemptats contra interessos de cristians, no s'han pas d'atribuir als musulmans. Hi ha, doncs, certs incidents, però sempre com a resultat d'una situació molt i molt confusa. No se sap mai qui són els autors de la violència, tot i que hi ha elements, certament, que volen fomentar els problemes, per dividir la població i afeblir la lluita de la nació.

Nosaltres, el que volem és la llibertat, la pau i la justícia per a tothom, palestins i israelians. Els drets de tots han de ser garantits: els dels jueus, els dels cristians i els dels musulmans, perquè no hi haurà mai pau sense justícia. Actualment, no hi ha justícia per a tots, perquè Palestina es troba sota ocupació militar, i per tant no és lliure.

—¿Què representa per a vostè el tancament de Jerusalem, durant més de dos mesos, per als habitants dels territoris ocupats?

—És una mesura molt greu, que afecta la naturalesa religiosa de Jerusalem. És sotmetre aquesta naturalesa religiosa a unes mesures de seguretat, quan pel seu caire sagrat, Jerusalem no pot ser

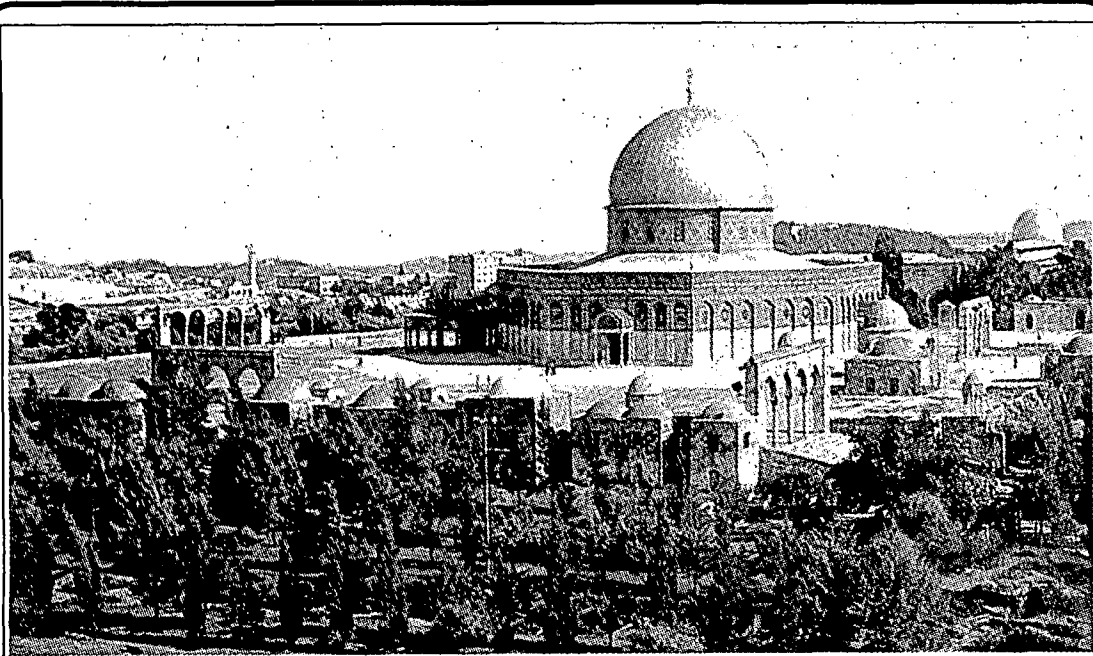
és també un centre civil: allà hi ha els hospitals, les institucions educatives, i és també un nus de comunicacions que uneix les diferents parts dels territoris ocupats...

Actualment, per exemple, un cristià de Betlem no pot anar a la ciutat santa sense permís militar. Durant la Setmana Santa, els qui no tenien permís no van poder anar al Sant Sepulcre. I alhora, és molt difícil d'aconseguir-los, aquests permisos, perquè els dona el governador militar i cal aguantar les cues de demandants i les humiliacions habituals, "normals" per part dels soldats israelians.

■ Retornar a Jerusalem el seu caràcter sagrat

Cal retornar a Jerusalem el seu caràcter sagrat, i donar a aquesta ciutat santa un estatut particular que l'alliberi de tot conflicte polític. Hem d'asseure'ns al voltant d'una taula i mirar de trobar aquest estatut, que satisfaci tothom, jueus, musulmans i cristians, perquè cadascun d'ells té dret a la seva llibertat en aquesta ciutat que és seva: Jerusalem és per a tothom!

■ Jacques Berset (APIC)



JERUSALEM. A pocs metres de distància, un símbol de les tres grans religions monoteïstes: La mesquita d'Omar (musulmanes), l'esplanada del temple de Salomó (jueus) i els arcs construïts pels creuats (cristians).

Una vida dedicada a la investigació i a l'Església

El Dr. Ramon Roca-Giró i Puig, Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya

BARCELONA.- El propassat dia 20 de juliol, el M.H. President de la Generalitat Sr. Jordi Pujol va imposar el més alt guardó del nostre país, la Medalla d'Or de la Generalitat, al M.I. Dr. Ramon Roca-Giró i Puig, prevere, canonge emèrit de la Seu barcelonina, pels seus treballs i investigacions papirològiques.

El Dr. Ramon Roca va néixer a Algerri (la Noguera), l'any 1906, i la família es traslladà quan ell era molt infant encara, a Arenys de Mar on va començar el seus estudis, iniciant-se en el coneixement de la llengua llatina. Féu els seus estudis eclesiàstics al Seminari de Barcelona, i va continuar-los a la Universitat Pontifícia de Tarragona, obtenint el grau de doctor en teologia l'any 1928. Va ser ordenat sacerdot el 22 de setembre del mateix any.

Entre els mestres de l'època que varen influenciar en la seva formació, destaquen el Dr. Carles Cardó, el Dr. Josep M. Llovera, el pare Miquel d'Esplugues i el Dr. Lluís Carrera.

Molt aviat va iniciar-se en el camp de les traduccions bíbliques, i va ser el primer català que va presentar una traducció completa dels quatre evangelis, a partir de la versió original grega. Obtingué el doctorat per la Universitat Catòlica de Milà el 1939, i va dedicar-se a la papirologia, i continuà la seva especialització a la Universitat Catòlica de Lovaina, i també va fer estudis de crítica textual a l'Institut Bíblic de Roma.

Va exercir docència de llengua i literatura gregues a la Universitat de Salamanca.

A partir del 1952, va centrar el seu treball científic en

la recopilació i estudi de papirs, procurant sempre, i el Dr. Roca ho diu amb goig, divulgar aspectes i documents inèdits.

Aquest treball, que li ha merescut un gran prestigi entre els experts en papirologia d'arreu del món, s'ha concretat en l'aplec del fons dels *Papyri Barcinonenses*. Entre aquests destaca el fragment més antic conegut de l'*Evangelí de Sant Mateu*, del qual n'hi ha un altre fragment a la ciutat d'Oxford, l'*Himne a la Verge Maria* o *Psalmus Responsorius*, les dues primeres *Catilinàries*, i el text més antic fins ara trobat de Ciceró, el poema llatí *Alcestis*, papirs d'Homer del segle III aC, diversos fragments bíblics en grec i copte.

L'acte d'imposició de la Medalla d'Or

El President Pujol va imposar al Dr. Roca-Giró i Puig la preuada medalla després d'ecollar la lectura del decret pel qual se li concedia.

A continuació va fer el panegíric de l'obra i la persona del guardonat, el senyor Joan Triadú, el qual explicà la trajectòria científica del Dr. Roca-Giró que, al seu torn va referir-se a l'estudi que actualment du a terme sobre «*L'anàfora de Barcelona*» que oportunament es publicarà.

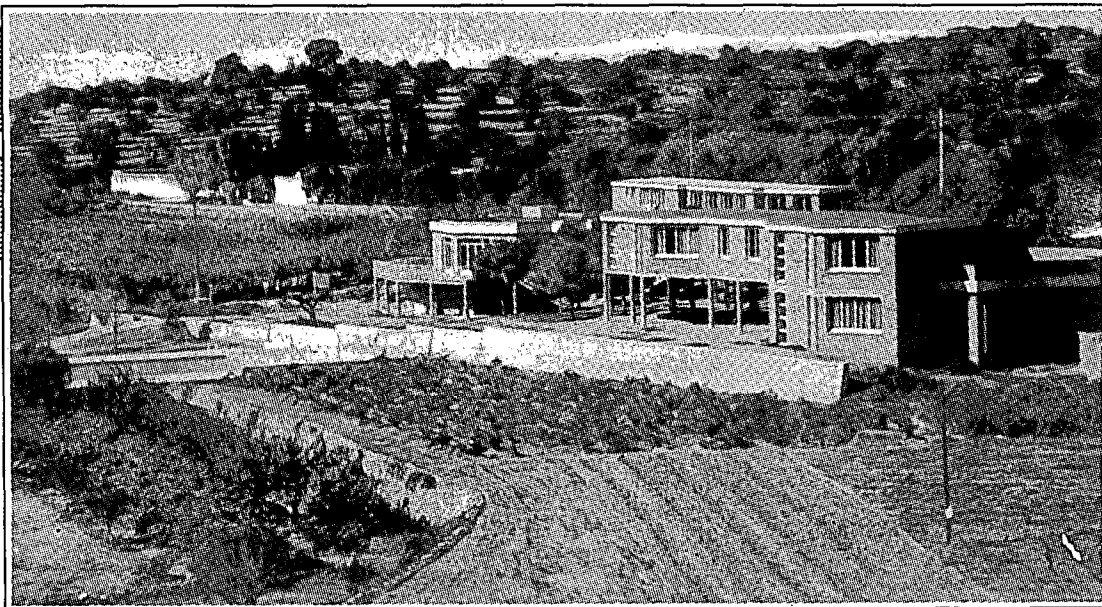
Finalment, el president Pujol va referir-se a la personalitat humana del Dr. Roca-Giró i Puig.

A l'acte hi foren presents moltes personalitats del món intel·lectual, gairebé tot el professorat de la Facultat de Teologia de Catalunya, i el promogut nou bisbe auxiliar de Barcelona, Josep Enric Vives, rector del Seminari Conciliar de Barcelona.



El Dr. Ramon Roca-Giró i Puig, en el moment de rebre la Medalla d'Or de mans del M.H. President de la Generalitat, Jordi Pujol

● C.C.



El vanguardisme caracteritza la Casa de Colònies Artur Martorell, obra de l'arquitecte Andrés Álvarez

BARCELONA.— El dia 17 de juliol va fer 25 anys que el primer grup d'infants va començar les seves colònies a la Casa Artur Martorell, de Calafell. S'acabava la primera fase d'aquesta iniciativa del matrimoni format pels Srs. Pere Güell i Carolina Olivella que amb el temps rècord de 5 mesos

i 5 dies havien aconseguit aixecar de nova planta un equipament modèlic. Els Srs. Güell havien començat la seva col·laboració amb el món de les colònies a la parròquia de Vilafranca, pionera en la represa posterior a la Guerra Civil i propietària de la Casa de Penyafort a Pontons.

Aquest matrimoni va «trobar» el terreny on aixecar una Casa a Calafell, també va ser capaç d'engrescar-hi Càritas Diocesana, que en tot moment va abonar el projecte, i les autoritats locals. Mn. Prat i Mn. Garcia Díez van facilitar els diners per la major part de l'obra civil a partir de donatius específics que tenien reservats i dels propis pressupostos de Càritas. Igualment que sota les direccions de Mn. Claret i de Mn.

Ventosa Càritas, sempre ha fet costat a les iniciatives del Servei Colònies de Vacances i n'ha valorat la importància social i pastoral. L'arquitecte va ser el Sr. Andrés Álvarez que ni pel projecte inicial ni per a les modificacions posteriors no ha acceptat mai cap remuneració. L'avantguardisme de la seva obra és reconegut per tothom que coneix la Casa.

25 anys d'història eclesial i social

Durant aquests vint-i-cinc anys han passat per Calafell la major part dels infants, adolescents o joves dels diferents moviments eclesials i socials. L'Escola de l'Esplai hi va formar molts monitors en els primers cursos intensius,

25 anys de la Casa de Colònies

Artur Martorell, de Calafell

s'hi han celebrat trobades i assemblees del MUEC, de Trobades de Joves a Montserrat, de la JOC, JOBAC, HORA 3. JORESCOS de l'SCV i, fins tot, l'anomenat «Encuentro de Burgos», uns dels actes fundacionals de Comissions Obreres encara en la clandestinitat —la cita a la ciutat castellana es deu a la voluntat de desorientar les autoritats del moment—. Els responsables de la Casa i del Servei Colònies de Vacances recorden amb especial estima les visites a les colònies de Calafell del cardenal Jubany.

L'encert de fer una Casa de Colònies prop del mar és innegable. Aquest fa les delícies de molts infants de tota la península i França, durant l'estiu i ha la possibilitat la creació de l'Escola del Mar Tremall, les activitats de la qual en gaudeixen moltes escoles durant el curs. Artur Martorell, el gran pedagog català va trobar en el mar també el millor recurs per a les seves colònies a la platja de Calafell. El record que la població tenia d'aquelles activitats i la seva mort, molt poc abans de la inauguració de la Casa, van evidenciar que Artur Martorell havia de ser el nom.

Al llarg d'aquests anys diverses

han estat les millors que amb gust i harmonia de conjunt s'hi han anat realitzant. La piscina, complement imprescindible, una pista poliesportiva, rampes per als disminuïts, sortides d'emergència, renovacions en els sanitaris, magatzems... Totes ideades i dirigides pel matrimoni Güell que han sabut gestionar la Casa de tal manera que ha ajudat, i no poc, al finançament del conjunt de les activitats de l'avui Fundació Pere Tarrés.

Vint-i-cinc anys són una fita que arriba en un moment de plenitud. El darrer curs es van acollir més de 13.000 estades—pernoctacions—que hi van realitzar un total de 5.222 persones, fonamentalment infants. La Casa va estar ocupada 221 dies dels 365 que té l'any. Creiem que les xifres són reveladores d'una activitat constant al servei de l'educació en el lleure i l'animació de la fe. La Casa de Colònies Artur Martorell evolucionant amb tot el moviment de colònies vol continuar donant resposta a les necessitats de cada moment.

■ Josep-Oriol Pujol i Humet

Director SCV-Gerent Fundació Pere Tarrés

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Pocs places. Tel. 427 44 53.

118ª Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense

La resposta al qüestionari ha estat més àmplia del previst

SANTUARI DE NÚRIA.— Els dies 20 al 22 de juliol els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van celebrar la seva reunió ordinària de fi de curs al Santuari de Núria, en la qual participaren tots els membres de la Conferència.

El tema cabdal de la reunió fou el Concili Provincial Tarraconense. Els Serveis informàtics de la Secretaria General del Concili no havien enllestit encara el resum de les nombroses respostes al Qüestionari-Consulta sobre els temes prioritaris escollits, per la qual cosa la Conferència no va poder estudiar-los i pronunciar-se al respecte. Es constata una resposta al Qüestionari molt més àmplia del que era previst.

En acabar l'estiu podrà estar

complet el resum general i valorat en una reunió extraordinària de la CET, on seran anunciats els temes concrets del Concili, a partir de les respostes obtingudes. Una vegada triats els temes, es redactaran les corresponents eines de treball per iniciar la fase diocesana els vuit bisbats. Les comissions diocesanes constituïdes seran les encarregades d'organitzar i impulsar el treball en aquesta fase.

Nou secretari adjunt per a la informació

La Conferència Episcopal Tarraconense va acordar el nomenament de Joan Pujol Balcells, que fins ara era director del Secretariat de la Comissió Episco-

pal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal espanyola, com a secretari adjunt per a la informació de la Secretaria General del Concili.

El bisbe de Solsona, Mons. Deig, president del Secretariat Interdiocesà de Catalunya i les Balears, va informar sobre el Congrés de Catequesi que s'està celebrant. Hi han participat 814 grups de catequistes de tots els bisbats, amb dos blocs de temes: què és la catequesi i què és el catequista.

Finalment, es féu un intercanvi d'informacions sobre els Mitjans de Comunicació Social, Pastoral Social, Moviments de joventut i sobre problemes relacionats amb la immigració.

● C.C.



Mn. Ballarín deixa Queralt

SOLSONA

BERGA.— Dins el marc d'una reorganització de destinacions pastorals al bisbat de Solsona —ja tradicional per aquestes dates—, el popular sacerdot Josep Maria Ballarín deixarà de ser capellà custodi del Santuari de Santa Maria de Queralt. Aquest càrrec ha estat atorgat a partir d'ara a mossèn Ramon Barniol i Roca, fins ara capellà de la parròquia de Mollerusa.

Josep Maria Ballarín, escriptor i carismàtic comentarista de televisió, nasqué a Barcelona el 8 de novembre del 1920, per tant té 73 anys. Després d'uns anys d'activitat com a professor i prefecte d'alumnes al Seminari de Solsona, fou nomenat capellà de Queralt, fa 35 anys. «Ara el que més em preocupa és deixar la Verge de Queralt. Però la porto tan dins meu que continuaré essent el seu sacerdot».

Ballarín d'ara endavant residirà a Berga, ciutat on ja tenia fixada la seva adreça personal.

● C.C.

I Congrés d'Història de l'Església de Catalunya

SOLSONA.— Aquest important congrés que vol analitzar la història de la nostra Església des dels orígens fins ara, tindrà lloc del 20 al 23 de setembre a Solsona, bisbat que enguany celebra el seu IV centenari quan es formà segregant part dels de Vic i Urgell l'any 1593.

És un Congrés patrocinat per la Generalitat de Catalunya, la Conferència Episcopal Tarraconense i la Unió de Religiosos de Catalunya. De l'organització en tenen cura el Departament d'Història de l'Església de la Facultat de Teologia de Catalunya, la Biblioteca Balmes de Barcelona i l'Arxiu Diocesà de Solsona.

La temàtica s'agrupa en sis àrees que tindran els seus ponents especialistes i en les que els estudiosos presentaran les seves comunicacions. Autòdactes i universitaris, laics i eclesiàstics han contribuït amb les seves monografies d'història local al coneixement de la Història de l'Església de Catalunya. La trobada vol projectar-los i conduir-los de la microhistòria a la història global de l'Església al nostre país, potenciant els treballs que puguin confluïr en la redacció i publicació de l'esperada Història de l'Església de Catalunya, contribuint així també al redreçament del país, estimulats ara per la recuperació de la llarga tradició conciliar a casa nostra.

Per a més informació i inscripcions fins al 15 de setembre a Arxiu Diocesà de Solsona, plaça de Palau 2. 25280 Solsona. Tel. (973) 48 06 19.

● C.C.



AGUSTINA TURULLOLS i ENRICH

Morí el 26 de juliol de 1993
confortada amb els auxilis espirituals

«Catalunya Cristiana», recordant la seva col·laboració entusiasta des dels primers temps de la seva publicació, fa present el seu condol al seu espòs, Lluís Romaní, als seus fills i a la família tota, i prega als lectors i amics que la tinguin present en les seves oracions.

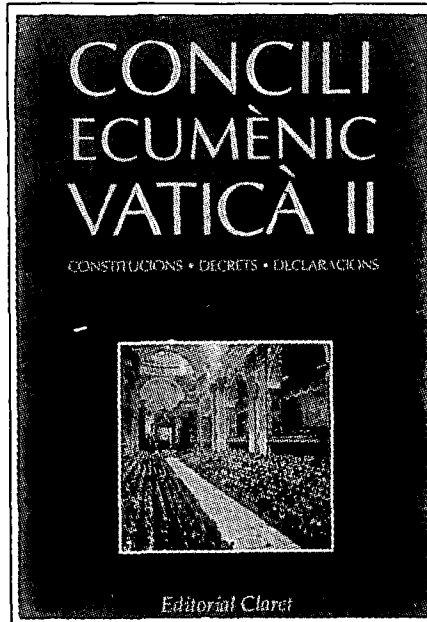
A. C. S.

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

UNA NOVETAT MOLT ESPERADA

La traducció oficial dels documents del Concili Vaticà II
realitzada per encàrrec dels bisbes de Catalunya



Preu:
1.900 ptes.

Traducció de Josep Perarnau i Espelt.

Butlleta de comanda

Desitjo rebre... exemplars dels Documents del Concili Vaticà II

NOM:

ADREÇA:

POBLACIÓ:

Comandes a:
Editorial Claret, S.A., Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona Tel. (93) 301 08 87 - FAX: (93) 317 48 30



La implantació de la reforma educativa ha suscitat en les escoles cristianes de Catalunya un moviment de renovació que no té paral·lel en altres col·lectius anàlegs. Un dels signes d'aquest moviment és la realització de cursos de formació de professors organitzats pel Secretariat de l'Escola Cristiana amb el suport del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Les escoles cristianes es preparen per a la reforma educativa

Una de les finalitats del Secretariat de l'Escola Cristiana, creat pel cardenal Jubany ara fa setze anys, és impulsar la renovació pedagògica i organitzativa de les escoles i la constant actualització dels seus directius i professors, i això ho fa mitjançant l'acció del seu Departament Pedagògic. De forma anàloga, el Departament Pastoral vetlla per l'animació evangelitzadora de les escoles i promou tot el que és específic del seu caràcter propi.

Els darrers anys, d'ençà de la consulta realitzada sobre l'oportunitat i les característiques de la reforma educativa, el Secretariat ha dut a terme un munt d'iniciatives adreçades a millorar l'acció educativa de les escoles cristianes i a respondre amb valentia als reptes inherents a la reforma. En aquest context, el programa de formació presentat cada any a la Direcció General d'Ordenació Educativa del Departament d'Ensenyament és molt explícit, i distingeix dos tipus d'actuacions que es complementen: les realitzades durant el curs escolar, dissenyades prioritàriament per a l'actualització dels membres dels equips directius de les escoles, i les programades per al mes de juliol, assequibles als professors que es preparen específicament per a la implantació de la reforma educativa.

És ben sabut que la renovació pedagògica i organitzativa de les escoles requereix una qualificació constant dels seus equips direc-

tius. Per això, la programació i realització de cursos de formació de directius ha estat una de les activitats preferides del Secretariat de l'Escola Cristiana des del primer moment, i hi han participat milers de professors que s'han preparat per a assumir responsabilitats directives en els centres respectius. Els cursos organitzats els primers anys, realitzats a Barcelona, Tarragona i Lleida, comportaven la dedicació de 200 hores de treball, en sessions de tarda durant la setmana o bé en dissabtes, i pocs directius podien participar-hi. L'experiència aconsellà un canvi de criteri, i ara els cursos de formació de directius estan constituïts per mòduls de 25 hores de treball i es realitzen de dijous a dissabte en règim intensiu, de manera que la inscripció es pot formalitzar segons l'interès i les característiques de cada mòdul. Fins ara s'han programat quinze mòduls diferents, i alguns s'han hagut de repetir diverses vegades per poder atendre totes les sol·licituds.

Formació de directius i del professorat

La preparació dels mòduls del curs de formació de directius ha comportat la realització de seminaris de treball amb la participació de col·laboradors que tenen experiència en l'exercici de direcció en les escoles respectives, i en més d'una ocasió la documentació preparada ha donat lloc a publicacions del Secretariat, que s'han posat a disposició de tots els interessats. El

cas més recent és el del *Manual d'organització de l'Educació Primària*, que conté totes les orientacions necessàries per a dotar els centres que imparteixen aquesta etapa dels elements organitzatius exigits pel nou currículum establert pel Govern de la Generalitat.

Pel que fa a la formació del professorat, la darrera activitat del Secretariat ha estat l'organització de cursos de 30 hores adreçats als mestres que han d'implantar el cicle mitjà i el cicle superior d'Educació Primària i als professors que pròximament iniciaran la nova Educació Secundària. Aquests cursos, homologats i finançats pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat, s'han realitzat a Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Vic i Manresa del 28 de juny al 10 de juliol, amb la participació de 2.200 professors.

Com en el cas dels mòduls de formació de directius, la realització dels cursos de l'estiu ha estat possible gràcies a la col·laboració de 60 professors que, de gener a juny, han dedicat una tarda setmanal a capacitar-se per a realitzar aquesta tasca i a preparar els materials de treball que, un cop realitzats els cursos, que després podran ser utilitzats a totes les escoles cristianes per a l'elaboració dels projectes curriculars de centre i les unitats de programació de les diferents àrees d'ensenyament.

Dimensió pastoral

Pel que fa al treball del Departament Pastoral del Secretariat, hem

de remarcar la realització de cursos de formació dels professors de religió d'Educació Primària i Educació Secundària Obligatoria, que tenen lloc durant l'any i també en el marc dels cursos de l'estiu, i les activitats adreçades a la formació dels coordinadors de pastoral de les escoles cristianes.

En aquesta breu relació ens hem referit només a les activitats de formació permanent de directius i professors organitzades directament pel Secretariat de l'Escola

Cristiana, però hauríem d'afegir-hi moltes altres iniciatives promogudes per institucions titulars d'escoles i, també, el treball de formació dels equips docents realitzat en els propis centres. Tot plegat constitueix un signe del desig de les escoles cristianes de Catalunya d'aportar la seva col·laboració específica en la renovació constant del nostre sistema educatiu.

■ Francesc Riu



CARTA DOMINICAL

Els no-practicants, objectiu del Pla Pastoral

Si s'entén per «no-pràctica» la no-assistència al culte religiós, caldria esclarir què significa la pràctica religiosa en relació amb la pràctica cultural.

La no-pràctica —si bé s'expressa sovint amb la no-assistència a missa— s'ha de definir segons la relació essencial amb l'Evangeli viscut a l'Església i per mitjà seu. Tenint present l'Evangeli nuntiandi, podríem dir que és l'actitud generalitzada d'aquells que, sense renegar formalment del seu baptisme, no es prenen seriosament les exigències de l'Evangeli en alguna dimensió de la seva existència (sobretot en el camp familiar i social) i que no s'integren normalment a la vida comunitària i sacramental de l'Església.

¿Quines són les causes o els elements motivadors d'aquesta situació? Hi ha qui les té de caràcter personal. Una causa de les més notòries sembla ser el divorci entre la fe i la vida. S'arriba a crear la mentalitat que la fe no afecta uns nivells determinats de la vida, i recolza en el desig que sigui realment així. Més que no pas un divorci entre fe i vida, es tracta d'un divorci entre la fe i algunes dimensions de la vida. També succeeix que, en una societat hedonista, no es pren el cristianisme com un «combat», ni l'Evangeli com a sacrifici. Jesús mateix va dir que les espines —preocupacions materials— ofeguen la llavor. No es tracta pas de presentar l'Evangeli com una cosa negativa, sinó com el camí per on ha passat Jesús, que ens l'ha fet practicable amb l'ajut de la seva gràcia. La idolatria dels diners corca la fe, perquè impossibilita de veure allò que és gratuït i endureix el cor per un mateix i pels altres. També hi podem tenir una part de culpa els creients, perquè «amb els defectes de la seva vida religiosa, moral i social, han velat, més que no pas revelat, el rostre genuí de Déu i de la religió» (GS, 19).

Entre les causes socials de la «no-pràctica», podem comptar amb la secularització, entesa com un procés que fa que l'home i la societat tendixin a una autonomia més gran de tot l'àmbit sagrat o religiós. Es tracta d'un antropocentrisme que es desinteressa de Déu. Se'l considera inútil per a la ciència i per a la vida. És trist de pensar —per qui ha fet una certa experiència— que això suposa no haver tingut mai una experiència viva de Déu. Sembla com si alguns, un cop ho han experimentat tot —en la ciència i en la vida—, acaben no creient en res.

També porta a la no-pràctica el fet d'exaltar uns nous valors fins a convertir-los en ídols: ciència, tècnica, poder, economia, sexe, força, violència, etc.

El món popular emigrant se sent perplex davant la ciutat i mancat de la protecció social, abans tan unida a la seva religió. La religiositat no ha estat sempre estimada, assumida i purificada com ho havia de ser, i això porta a despreciar la pràctica religiosa concreta. Són dues causes força generalitzades. Tampoc no es pot oblidar la influència d'unes èlites intel·lectuals que presumeixen de no ser practicants.

La crítica de l'Església, que ajustada a uns certs límits, i sense deixar d'estimar-la, pot ser positiva, porta els fidels massa sovint a la desorientació i, d'aquí, a l'abandó de la seva pràctica.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

CHRISTIANS FAMILIES MEETING
INTERNATIONAL MASS

TROBADA DE FAMÍLIES CRISTIANES
MISSA INTERNACIONAL

X ULTREIA INTERNACIONAL

Dissabte 7 d'Agost de 1993 a les 10
de la nit als jardins de l'església
parroquial de PLATJA D'ARO

Sábado 7 de Agosto de 1993
a las 10 de la noche en los jardines
de la parroquia de PLATJA D'ARO

Le samedi 7 d'août de 1993 à 10
heures du soir dans les jardins de
la paroisse de PLATJA D'ARO

Saturday the 7th August 1993 at 10
o'clock in the evening in the garden
Parrish church in PLATJA D'ARO

"La força de l'esperança"

ENCUENTRO DE FAMILIAS CRISTIANAS
MISSA INTERNACIONAL

ENCONTRE DES FAMILLES CHRETIENNES
MESSE INTERNATIONALE

Primeres declaracions dels nous responsables de Càritas, Salut, Catequesi, Joventut i Vida Consagrada

Renovació de càrrecs a la diòcesi

BARCELONA

La setmana passada l'arquebisbe Ricard M. Carles va renovar les cúpules de quatre delegacions i de Càritas Diocesana. El nou equip és jove, i la novetat és que incorpora dues dones. Aquestes són les seves primeres impressions i projectes després de conèixer el nomenament.



Pilar Malla Escofet.
Directora de Càritas
Diocesana

És mestra i assistenta social, i ha treballat onze anys amb immigrants espanyols a França. Ha estat professora de l'Escola d'Assistents Socials de l'ICESB. Durant tres anys dirigí els Serveis

Socials de la Generalitat de Catalunya, i des de 1982 ha ocupat la secretaria general de Càritas, i la direcció del departament d'acció social. Ha rebut el Premi Jaume I i el Memorial Joan XXIII. Té 61 anys.

—**Quins són els camps que Càritas ha d'aprofundir?**

—Jo crec que ha de continuar treballant en els sectors que tenen menys protecció. Actualment la línia seria cap a la descentralització dels serveis, i una intervenció més profunda de les zones pastorals i la comunitat cristiana. Per la nostra banda hem d'intensificar més la feina tècnica per tal de fer un treball social eficaç, i que les persones surtin de la situació de marginació.

—**I les fites a aconseguir?**

—La línia que creiem que s'ha de seguir és treballar perquè la gent sigui autònoma, pugui incorporar-se a la vida normal per justícia, perquè creiem en la fraternitat humana i perquè Déu és Pare de tots.

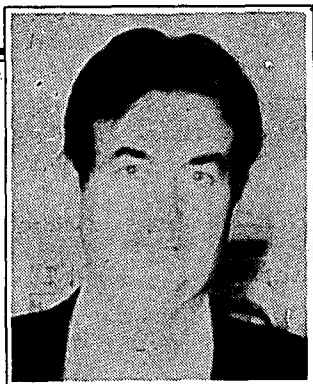
—**Com a nova directora, ¿què demana a la societat, al poble de Déu i a la diòcesi?**

—A la societat li demanaria que assumeixi el repte d'acceptar la societat tal com és, amb els sectors que tenen mancances de tot tipus. Una societat més justa contribuiria a què la gent visqués amb més dignitat.

Per al poble de Déu: El que crec que ha de ser per tothom, com a cristians és l'essència de l'Evangeli; és norma estimar els altres com a un mateix. Cal consciència que hem de compartir per alleugerir el patiment.

A la diòcesi, que la dimensió de la caritat s'incorpori totalment en la vida diocesana. No és un afegit, sinó l'essència de la vida cristiana. No és el problema d'uns quants que treballen en el món dels pobres, és la diòcesi que assumeix els homes que pateixen.

Josep M. Forcada.
Delegat per a la
Pastoral de la Salut



És llicenciat en teologia, medicina i periodisme. Va col·laborar durant 19 anys a la delegació de Mitjans de Comunicació, i durant 5 anys a Càritas. També té experiència pastoral a Sant Pau del Camp, com a vicari, i a Sant Pancràs com a rector, les dues parròquies de Barcelona. Des de fa tres anys és el prior de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i ha col·laborat en la pastoral de la salut. Té 52 anys.

—**Quina actitud es tindrà davant de temes candents com l'avortament, l'eutanàsia o l'enginyeria genètica?**

—És important l'aportació que pot fer la delegació per difondre i donar a conèixer els criteris ètics que l'Església proposa tant per als cristians com per a la societat.

—**Quina relació es tindrà amb els centres que formen els futurs professionals de la sanitat, com l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisio-terapeutes de la Universitat Ramon Llull?**

—L'Escola d'Infermeria depèn directament de la delegació d'ensenyament, però no podem oblidar que el dia de demà aquests alumnes seran professionals, i el testimoni

cristià que podran donar serà bàsic.

Per part de la delegació restarem sempre oberts a col·laborar en l'aportació de coneixements, pastoral hospitalària i també el vessant teològic i ètic.

—**¿Què pot portar la visió cristiana al món de la salut?**

—En moltes èpoques s'havia simplificat la pastoral de la salut circumscribint-la en l'etapa final de la vida, però abasta moltes altres dimensions: la malaltia, el dolor, la manca de qualitat de vida, la mort i el dol dels que resten.

A més a més, hi ha una àrea molt important que és la dels professionals, i també la que fa referència als preveres, seminaristes, diaques, religiosos i laics, que cal potenciar, així com la promoció del voluntariat, que és un vessant bàsic.

—**¿Com evangelitzar en el dolor?**

—Primer s'ha d'alleugerir tècnicament el dolor físic al màxim. Després sempre queda el dolor moral; és imprescindible un suport de la persona que sofreix, guiat per la llum de l'Evangeli.

Joan Guiteras i Vilanova.
Delegat de Catequesi



És doctor en Teologia, canonge penitencier a la Catedral de Barcelona, director de l'Institut de Teologia de Barcelona, i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya i a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Dirigeix la revista «Teologia Actual», de propera aparició, i col·labora a «Catalunya Cristiana» i a «Liturgia y espiritualidad». Ha publicat una trentena de llibres, entre els que cal destacar la col·lecció per adolescents i joves «Fer camí». És expert en pedagogia i coneix el món de l'escola i de la catequesi. Té 53 anys.

—**¿Quin esforç es pensa fer en la formació dels catequistes i en una certa uniformació dels continguts?**

—Se m'ha encomanat un camí que s'ha tirat endavant amb molts esforços. Tot i així, el moviment catequètic és un gran valor de l'Església, i el papa Joan Pau II ha parlat de la joiosa florida de catequistes; cal seguir per aquest camí i anar endavant.

El pla pastoral de la nostra diòcesi afirma que cal «assegurar, en la catequesi i en la formació dels infants, joves i adults, les tres dimensions de la formació: continguts, aprenentatges i experiència de les celebracions de la fe, i estil de vida cristiana».

—**¿Com es valora la relació amb el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC)?**

—També és una tasca valuosa, la del SIC. Hi ha una realitat que es palpa en moltes trobades i en les mateixes escoles d'estiu. Un treball que es va teixint al voltant dels nostres bisbes. Tot el que afavoreix la comunitat eclesial és primordial. Interessa, doncs, fer pinya en cadascuna de les diòcesis. Ara està en marxa el Congrés; una bona oportunitat per aprofundir en la catequesi i coordinar esforços.

—**¿Quines línies es pensa seguir ara en la pastoral de Catequesi?**

—És prematur fer projectes, però considero que ens toca ser molt positius davant de la preocupació i generositat dels sacerdots i dels catequistes. Per això es tracta d'animar i oferir instruments formatius i pedagògics per tal que la catequesi, en tots els seus nivells, assoleixi l'alta fita que tots desitgem.



Rosa Deulofeu.
Delegada de
Joventut

Amb 34 anys és la delegada més jove. Ha treballat molts anys en l'àmbit parroquial, portant grups de confirmació i post-confirmació, i en activitats d'edu-

cació en el lleure. Ha estudiat periodisme i relacions públiques, i és diplomada en teologia. Actualment és presidenta

del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, Coordinadora del Curs per a Animadors de Pastoral Juvenil, i encarregada del departament de pedagogia de la fe a l'Escola de l'Esplai.

—**¿Com s'orientarà la delegació de Joventut en aquesta nova etapa?**

—Abans de tot és important mostrar el reconeixement i agraïment per tota la trajectòria feta per la delegació en la persona del pare Antoni Serramona i el seu equip. En aquest sentit s'ha de seguir treballant, especialment ara responent als tres eixos vertebradors del Pla Pastoral:

IDENTITAT.— som cridats a viure més obertament la nostra identitat cristiana, i per tant això ens exigeix més vivència d'interiorització i pregària.

COMUNIÓ.— que és la voluntat d'unificar els esforços fets des dels diferents moviments, i estrènyer els nostres llaços i relacions.

EVANGELITZACIÓ.— que ha de sorgir de la interiorització, pregària i unitat per anar a evangelitzar els joves allunyats de l'Església.

—**¿Com ha de parlar l'Església per contactar i evangelitzar els joves?**

—Cal adreçar-se als joves amb una actitud d'acolliment. Acollir allò que són, senten i viuen, i des d'aquesta acollida ajudar-los a descobrir la dimensió transcendent de la vida.

—**Una dona al capdavant de la delegació de Joventut, de tarannà més renovador pel sector al qual es dirigeix, ¿es pot interpretar com un signe important de modernitat?**

—Per suposat que ho valoro com molt important, però voldria dir, també, que aquests nomenaments són una expressió de normalitat. Hi ha moltes dones treballant a l'Església, i cal que la societat ho sàpiga reconèixer i valorar.

Josep A. Arenes i Sampere.
Delegat per a la
Vida Consagrada



Després d'haver estudiat a Barcelona i a la Gregoriana de Roma, va ser vicari de Sant Adrià i Santa Cecília, i regent i rector de Sant Gregori Taumaturg, ambdues parròquies de Barcelona, també arxiprest de Sant Gervasi. Al seminari menor de la Conreria, ha estat vice-rector, i rector des del 1992. També dirigeix l'Organització Benèfica Assistencial, i dona classes a l'Institut de Teologia Espiritual. Durant 22 anys ha col·laborat a la vicaria de religiosos com a visitador general. Té 61 anys.

—**¿Com s'hauria d'afrontar l'envelliment de les Congregacions?**

—En primer lloc acceptant la realitat amb pau i serenitat. Caldria que cada Institut vegi com ha de distribuir els seus religiosos perquè estiguin en els llocs necessaris per a la pastoral i puguin menar una vida religiosa digna. És urgent una pastoral vocacional encertada. Pensi que no totes les Congregacions envelleixen, algunes tenen vocacions o bé en tornen a tenir i encara neixen noves Congregacions!

—**¿Quin missatge s'ha de donar per encoratjar els joves al compromís de la vida consagrada?**

—El missatge consisteix en fer conèixer i estimar Jesucrist. S'ha de fer veure que la Vida Consagrada, sigui en la modalitat que sigui, és una manera específica de viure el cristianisme. Els Consells Evangèlics són per a tothom, els vots de pobresa, castedat i obediència que realitzats en vida de comunitat és la peculiaritat de la Vida Religiosa.

—**De vegades hi ha la sensació que les congregacions queden al marge de la pastoral de la diòcesi. ¿Com es poden apropar?**

—No crec que es pugui dir això d'una manera absoluta. És veritat que no totes les Congregacions han fet el mateix itinerari postconciliar i, fins i tot, podem dir que hi ha una minoria que va endarrerida, però la gran part d'Ordres i Congregacions Religioses, tornant al seu Carisme inicial, s'ha acostat molt al poble i s'ha donat grans passos en el coneixement de l'Església Diocesana i la col·laboració en la Pastoral de conjunt; en la qual cosa s'ha d'insistir molt més...

—**¿Què significa la NE, de la qual avui tant se'n parla?**

—Abans que res, és bo partir de l'«Evangelització», que per a mi és l'anunci de la salvació en Crist Jesús, amb totes les conseqüències que s'hi deriven. Aquesta salvació en Crist és explicada en l'Escriptura, la qual presenta l'esdeveniment de Jesús com a Fill encarnat, mort i ressuscitat, els seus gestos, discursos i miracles.

Aquesta «Gran Notícia» és transmesa a tots els homes del món, perquè comparteixin amb tota l'Església el goig de la salvació. L'«evangelització» té arrels llunyanes i profundes en els segles, i—en sintonia amb les èpoques històriques— ha assumit connotacions particulars. Els problemes de la gent, el llenguatge, els fets històrics interpel·len sempre l'Evangelització. En el

segle XIX, per exemple, l'Evangelització va consistir en un anunci directe: penseu en les «missions populars» de les diferents confessions cristianes. Els missatgers anaven a un lloc, predicaven l'Evangelí i la doctrina de l'Església, oferint a les persones una ocasió de conversió, que òbviament era deixada després a la lliure elecció de cadascú. La Paraula era directament proclamada al poble.

Potser en el context actual és més difícil anunciar l'Evangelí directament, sense mediacions. Cal probablement una preparació a la Paraula i aquesta consisteix en el viure en contacte amb la gent. La NE exigeix l'assumpció de la lògica de Joan el Baptista: preparar el terreny a l'anunci cristià mitjançant una aproximació a la gent, compartir les seves situacions per proclamar l'Evangelí en el seu llenguatge i introduir-lo

en les seves situacions vitals.

El projecte de la NE, proposat per Joan Pau II, ha d'implicar a tots els cristians en la reactivació apostòlica i missionera, valorant tot fragment de veritat allà on hi és i oferint humilment la plenitud de la veritat en la revelació de l'Evangelí.

—**¿La NE és essencialment cristocèntrica?**

—La vida cristiana no consisteix en un conjunt rígid i complicat de regles disciplinars i ascètiques, en un estret mètode de pregària i de meditació. La vida cristiana és essencialment la consciència de l'amistat de Crist, present en la seva Església per sempre, fins a la fi del món. D'aquesta amistat pot derivar una regla, una ascesi, un mètode. Però l'amistat amb Crist és anterior i fonamental. La resta és secundari i conseqüència.

La regla del cristià és en l'amor a Crist i als altres, regla de simplicitat, i d'abandonament a la Paraula de Déu. El moralisme i el puritanisme han perjudicat la causa de l'Evangelí.

Adherir-se a Crist amb una profunda amistat, amb una presència oferta a Déu i una pregària molt senzilla i habitual, significa identificar-se poc a poc amb Ell en la joia i en la pau. L'Església no treballa independentment de Crist. Ella no existeix i no actua més que en Ell, així també qualsevol membre que la compon. La pastoral llavors significa ajudar els batejats a completar en el propi cor la imatge de Jesús crucificat. La vida pastoral compromet totalment el propi ésser en el seguiment de Crist, en la fe de la seva salvació, en l'esperança del seu auxili, en l'amor de la seva pregària.

—**¿La NE és un estímul per a la unitat de l'Església?**

—Certament, podria ser una ocasió per a les Esglésies cristianes, separades per la història i pel pecat dels homes, d'aproximació i de reconciliació. La divisió és un obstacle a l'anunci de l'Evangelí. Si s'anuncia la paraula de Jesús, l'Únic Senyor, amb formes oposades o amb la polèmica o amb l'espirit sectari o amb el judici o amb la calúnnia, llavors no es fa vertadera Evangelització. L'anunci realitzat

¿Quina «NE» Un diàleg Max Thurian

endavant. L'acollida recíproca és només una preparació a un diàleg més profund i a un sentit missioner més autèntic, a més d'un anunci més creïble i eficaç.

Al servei de la NE

—**¿Quins seran els agents de la NE?**

—Confiem que siguin tots els cristians. Avui, potser més que mai, calen vides exemplars per portar la Paraula de Déu, la Paraula pura. Potser, en altres temps, era possible fer l'anunci amb paraules convincents i amb raonaments persuasius. Certament, la Paraula és la mateixa i s'ha de proposar tal com és: encara hem de «parlar» l'Evangelí, servir-nos del llenguatge i valorar la raó; però avui, sobretot, l'home desitja constatar que la Paraula proclamada produeix una existència canviada. En aquesta perspectiva, les persones i les comunitats cristianes que tendeixen a la santedat poden resultar exemples molt macos i eficaços. Però només a través d'un exemple cristià no es pot transmetre Jesucrist: és aquest qui ha de ser anunciat. La Paraula és necessària i insubstituïble; però si qui anuncia la Paraula s'ha deixat transfigurar per ella, llavors el seu testimoni és més transparent, creïble i implicatiu. Avui

La vida cristiana no consisteix en un conjunt rígid i complicat de regles disciplinars i ascètiques, en un estret mètode de pregària i de meditació. La vida cristiana és essencialment la consciència de l'amistat de Crist, present en la seva Església.



Max Thurian és un protagonista indiscutible del moviment ecumènic del segle XX

Un apassionat de la veritat

Max Thurian impressiona a qualsevol que se li apropa, perquè és l'home de la «síntesi». En efecte, amb gran naturalitat aconsegueix unir al mateix temps la rigurosa investigació científica i la mirada contemplativa de la vida, transparenta un amor filial per l'Església i una serena amplitud de mires pel que fa als problemes eclesials i culturals d'avui; se sent fill de l'Església reformada (al servei de la qual ha estat durant molt de temps) i de l'Església catòlica; és un apassionat de la veritat i té una gran capacitat d'acolliment de les persones (en la seva companyia, tothom s'hi troba bé).

Membre de la Comissió Teològica del «Consell ecumènic de les Esglésies», va ser cridat per Joan XXIII com a Observador durant el Concili Vaticà II i després també com a Observador va participar en el «Consilium», per a la Litúrgia, organisme que va portar a terme la reforma litúrgica de l'Església catòlica.

Co-fundador de la comunitat monàstica de Taizé junt amb Roger Schutz, Max Thurian és un indiscutible protagonista del moviment ecumènic del segle XX tant a nivell de reflexió teològica com, sobretot, a nivell de praxi pastoral.

Va néixer a Ginebra, l'any 1921 on hi va molt sovint per motius d'estudi, des de fa uns anys viu llargues temporades a Nàpols, on és incardinat com a sacerdot i on és canonge de l'Església Catedral. La resta del temps la passa en la comunitat monàstica de Taizé. És un òptim coneixedor de la situació de les Esglésies a Europa.

Expert en litúrgia, en ecumenisme i en teologia, Max Thurian ha publicat nombrosos llibres i articles de teologia i d'espiritualitat, traduïts a diversos idiomes. Actualment és, per nomenament de Joan Pau II, membre de la Comissió Teològica Internacional.

¿Per què serveix mirar-se, criticar-se els uns als altres quan es tracta de mirar junts la fita, Crist, i de deixar-se jutjar i criticar per Ell?

d'aquesta manera fragmentada, porta la divisió entre els homes. L'Evangelització només és possible en la pau i en la unitat entre aquells que anuncien la «Bona Notícia». Òbviament hi ha alguns problemes doctrinals, però avui està en acció també una recerca de la unitat de la fe. I, en espera d'aquesta vertadera i profunda unitat en el Credo, almenys hem de viure com a germans reconciliats per intentar anunciar plegats a Jesucrist Salvador. Les grans dissensions són encara a nivell de l'eclesiologia, de la forma del ministeri, etc. Però sobre l'essencial, es a dir, sobre la professió que «Jesucrist és el Senyor», hi ha un consens comú. Per tant, la preocupació de portar junts, avui, la Paraula de Déu als homes els quals els manca el pa espiritual, pot constituir un ajut per a la unitat futura de les esglésies cristianes. La creixent secularització, la urgència missionera, el descens de vocacions i els nous reptes del món contemporani: aquests són avui problemes comuns a totes les confessions cristianes. Llavors, el diàleg ecumènic es fa més urgent que mai si hom vol realment comprometre's en el servei de l'Evangelí a la humanitat.

Per a l'ecumenisme és molt útil redescobrir els primers segles i els primers concilis, remuntar a aquella forma d'Església i a aquella fe. No es tracta de tornar enrere, perquè la Tradició és un camí que va cap

necessitem sants, mestres de vida evangèlica, de models veritables de deixebles. I aquests són els que, també actualment, fiant-se com Abraham dels signes de Déu, comparteixen de diverses maneres la vida dels pobres.

Sovint és instintiu pensar en els noms dels testimonis més coneguts, d'ahir i d'avui, però no hem d'oblidar tantes altres persones, potser menys conegudes per al gran públic, però també riques d'exemplaritat evangèlica, de lliurament al Regne i d'incidència en la història. Són els sants que llauen el terreny del món i sembren els germens de la renovació eclesial, deixant l'empremta positiva en la humanitat. En aquest canvi cultural, la societat actual serà més ajudada per l'exemple dels sants que d'escoltar belles paraules. La història testifica que precisament els sants han ajudat molt a l'Església a superar la temptació del materialisme i del poder i a deixar en herència els tresors de la cultura cristiana, en diversos àmbits.

—**Les comunitats monàstiques i els nous moviments laicals, ¿com poden posar-se al servei de la NE?**

—Crec que hi ha lloc per a aquestes realitats en la perspectiva de la NE. En efecte, la primera llei de les comunitats monàstiques és l'acollida, es a dir, la caritat de la trobada amb les persones que vénen

va Evangelització»?

amb
an

amb els monjos o les monjes i a ar-hi sobre problemes de fe i de vida. isament aquest compartir la vida, enys per alguns dies, permet expe- ntar personalment com es viscuda la oosta cristiana en totes les seves ències. Els nous moviments laicals es cteritzen per l'intent de viure la fe iana amb els altres, enmig del món, e la gent. Els membres d'aquestes ociacions poden així explicar i proposar altres les arrels i les motivacions del tianisme. Això esdevé un valuós ument de NE.

única i imprescindible condició, és que es comunitats monàstiques ni els iments laics creguin posseir el secret de unci o tenir a la mà la solució de la NE. o no estaria d'acord amb l'Evangelí. Tota ierència monàstica o associativa, stitueix solament una forma parcial de i cristiana en l'Església. És aquesta, en la a totalitat, que comprèn i resumeix totes formes de vida cristiana. S'ha d'aban- ar el sentit d'autosuficiència, la pretensió a progenitura, la marca de l'exclusivitat, què només en la humilitat i en la sim- tat es pot fer la NE.

ingú no té dret a anar a un lloc i dir: «Fins no us ha estat anunciat correctament angeli. Per fi nosaltres ho farem, doncs m els títols exigits: una metodologia icular, una anàlisi precisa de la situació món, etc.» Fóra equivocat i poc res- tuós pensar i actuar d'aquesta manera! lascú ha de sentir-se només al servei de glésia, amb humilitat i equilibri. S'ha de escobrir la unitat de la fita (la formació 'adult del cristià) en la pluralitat de les . Els diferents moviments i els diversos ntejaments pastorals de les parròquies de retrobar el sentit del seu servei comú a la glòria de Crist. ¿De què serveix ar-se, jutjar-se, criticar-se els uns als es quan ans al contrari es tracta de mirar is la fita, Crist, i deixar-se jutjar i criticar Ell? El camí vers la unitat, privilegiada sant Pau, és la de l'emulació espiritual, a dir, del compromís en la disciplina iritual, en l'ascesi cristiana, en el combat a pregària.

Nous pastors per a la NE

Recentment el Papa ha demanat pastors que siguin «contemplatius l'acció». ¿Què és el que vol dir?

—Són útils les recerques d'un mètode i la viduació d'una estratègia pastoral, fruit na anàlisi precisa de la situació, d'un n coneixement de les problemàtiques

Ningú no té dret a anar a un lloc i dir: «Fins avui no us han anunciat correctament l'Evangelí. Per fi nosaltres ho farem, doncs tenim els títols exigits: una metodologia particular, una anàlisi precisa de la situació del món, etc.»

L'Evangelització només és possible en la pau i en la unitat entre aquells que anuncien la «Bona Notícia».



Sa Santedat Joan Pau II va nomenar Max Thurian membre de la Comissió Teològica Internacional

locals, d'una implicació efectiva de les forces disponibles. Tot això és necessari i important, però només per estar amb la pròpia gent en la presència de Déu.

La pastoral porta a desenvolupar el contacte amb el món i amb les necessitats socials dels homes, però el centre de tot està en la celebració de l'Eucaristia, al voltant de la paraula i en la Presència real del Senyor. La celebració quotidiana de l'Eucaristia és el bé més preuat del sacerdot, la força del catequista i de l'agent pastoral de l'Església. En el memorial de la mort i resurrecció de Crist, aquests són al peu de la Creu amb Maria i el Deixeble predilecte, confiant al Pare els propis afanys, les necessitats de l'Església i les urgències dels homes. És de l'Eucaristia i del Perdó sacramental que deriva tota la activitat pastoral. Recordo agraït tot allò que deia el cardenal Giacomo Lercaro: «El moment sublim de la pastoral, de la vida ministerial i eclesial és aquell que, durant la celebració eucarística, el sacerdot té entre les mans el Senyor Jesús». Això no significa tancar-se en el ritu, sinó retrobar les arrels i la fita, la força i la guia de l'acció pastoral. No és l'activisme el que constitueix, a llarg termini, laics ben formats, sinó la referència precisa a Crist i la inserció total en Ell.

—¿Hi ha un model de pastor que l'atregui especialment?

—Considero un model sublim el del sant Sacerdot d'Ars. No gaire dotat d'especials capacitats intel·lectuals, per a evangelitzar el petit poble descristianitzat al qual és

enviat, comença celebrant bé l'Eucaristia. Algú resulta impressionat per la fe i la pietat amb què celebra els sagraments, la veu s'estén i cada cop més gent va a l'església. El Sacerdot d'Ars ha actuat posant només en el centre de la seva pastoral l'Eucaristia i la Reconciliació, es a dir, la dimensió comunitària i personalitzada de la vida cristiana. Malgrat el canvi dels temps, aquesta continuat sent una metodologia sempre efectiva.

La gent necessita de ser escoltada en la fe i de trobar el Senyor. Potser el camí és llarg: primer s'ha d'escoltar a la persona i després el descobriment del pecat, i per últim la petició del perdó i la participació activa en l'Eucaristia i en la vida eclesial. La guia a la pregària i la companyonia espiritual en la maduració en la fe continuen sent «els fonaments» de l'acció pastoral.

El Sacerdot d'Ars ho feia grans homilies, però sabia com eren la pregària i el perdó; era un contemplatiu en el treball pastoral, un testimoni del riu de misericòrdia de Déu en el confessional.

—¿Com es pot conciliar l'acollida de la persona i les exigències de la veritat?

—No es pot anunciar la Veritat o la Paraula de Déu en tota la seva exigència si manca l'acollida fraterna i sincera del germà. La Veritat no es pot imposar amb la força. Aquesta ha de ser sobretot viscuda per aquell que la proposa, per la comunitat sencera a la qual pertany i, en fi, per aquell que rep el missatge.

Alguna vegada s'afirma que acollir a les persones vol dir posar-se a la seva disposició no imposar-los res. Ara bé, és necessari tenir consciència d'un equivoc que pot amagar-se darrere aquesta convicció. La verdadera acollida, en efecte, l'autèntica caritat cristiana donar a conèixer la veritat, en afavorir la trobada amb Jesucrist, en proposar el Credo, en difondre l'alliberament que ve de l'Evangelí. Acollir, no significa deixar les persones com

són, sinó ajudar-les a retrobar el camí vers Jesucrist.

■ Litúrgia, catequesi i NE

—¿En quina relació està la litúrgia renovada amb la NE?

—La litúrgia és fonamental perquè és la vida cristiana viscuda en la pregària davant el Senyor. Les comunitats i els moviments laicals que desitgen ajudar els altres a caminar vers Jesús, han d'obrir les portes de les seves esglésies i capelles per pregar al costat de la gent que va amb ells. La litúrgia és un parar-se davant Déu per deixar-se endinsar per la seva Paraula, amb el cant, els Salms, el silenci, les lectures. No hi ha millor manera, que la litúrgia per entrar en el misteri de Déu.

La litúrgia no és solament una explicació o un discurs: és una vida. Litúrgia vol dir viure amb Déu en el misteri. A vegades cal també una introducció com ajuda a la gent per participar d'una manera més conscient i activa en la litúrgia. No és bo «explicar» la litúrgia en el moment de la seva celebració: és necessari trobar i valoritzar altres moments de reflexió, fora del ritus. La pressa i la proximitat de les monicions són en detriment de la força del misteri i de l'atracció fascinant de la litúrgia. Un cant joïós, un text simple, pregàries que lloen el Senyor o intercedeixen pels homes... són més eficaces que molts discursos sobre Déu.

La litúrgia és un tresor que supera els subjectes, els enriqueix i els permet aprofundir continuament. No es tracta d'inventar-nos un nou culte, molt actual i adaptat. Quant a mirall de les necessitats del Regne futur, la litúrgia impedeix conformar-se al món actual, risc permanent per al cristià. Guiada per l'Esperit, quan l'Església prega, assumeix i transmet també tota la seva tradició, es a dir, la seva vida. hi ha una relació vital entre litúrgia i tradició. L'experiència de la pregària de l'Església, de tots els sants, és molt més profunda que no la nostra petita experiència personal o comunitària.

—Al seu parer, ¿quina relació hi ha entre litúrgia i catequesi?

—La litúrgia és també catequesi, es a dir, desig de transmetre la veritat de Crist. Per a mi, la litúrgia és la millor manera de catequesi, perquè implica tot el nostre ésser, no només la intel·ligència sinó també la sensibilitat. Paraula, signes, símbols, gestos, intuïcions, sentiments, present, passat i futur... és tot l'home que és atragut pel Misteri de Crist que allí es realitza. Però la funció de la litúrgia no és només didàctica, perquè actualitza una Presència. Una celebració feta amb amor, pietat, adoració esdevé un anunci del Senyor. És veritat que la celebració eucarística preveu el moment explícit de l'homilia, però jo crec que és globalment més eficaç una litúrgia ben celebrada en totes les seves parts, que no una bonica homilia inserta en una celebració a correu i no reveladora d'un vertader amor al Senyor. El poble de Déu es atret, educat i sostingut per una litúrgia celebrada de tal forma que sigui una finestra vers el Misteri de la Trinitat, de l'Església i de la humanitat.

La litúrgia no és un programa per fer coses sagrades, ni es tracta de donar glòria a Déu, sinó un camí per ajudar l'home actual a trobar Crist. La litúrgia i, sobretot, l'Eucaristia, posa en comunió amb Crist i ens fa els seus «contemporanis».

■ Luigi Guglielmoni

(de la revista italiana «Catechesi», LDC)



S'ha commemorat solemnement a Barcelona el primer aniversari dels Jocs Olímpics '92, i la «flama olímpica» ha tornat a ser present a l'Estadi



Els reis d'Espanya feren la tradicional ofrena a l'Apòstol Sant Jaume a Santiago de Compostela



Soldats americans desfilen pels carrers de Skopje (Macedònia) on han estat destinats en missió de pau...

20, dimarts

Londres: ofensiva dels euroescèptics contra Maastricht

El camí del la ratificació del Tractat de Maastricht a la Gran Bretanya està sembrat d'entrebancs. Malgrat que dies enrere a la Cambra dels Lords els euroescèptics van ser derrotats en àmplia votació i semblava que les coses s'aclarien, ara el grup capitanat per la ex-premier Margaret Thatcher ha posat un nou fre amb el recurs a l'Alt Tribunal presentat per lord Rees-Mogg per defectes de forma en la llei d'adopció de la Unió Europea... El resultat és un: n'hi ha per estona abans no es ratifiqui el Tractat...

Tòquio: el panorama postelectoral

El cap del govern japonès Kichi Miyazawa en una roda de premsa va responsabilitzar-se de la pèrdua de la majoria absoluta al Parlament, però va eludir la seva dimissió, assegurant que aspira a dirigir novament el país si el Partit li ho demana... Però la gent ja es fixa en els possibles successors de l'actual primer ministre: hi ha, entre els aspirants, Toshiki Kaifu, que fou primer ministre l'any 1989; Masaharu Gokoda, actual vice-primer ministre; Michio Watanabe, ex-primer ministre, al qual se li atorga molta experiència; Hiroshi Mitsuzuka, ex-ministre de Finances; Keizo Obuchi, ex-secretari general del PLD...; i Ryutaro Hashimoto, un altre ex-ministre de Finances, amb molta popularitat entre les dones grans... Total que hi ha per triar i remenar un nou primer ministre...

Brussel·les: sobre la crisi dels Balcans

Els Dotze varen determinar ajornar l'aplicació de les sancions econòmiques contra Croàcia a causa de les pressions exercides per Alemanya, però decidiren fer arribar al govern de Zagreb una seriosa advertència, aprofitant la gira que el ministre belga d'Exteriors farà a l'ex-Iugoslàvia per intentar rellançar les negociacions de pau...

21, dimecres

Londres: ratificar Maastricht, gran problema anglès

El premier John Major va dir ahir que els qui volen implantar la Carta Social Europea al Regne Unit, «estan jugant amb foc» i que el primer que es cremarà serà la indústria del país. Així, resulta que per una banda, Major vol ratificar Maastricht, però per l'altra vol que la Carta Social Europea no afecti Anglaterra. És el joc de la margarida: sí, no... sí, no... I Europa esperant què faran els anglesos!

Roma: efectes de l'acció judicial contra la corrupció

Gabrielle Cagliari, ex-president de l'ENI (Enx Nacional d'Hidrocarburs) es va suïcidar a la presó on estava retintut preventivament per la seva implicació en la corrupció política. El fet ha causat veritable sensació. I la gent comença a preguntar-se sobre la fiabilitat del sistema judicial italià... L'advocat defensor de Cagliari va declarar en saber la notícia que «de vegades, la justícia pot matar». I Mino Marinazzoli, secretari general de la DM va dir pel seu compte: «Hi ha gent que voldria que tots ens suïcidéssim...». Es critica, com a conseqüència d'aquesta mort la utilització que els jutges que treballen en la operació Mans Netes fan de l'empresonament preventiu i dels sumaris...

Pristina (Kosovo): un altre punt àlgid de la crisi balcànica

Per si no fossin prou les lluites a Bòsnia, que han provocat la neteja ètnica, dit altrament, l'eliminació dels musulmans sobretot per part dels serbis i també pels croats, ara es tem que a la regió de Kosovo, de majoria albanesa i musulmana es produeixi una «neteja» similar. No hi ha dubte que Sèrbia, en aquest cas vol estar tranquil·la, i no vol més ètnia que la seva dins les seves fronteres. De fet, un altre agreujament del conflicte balcànic...

22, dijous

Londres: Maastricht, a favor o en contra, objectiu de tots

Pocs problemes s'han plantejat a la Gran Bretanya que hagin fet tanta polseguera. Tant pels que en són partidaris com pels que no en són. Poques vegades, un afer nacional havien arribat a dividir un partit, i molt menys el partit governant. Aquest és el cas de Maastricht sobre el qual la Cambra dels Comuns avui s'ha de pronunciar sobre una esmena laborista que demana l'abolició de la clàusula que deixa Gran Bretanya fora del capítol social del Tractat de la Unió Europea. Als vots laboristes, poden unir-s'hi els dels euroescèptics del partit conservador, i el premier, una vegada més, haurà d'acreditar-se com a bon equilibrista...

Pristina (Kosovo): l'altra crisi dels Balcans

Pel setembre del 1991 el Parlament de Kosovo va proclamar la independència. Va ser elegit president del nou Estat, Ibrahim Rugova, però Belgrad va il·legalitzar els comicis. El fet real és que a Kosovo la població és albanesa i musulmana excepció d'un set o vuit per cent que són serbis. Segons Rugova, «els serbis no volen dialogar, sinó només legitimar la repressió, i no s'hi val que ens deixin en pitjors condicions que esclaus...». A l'altre escenari, el de la guerra a Bòsnia, els serbis avancen sobre Igman, una muntanyeta als voltants de Sarajevo, que domina la ciutat, i es tem una ofensiva definitiva per conquerir la capital...

Tòquio: qui serà el nou primer ministre?

Avui es reunirà la directiva del PLD japonès, després que el primer ministre Kiichi Miyazawa presenti definitivament la seva dimissió, i proposar el candidat a nou premier. Mentrestant avui comença el judici contra l'ex-home fort del PDL, Shin Kanemaru...

23, divendres

Londres: el Tractat de Maastricht, amenaça seriosa pel govern

Les votacions a la Cambra dels Comuns rebutjaren una proposta laborista, però també la que havia presentat el govern conservador. El resultat del debat del capítol social del Tractat de Maastricht ha desautoritzat en certa manera la política del govern, i és per això que avui el premier John Major se sotmet a una moció de confiança que ell mateix ha presentat. La realitat és que la no acceptació de la proposta del govern impedeix l'entrada en vigor de la llei que permetria ratificar el més que cèlebre i qüestionat Tractat de Maastricht...

Sarajevo: la crisi dels Balcans

L'atac dels serbis contra Sarajevo, un dels més intensos i inhumans des de l'inici de les hostilitats, ha fet retardar la represa de les converses de pau a Ginebra que, segons sembla, es reprendran diumenge vinent. El president bosnià Alija Izetbegovic va demanar aquest ajornament. El president de torn del Consell de Ministres de la Comunitat Europea, el belga Willy Claes, s'havia d'entrevistar amb el president serbi Milosevic, i abans va apuntar la possibilitat d'augmentar a les sancions contra Sèrbia i Montenegro en cas que la situació a Bòsnia no millori. La realitat és que els serbis van a la seva i fins i tot sembla que es riguin de les sancions...

Roma: després del suïcidi de Gabriele Cagliari

El ministre de Justícia d'Itàlia, Giovanni Conso, en una comunicació al Senat, va acusar els jutges d'haver «oblidat» Gabriele Cagliari més de 30 dies a la presó. Aquesta actitud del ministre és d'acord amb la política oberta al voltant de l'empresonament preventiu. El ministre es queixa que del 17 de juny al 15 de juliol «hi ha un gran buit» en el cas Cagliari, ja que no va ser interrogat durant aquest període. Cagliari havia ingressat preventivament a la presó el 9 de març propassat...

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

> Bona notícia, si es confirma pràcticament: el govern de Bagdad i el cap de la Comissió de Desarmament de l'ONU, Rolf Ekeus, han arribat a un acord sobre la instal·lació de càmeres de vídeo a dos centres de proves de míssils...

> El govern alemany s'ha reafirmat en el seu pla d'enviar un contingent de 1.700 soldats a Somàlia com a cascos blaus de l'ONU per ajudar en la tasca humanitària a favor del poble somali, malgrat que l'oposició cregui que aquesta acció és anticonstitucional.

> El rei dels belgues, Balduí, aprofità el seu discurs televisat amb motiu de la festa nacional de Bèlgica, per advocar per «una Europa autènticament federal», com a única sortida per superar la crisi econòmica, i els «nacionalismes estrets i nefastos».

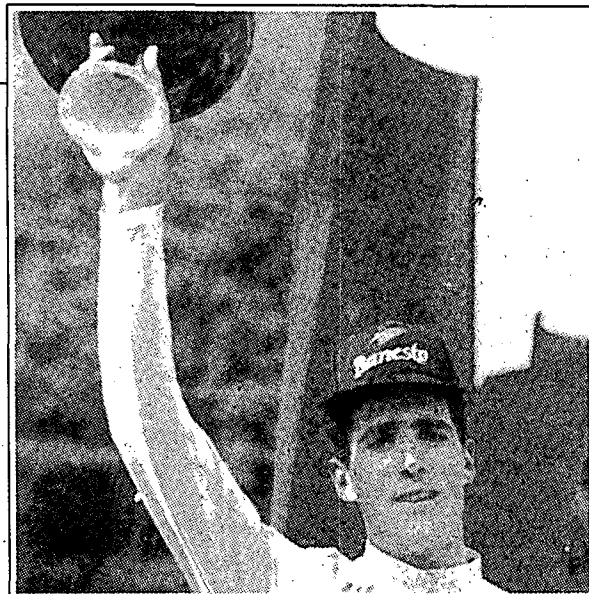
> Atenent el resultat de les eleccions, malgrat que podria formar nou govern, el fins ara premier japonès, Kiichi Miyazawa, ha presentat la definitiva dimissió del seu càrrec. La democràcia japonesa avança...



Dos soldats de l'exèrcit nicaragüenc en acció contra revoltosos pertanyents al grup sandinista



Les restes mortals del sacerdot missioner extremeny Ciriaco Cirujano, assassinat per guerrillers colombians, arriben a Plasència



Per tercer any consecutiu el ciclista navarrès Miguel Indurain ha guanyat la cursa ciclista per etapes més important del món

24, dissabte

Londres: ratificació del Tractat de Maastricht

El premier britànic, John Major, ha guanyat la moció de confiança que presentà a la Cambra dels Comuns. La prova política més difícil del seu mandat. Els diputats havien d'aprovar o revocar la política de Major sobre l'exclusió de la Carta Social Europea. Finalment, ha estat defensada per l'oposició laborista, els eurorebels conservadors i, fins i tot, pels euroescèptics «ories» que han rectificat el seu vot i han donat suport al seu líder. El Tractat d'Unió Europea s'ha aprovat a la Gran Bretanya després de moltes d'incerteses. Major ha aconseguit l'objectiu que es va proposar en substituir Margaret Thatcher a les darreries de 1990: «Situat la Gran Bretanya al cor d'Europa».

Brussel·les: Gali ajorna la protecció dels Cascos Blaus a Bòsnia

El secretari general de l'ONU, Butros Gali, ha demanat a l'OTAN l'ajornament de l'operació aèria destinada a la protecció dels Cascos Blaus desplegats a Bòsnia. Els avions de l'Aliança Atlàntica esperen la llum verda de Gali per entrar en acció. Podran obrir foc per defensar els cascos blaus que siguin atacats a les sis zones de seguretat del territori bosnià. El Consell de Seguretat de les Nacions Unides insta els serbis de Bòsnia perquè deixin de «violat el dret internacional i humanitari» i recorda que «manté obertes totes les opcions» per assolir una solució negociada del conflicte.

25, diumenge

Moscou: insistents rumors d'un cop d'Estat

El president rus, Borís Ieltsin, ha suspès les seves vacances i ha tornat a corre-cuita a Moscou davant el missatge dels seus col·laboradors de la formació reformista Rússia Democràtica on asseguren que s'està preparant un cop d'Estat al si del govern. El líder reformista, Lev Ponomarev, ha manifestat que entre certs membres de l'executiu s'observen «certes tendències dirigides contra la política del president». El retorn precipitat de Ieltsin servirà per ressaltar encara més les diferències entre reformistes i conservadors i, conseqüentment, per portar més inquietud entre la població que ha rebut la notícia que els rubles emesos abans del 1993 deixaran de tenir validesa. Rússia adquireix així el monopoli d'emissió monetària que abans compartia amb les Repúbliques ex-soviètiques.

Skopje (Macedònia): efectes provocats pel bloqueig internacional

La comunitat internacional decretà el 27 d'abril passat l'embargament comercial contra Sèrbia i Montenegro. L'objectiu era aturar la maquinària de guerra sèrbia, cosa que no s'ha aconseguit. Però països com Macedònia, contra qui no va dirigit l'embargament, també els sofreixen. És la població civil la que pateix més fortament les conseqüències de les restriccions. «És difícil complir les sancions de l'ONU sense fer mal a Macedònia», ha manifestat un membre de la delegació comunitària. D'altra banda, Atenes continua paralitzant el reconeixement de l'ex-República iugoslava amb el nom de Macedònia i es nega admetre l'existència d'una minoria macedònia al seu territori.

26, dilluns

Sarajevo: violació absoluta de l'alto-el-foc

Una vegada més, serbis, croats i musulmans han trencat l'alto-el-foc acordat, malgrat que aquesta treva havia estat posada com a condició per reemprendre les converses de pau pel president bosnià Alija Izetbegovic. Malgrat la violació, el president de Bòsnia va ratificar la seva assistència a Ginebra el vinent dimarts, on sembla que presentarà un nou pla de pau diferent dels presentats fins ara... Sigui com sigui, el conflicte balcànic es fa cada dia més difícil...

Moscou: tornada del president Ieltsin per afrontar la difícil situació

El president Boris Ieltsin ha tornat precipitadament a Moscou per fer front als decreta aprovats unilateralment pels parlamentaris «conservadors» de Rússia, als quals acusa de voler «restablir el sistema totalitari». Per altra banda és molt discutida l'ordre del Banc Central de Rússia d'invalidar els rubles emesos abans del 1993, mesura que protesten la gran majoria de Repúbliques de la CEI, a excepció de Bielorússia que s'hi ha mostrat d'acord.

Jerusalem: atac israelià contra les guerrilles al sud del Líban

La tensió de les darreres setmanes al sud del Líban va desembocar ahir amb un contundent atac de l'aviació israeliana contra les posicions palestines. Israel culpa Síria de donar-los suport, i amb aquest atac pretén que «Damasc entengui el missatge»...

Tots contra l'atur

L'increment de la xifra d'aturats enregistrats en les oficines de la Inem el propassat mes de juny —més de 35.000 persones— és esverador. Ha estat la gota que ha fet vessar el got de la greu crisi econòmica que pateix, no només Espanya, sinó tot el món. La taxa d'atur a l'Estat Espanyol és ja del 16,6%, una de les més altes d'Europa. Els tancaments d'empreses i les suspensions de pagaments augmenten, majorment en les petites i mitjanes empreses, que configuren l'eix fonamental de la conjuntura industrial. El nou Executiu socialista —amb la innovadora incorporació d'independents— haurà de donar prioritat a un importantíssim objectiu: la lluita contra l'atur. Es convertirà en el seu constant «cavall de batalla» durant tota la legislatura.

La CE (Comissió Europea) ha fet una crida al govern de Felipe González per a què adopti mesures per fomentar la creació de llocs de treball. A Espanya hi ha una gran rigidesa al mercat laboral i un elevat cost fiscal, econòmic i administratiu que es fa palès a la contractació de personal. Els plans de convergència per a la unió econòmica i monetària (UEM) que plantejen aconseguir uns objectius comuns el 1996, segons els criteris establerts a Maastricht, són en perill. L'economia espanyola en comptes d'encàrrilar-se cap a una convergència europea sembla anar cap a una atabaladora divergència.

El nou govern ha proposat l'assoliment d'un «pacte social», és a dir, un acord sobre el treball entre els poders públics, els interlocutors socials —la Patronal i els sindicats CCOO i UGT— i la resta de la societat. Durant les recents jornades de debat del PSC, el redundant eslògan de les quals fou: «El canvi dins del canvi», el diputat pel PSOE, Joaquín Almunia, va advertir que si no s'arribava a un pacte social, el Govern hauria de negociar amb polítiques menys progressistes. Una manera molt subtil per referir-se als grups polítics de dretes. El pacte social és una «assignatura pendent» que no pot esperar fins el setembre.

■ Miquel Àngel Codina

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

➤ El secretari general de la Democràcia Cristiana (DC), Mino Martinazzoli, ha proposat canviar el nom al partit per tornar el seu nom original, Partit Popular. Sota el lema «Renovar sense renegar», la vella DC vol presentar davant l'opinió pública un nou partit catòlic i reformista.

➤ El líder de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP), l'àsser Arafat, ha reclamat avui una cimera àrab en què s'intenti trobar una sortida al bloqueig de les negociacions àrabo-israelianes per la pau al Pròxim Orient.

➤ Ahir va ser firmat l'acord de pau que posa fi a tres anys de guerra civil a Libèria. L'acord va ser redactat el 17 de juliol a Ginebra, i, després de dos dies de discussió, a Cotonou, entre el govern i els grups guerrillers.



Vida Creixent

MOVIMENT CRISTIÀ

«No solament en 'Domineu la terra' hi ha el progrés. N'hi ha també en tot el que l'home ha après i transmet a les generacions. Això té a veure amb el creixement de cada persona i de cada país.»

(Ricard Ma. Carles, arquebisbe de Barcelona, a «Full Dominical» del 20-X-91)

Cridats a compartir esforços

Les possibilitats que la vida ens proporciona, es tinguin els anys que es tinguin, són immenses. Només cal, això sí, mesurar les pròpies forces i donar un ple sentit de creixement a cada una de les edats i etapes de la vida. Si el viure consistís tan sols en anar amuntgant anys i més anys, la conclusió fóra que hom fa una vida vegetativa.

És per a evitar això que els que militem en aquest moviment cristià de Gent gran ens afanyem a fer el que la seva denominació indica, és a dir procurar que la nostra vida vagi creixent en tots els aspectes humans i cristians, fins al moment d'assolir la plenitud total.

Algú ens pregunta, ¿i en què consisteix aquest coneixement? Doncs, senzillament, es tracta de mantenir, costi el que costi, l'esperit obert a tot i a tothom, perquè tot el que rebem de bo —que és més del que de vegades es diu— vagi germinant dins nostre i ens serveixi per a donar ple sentit a la vida i enfocar-la de cara a un projecte d'eternitat.

Cada generació té les seves pròpies característiques, que també necessiten ser estimulades en cada una de les fases del seu creixement. Ens trobem en plena meitat de l'Any Europeu de la Gent gran i de la solidaritat entre generacions. Creiem que fariem un mal ús del terme solidaritat si en nom d'ella se'ns escapés introduir-nos en un camp que ja va deixar de ser nostre fa més o menys anys: la joventut. És a ells als qui els correspon marcar les rutes del seu creixement.

Per als de la nostra generació, el fet de seguir creixent significa voler seguir en actiu, saber aprofitar bé el temps —un valor que cada cop ens resultarà més escàs—. Comporta, a més, voler compartir amb d'altres persones grans les pròpies experiències i coneixements; evitar tant com es pugui



Ens trobem a la meitat de l'Any Europeu de la Gent gran i de la solidaritat entre generacions

restar apartat o aïllat, i mantenir, fent l'esforç que calgui, la capacitat de ser útil a si mateix i als altres.

El nostre moviment té els seus braços oberts a totes les persones de la nostra generació, oferint-los la possibilitat i l'ajuda

per a assolir el seu creixement personal, i social, en un clima d'autèntica amistat i germanor.

■ Josep Riera i Güell
Tarragona

Gelosies

¿D'on neix la gelosia...? ¿Serà, de l'orgull ferit...? ¿De saber que el preferit és un altre...? ¿Que algú ens passa al davant...? ¿De creure que els nostres drets són menyspreats...? Les gelosies ¿tenen sempre un fonament raonable...?

El desig de sentir-nos estimats, a vegades ens fa monopolitzadors de l'estima dels altres... L'amor, àdhuc, dels esposos pot i ha de restar obert a altres projeccions diferents de la relació de parella, no amb el mateix estil, intensitat ni finalitat..., vers els necessitats o encaminat a contribuir de mil maneres al bé social i a l'autorealització... i aquests amor no han de menys-tenir en res l'amor dels cònjuges, ni deixar de ser un autèntic amor...

El gelós, en realitat, desconfia i recela de l'altre a qui estima, però estimant-se, encara més a ell mateix... El gelós, jutja amb suspicàcia, o per malentesos, en no veure's estimat com ho reclama el seu egoisme...

Hi ha gelosies entre els infants..., entre els esposos... i també entre la gent gran o entre les generacions... Quantes vegades les relacions entre gendres, nores i sogres tenen com a fonament la gelosia...!

La gelosia mata l'amor veritable per un excés d'amor exclusiu i egoista... És una forma d'enveja que provoca sofriment en veure l'altre gaudir de l'amor que creiem que ens pertany únicament a nosaltres...

La gelosia diu: *si no és per a mi que no sigui per a ningú...* Desitjar ser preferit, bo i esforçant-nos a ser-ho legítimament, no és gelosia sinó emulació...: *jo ho vull per a mi però no en exclusiva... jo ho vull per al millor... i m'esforço per tal de ser-ho...*

La gelosia és un superegoisme que irrita per manca d'humilitat i d'un excés de falsa veritat..., és a dir, de mentida...

La gelosia pot dur fins a la violència cega... Un amor fora mida i cec és un amor fals..., deixa de ser amor...

Abans de desconfiar de l'altre, cal desconfiar de nosaltres mateixos. La gelosia fereix l'ésser estimat i amarga la pròpia vida... Hi ha gent gran que es sent gelosa dels joves perquè gaudeixen o creuen que gaudeixen de moltes coses que ells no havien pogut gaudir... La gelosia fa impossible la convivència, i arriba fins i tot a destruir la relació familiar...

■ Lluís Antoni

Del llibre «Dominar el pas del temps»

Festa de fi de curs a Reus

S'ha celebrat al Santuari de la Verge de Misericòrdia, de Reus, la cloenda del curs actual. S'hi reuniren els grups de Cambrils, Reus i Tarragona, essent la festa un exponent de germanor.

Obrí l'acte el Custodi del Santuari, donant la benvinguda als reunits, i a continuació hi van haver intervencions dels coordinadors de Reus, Cambrils i Tarragona, glossant l'acte i planificant el futur.

L'acte culminà amb la celebració de la santa Missa, oficiada pel consiliari diocesà, Mn. Serra, i acabà la festa amb un acte de germanor.

■ J.R.G.
Tarragona

Pregària per al temps de vacances

«Senyor, en un món de soroll i de presses ens cal aturar-nos i cercar el silenci, perquè puguem sentir la vostra presència i escoltar la vostra Paraula. Com els apòstols allà al Tabor, voldríem contemplar la riquesa de vida que ens oferiu. Feu-nos descobrir:

- l'eloqüència del silenci,
- la riquesa de l'oració,
- la joia de sentir-vos a prop,
- el goig de l'esperança.

Només així arribarem a comprendre les nostres possibilitats infinites de Vida i d'Amor.

(Del full «XARXA» (n.º 58) de la Parròquia del Cor de Maria, 15-3-92)

Integració intergeneracional

Atents a tot el que es fa, es diu i s'escriu sobre «L'Any Europeu de la Gent gran i de la solidaritat entre generacions», ens complau molt, avui, destacar les paraules que hem llegit dies enrere en un dels «Fets i Criteris» que l'Arquebisbe de Tarragona i Primat de l'Església de Catalunya, Mons. Ramon Torrella i Cascante, escriu cada setmana en aquest mateix setmanari.

En el seu escrit («Any Europeu de gent gran») hi fa unes encertades reflexions sobre els problemes que més preocupen les persones grans; l'economia, la salut, la solidaritat, el refús familiar, bo i remarcant la valuosa aportació que fa Càritas per veure de resoldre alguns d'aquests problemes.

Amb tot, no n'hi ha prou amb aquests lloables esforços. L'Arquebisbe assenyala que «cal una gran solidaritat des de les institucions públiques i privades, des de l'Estat i des de l'Església». A propòsit d'aquesta, monsenyor Torrella afegeix: «Moviments com «Vida Creixent» donen un impuls a aquesta tasca educativa i fan prendre consciència que les persones grans han de ser els primers responsables i els protagonistes per superar la soledat i l'aïllament, tot treballant positivament per la integració intergeneracional.»

No cal dir com agraïm aquesta referència que, a la vegada que ens estimula, representa un compromís que hem de saber acceptar amb humilitat i coratge.

El gran núvol dels testimonis

■ Pere Tena

Un dels dos prefacs que el Missal Romà proposa per les festes dels sants fa al·lusió a la seva multitud amb aquestes paraules: «tantis testibus confirmati». La traducció catalana en dóna aquesta versió: «envoltats d'un núvol tan gran de testimonis». La traducció castellana és: «animados por su presencia alentadora». El que interessa ara no és la qüestió de les versions, sinó la frase que ha format la versió catalana, pel seu caràcter poètic i suggestiu.

Aquesta frase em vingué espontàniament a la memòria quan, fa poc, em va caure a les mans una llista amb els noms dels 140 sants que estan representats en les imatges que coronen la columnata de Bernini, rodejant la plaça de sant Pere. Vaig adonar-me que aquesta corona d'imatges de sants forma una mena de núvol que rodeja els qui entren a la plaça de sant Pere del Vaticà; un vertader núvol de testimonis que acompanyen, amb la seva presència animadora, els qui arriben pelegrins fins a la tomba del 'Apòstol, disposats a professar la fe de l'Església i a enfortir-la per viure-la i testimoniar-la amb més eficàcia.

El núvol dels testimonis

Resseguint la llista dels sants representats al cim de la columnata trobem noms de totes les èpoques, fins al moment de la construcció de la columnata: màrtirs romans de la primera època, sants fundadors, màrtirs orientals, pares de l'Església, verges i matrones, papes i bisbes, preveres i diaques. Noms més coneguts com sant

Jordi, sant Francesc Xavier, sant Benet i sant Bernat, santa Cecília i santa Rosa de Lima, santa Teresa i santa Agnès. Altres menys «populars»: santa Càndida, sants Gervasi i Protasi, sant Atanasi, sant Lluís Bertran, etc. Interessant la presència de sant Pere Nolasco i sant Joan de Mata. I tants altres, fins a 140, 70 a cada banda.

Llegir aquest el·lenc no és només una satisfacció erudita; és alhora la comprovació de com l'acció de l'Esperit pertany a totes les èpoques de la vida de l'Església. En efecte, aquest «núvol» rep sovint una nova companyia amb motiu de les canonitzacions, quan sobre la porta de la basílica apareix el tapís representant el nou «testimoni» que el Papa proposa a la veneració i a la companyia dels fidels. No s'acaben els favors del Senyor!

A la plaça de sant Pere

Per la plaça de sant Pere hi passem nosaltres, els pelegrins. Quantes vegades, veient els grups de pelegrins afilerats adreçant-se vers la basílica, m'he sentit jo mateix confortat pel seu testimoni. L'experiència d'una visita a Roma, al sepulcre del 'Apòstol, ha marcat

molts cristians com un moment important; per algú que viu habitualment en aquest ambient, i que té el risc de banalitzar-lo si no es manté atent al seu significat, pensar en l'experiència dels pelegrins és una incitació estimulante.

Estem, doncs, encara en el núvol dels testimonis. És l'Església que viu a la terra, també —com els sants— de totes les nacions i pobles, però situats en l'ara. És la nostra Església, som nosaltres. Això s'experimenta sobretot en el moment de les audiències que concedeix el Papa cada dimecres. Difícilment es pot escapar la percepció de l'Església present, en aquestes ocasions. És la seva «gràcia» pròpia. Els pelegrins, en aquesta ocasió, es conforten mútuament amb la seva mateixa presència, davant del Sant Pare.

Entorn de la creu

Sense moure'ns de la plaça de sant Pere, trobem la representació de la raó de ser d'aquests testimonis: al centre, s'aixeca l'obelisc coronat amb la creu. L'obelisc, portat al lloc actual en temps de Sixte Vè, estava originalment al centre del Circ de Neró, que ocupava gran part del que és actualment la basí-

lica de sant Pere amb la plaça; és un testimoni mut de la primera persecució que va sofrir la comunitat de Roma. Però sobretot la creu que el corona: és ella la que dóna sentit al núvol dels testimonis i als pelegrins de la plaça, perquè ens porta a Jesucrist, «el Testimoni (=màrtir) fidel, la primícia d'entre els morts, i el príncep dels reis de la terra» (Apoc. 1,5).

Quan la plaça de sant Pere es fa silenciosa, al capvespre, i les portes de la basílica es tanquen, tot adquireix una nova dimensió. Lentament, s'il·lumina la façana de la basílica i la cúpula. Les finestres dels apartaments del Vaticà deixen veure la il·luminació interior, i hom pensa en el treball del Sant Pare i dels seus col·laboradors. A la plaça, les dues fonts monumentals continuen brollant, il·luminades, deixant sentir la suau remor de l'aigua; ens fan pensar amb aquella font que el Senyor va prometre a la samaritana, en el cor dels creients. Aquest silenci és també una ajuda per al testimoni, només en el silenci es copsa la paraula. Per això deia sant Ignasi màrtir que Jesucrist és la Paraula que ha sortit del silenci.

■ Pere Tena, preconitzat bisbe auxiliar de Barcelona

Cicle litúrgic «A» — Diumenge XVIII durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Is 55:1-3

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David».

Salm responsorial 144:8-9, 15-16, 17-18 (R.: 15)

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat.

R.: Tan bon punt obriu la mà, Senyor,
ens sacieu de bon grat.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat,
i al seu temps vós els doneu l'aliment.

Tan bon punt obriu la mà,
sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

Lectura segona

Rm 8:35, 37-39

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ¿qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? ¿Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

Al·leluia

Mt 4:4b

L'home no viu només de pa; viu de tota paraula

que surt de la boca de Déu.

Evangeli

Mt 14:13-21

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, quan Jesús rebé la novà de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i guaria els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls». Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 18 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 2a)

AGOST:

1. Diumenge 18 durant l'any: *verd*. Lectures: Is 55:1-3 (Salm 144) / Rm 8:35.37-39 / Mt 14:13-21.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Alfons-Maria de Liguori, bisbe i doctor de l'Església (fundador dels Redemptoristes: CSSR); sant Feliu (Félix), màrtir (a Girona); santes Fe, Esperança i Caritat, verges i màrtirs.

Festes majors: Alcanó, l'Aldea, Alella, Barruera, les Cabanyes, Cabrera de Mar, Caldes de Malavella, Castellgalí, Cervelló, Collbató, la Font de Còdol, Collsuspina, Constantí, Corró d'Amunt, Gerri de la Sal, la Llacuna, Masllorenç, Monistrol de Calders, Olivella, Ordal, el Papiol, Parlavà, Pedret i Marzà, el Pont Major, Salàs de Pallars, Sant Esteve de Palautordera, Sant Feliu de Buixalleu, Sant Feliu de Guíxols, Sant Feliu de Pallerols, Sant Iscle de Vallalta, Sant Joan les Fonts, Sant Pere de Riudebitlles, Sant Quirze Safaja, la Selva de Mar, Sort, Tavèrmoles, Tírvia, Tona, Torelló, Vilavella, Vilac i Vilajuïga.

2. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: Nm 11:4b-15 (Salm 80) / Mt 14:22-36.

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Eusebi de Vercel, bisbe (sard); santa Teodora i els seus 3 fills, màrtirs; sant Esteve I, papa i màrtir.

Festes majors: Oliana, Viladamat i Vila-sacra.

3. Dimarts. Del dia: *verd*. Lectures: Nm 12:1-13 (Salm 50) / Mt 15:1-2.10-14.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Gustau, bisbe; santa Lídia (deixeblla de Pau); beata Joana d'Aza (mare de Domènec de Guzman); santa Cira, verge.

Aniversari de l'ordenació episcopal (1969) de l'arquebisbe Ricard Maria Carles, de Barcelona.

Festes majors: Bagà, Biure (d'Empordà), la Garriga, Pardines, Sant Esteve Sesroviens i Vila-seca de Solcina.

4. Dimecres. Memòria de sant Joan-Maria Vianney, prevere (rector d'Ars, patró dels rectors de parròquia): *blanc*. Lectures del dia: Nm 13:1-2.25-33, 14:1.26-29.34-35 (Salm 105) / Mt 15:21-28.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Perpètua, màrtir (mare de família romana).

Festes majors: Argentona, Lloà, Pals, Pobolada, Rasquera i la Serra d'Almos.

5. Dijous. Del dia: *verd*. Lectures: Nm 20:1-13 (Salm 94) / Mt 16:13-23.

MEMÒRIA LLIURE: Dedició de la basílica romana de Santa Maria la Major (també Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Osvald (rei anglès); santa Afra, màrtir; sant Sixt II, papa (grec) i màrtir.

Festes majors: Betlan, la Molina, el Port de la Selva, Tavascan i Vilanova i la Geltrú.

6. Divendres. Festa de la Transfiguració del Senyor (popularment: el Salvador): *blanc*. Lectures: Dn 7:9-10.13-14, o bé 2Pe 1:16-19 (Salm 96) / Mt 17:1-9.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Just i sant Pastor, màrtirs (noietes germans, d'Alcalà d'Henares); sant Hormisdas, papa. *Dia de devoció especial al sagrat Cor de Jesús*.

Festes majors: Alfés, Bellprat, Godall, Golmés, Margalef, Os de Balaguer, els Pallaresos, Peratallada, Rocafort de Vallbona, Sant Just Desvern, Sant Salvador de Toló, Talavera, la Torre de Claramunt i Vimodí.

7. Dissabte. Del dia: *verd*. Lectures: Dt 6:4-13 (Salm 17) / Mt 17:14-20. Vespres de demà.

MEMÒRIES LLIURES: Sant Sixt II, papa, i companys (els seus 4 diaques), màrtirs (*vermell*). - Sant Gaietà (Cayetano), prevere (fundador dels Teatins: CR) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Albert Tràpani o de Sicília, prevere (carmelita).

Festes majors: Andorra la Vella, Jorba, Madremanya, Miravet, Móra la Nova, Pira, Rellinars, la Riba, Riells, Rocafort de Queralt, Sant Guim de Freixenet, Sedó, Tarroja de Segarra, la Torre de Fontaubella, Vacarisses i Vilanova de Prades.

LA BÍBLIA A L'ABAST

El convit de l'Aliança

(Is 55:1-3)

■ Josep M. Aragonès

Déu crida els seus comensals

Aquesta perícopa obre el capítol 55 del llibre d'Isaïes. És amb aquest capítol que es clou també l'anomenat *Llibre de la Consolació*, atribuït al deuter o segon Isaïes. Fa tres diumenges que llegim justament la segona part d'aquest capítol. Farem bé de rellegir el que allà es deia com a comentari d'aquella perícopa.

El segon Isaïes porta el consol als seus compatriotes, ajudant-los a obrir els ulls i a descobrir com l'aurora de l'alliberament ja apunta. En aquesta perícopa l'autor presenta l'alliberament de l'exili com un referment de l'aliança de Jahveh amb el seu poble i sobretot contempla el do de la llibertat com un gran banquet, que Déu ofereix als deportats. Comença indicant les condicions per a poder ser comensals del banquet de la llibertat de Déu. Basta tenir set i gana. O sigui, n'hi ha prou a ser pobres. Aquí hi ha una de les arrels més profundes de la doctrina bíblica dels pobres de Jahveh. Per seure en la taula de Déu —per participar de la seva salvació— no cal tenir títols. Ni títols de raça o de família, ni d'estudis ni de diners o honors. Més aviat tots aquests papers fan nosa. N'hi ha prou a ser i sentir-se pobre. Sentir-se'n, tenir consciència clara de la nostra pobresa, perquè davant de Déu, malgrat tots els nostres autoenganyos, tots en som, de pobres. Per això la invitació, que Déu fa per boca del profeta als qui han de ser els comensals de l'alliberament, es dirigeix als desvalguts: *Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i menueu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res* (v. 1). És l'afirmació clara de que la salvació és un do absolutament gratuït de Déu. La moneda amb la qual podem «comprar» la nostra salvació —la llibertat autèntica— és la nostra pobresa. I no sols la pobresa adquirida com una virtut i conservada amb esforç ascètic —amb mèrit—, sinó, sobretot, la pobresa del qui és pobre perquè no té res i tot ha d'esperar-ho de la bondat del seu salvador. No ens la guanyem nosaltres, la salvació: és Déu qui ens la dona.

La vida és llibertat

I la font de la vida és Déu. El profeta exhorta els seus conciutadans a fer l'experiència de Déu. Ho diu amb llenguatge de convit. Es tracta d'escotar Déu certament, però sobretot de «tastar-lo», «assaborir-lo», acostar-se a l'autèntica «sapiència». *Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor* (v. 2b). En aquest ordre de la salvació, els nostres guanys més aviat són mals negocis, malversacions. Així acaben els nostres pretesos mèrits. *Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els*

vostres guanys en menjars que no satisfan? (v. 2a). L'autor es dirigeix als seus companys d'exili, gent que no té res, fins al punt que ni té personalitat nacional reconeguda i que simplement ha de lluitar per la supervivència. És en aquesta situació de no-res que es veu clar el que diu el salm: *El Senyor és a prop dels qui l'invoken* (144:18). La tan desitjada llibertat, fins al punt que el qui no la té està disposat a pagar-ne el preu que sigui, resulta que és de franc. Únicament la dona Jahveh: *Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida* (v. 3a). Podem i hem d'examinar els signes dels temps, podem lluitar per tirar endavant el poble, podem fer moltes coses —i les hem de fer—, tot el que calgui, de cara a aconseguir les nostres llibertats, però la reflexió teològica de la història ens diu que el mèrit de la llibertat aconseguida no és nostre, és de Déu, que és el qui de debò allibera. Això sí, es val de molts instruments, de diverses mediacions, que en definitiva són obra seva: ell ho ha creat tot. I és aquí on apareix també ben clara la humanitat del nostre Déu. Ell, el creador de tot, es posa a nivell nostre: *Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David* (v. 3b). I per celebrar la firma del pacte, la conclusió de l'Aliança, ens convida a seure a la seva taula, la taula dels fills, el convit de la llibertat.

Eucaristia i llibertat

La intenció del leccionari dominical en fer-nos llegir avui aquest text d'Isaïes com a introducció o comentari de la lectura de Mateu 14:13-21, és doble. Per una part vol dir-nos com Jesús —el Déu encarnat, el Déu-amb-nosaltres— convida al seu banquet eucarístic tots els «fills de Déu dispersos pel món». El pa de l'eucaristia és el pa que alimenta de debò, el menjar que satisfà del tot. El pa dels assedegats, els exiliats que fan camí cap a la pàtria eterna (v. 2). És el bo i millor, assaborint el qual, Déu delecta els seus amics i els sacia de vida, de llibertat (v. 3). Perquè l'eucaristia, font de vida autèntica, el pa dels fills, és alhora el pa de la llibertat-do-de-Déu, com reconeixem en la postcomunió d'aquest diumenge: *Senyor, no negueu el vostre ajut a aquells que alimenteu amb el pa celestial, i, ja que mai no deixeu d'afavorir-los, feu-los també dignes de la salvació eterna*. L'eucaristia és la realitat en signe: sacrament. El convit de Déu no es limita al signe; ens vol fer arribar fins a la realitat significada. Per això podem afirmar que l'eucaristia, el pa multiplicat i donat prodigiosament per Jesús a la taula de l'altar de l'Església, és l'anticipació i la penyora d'aquell altre menjar que ens saciarà de vida i que serà per a nosaltres vida perdurable. Aquest és l'altre sentit buscat per la lectura d'avui. L'autèntic i definitiu convit de Déu als homes en la taula del regne del cel. La llibertat plena en la comunió total amb Déu i els germans.

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

LA COMUNIÓ A LA MÀ

El 29 de maig del 1969 —fa gairebé vint-i-cinc anys— la Congregació per al Culte Diví decretà la instrucció *Memoriale Domini*, segons la qual es permet a les Conferències Episcopals que decideixin sobre la millor manera de combregar: a la llengua o a la mà. La pràctica de combregar a la mà fou concedida a la Conferència Episcopal per Pau VI el 12 de febrer del 1976.

1.— La comunió a la mà fou costum general de l'Església durant els set primers segles. A partir del segle VII es va començar a donar la comunió a la boca. Aquest canvi es va produir per evitar pràctiques supersticioses i, fins i tot, profanacions, ja que hi havia persones que s'enportaven a casa l'eucaristia per a usos màgics. Cal no oblidar que ja en el segle IX el laic estava marginat en la litúrgia: no entenia el llatí, el sacerdot li donava l'esquena durant la missa i no tenia accés al calze. Hi hagué concilis en el segle IX que prohibiren els laics tocar amb les mans l'Eucaristia. Malgrat tot, en èpoques de persecucions, guerres i crisis socials, l'Església permeté oficialment els laics donar la comunió i, per consegüent, prendre l'hostia amb les mans.

2.— La reforma litúrgica del Vaticà II canvià favorablement moltes coses. No només hi ha des de 1973 religioses i laics com a «ministres extraordinaris» de la distribució de la comunió, sinó que és possible combregar a la mà d'acord amb la tradició primitiva, sense el perill dels abusos de llavors.

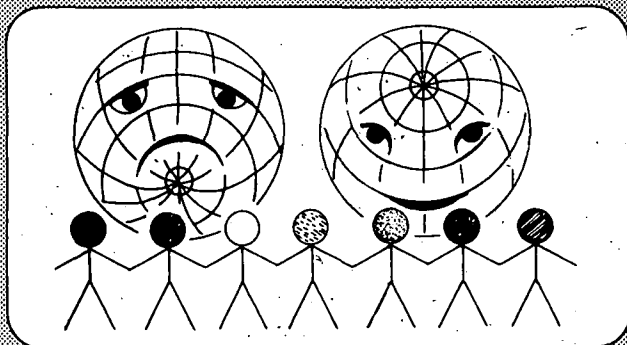
3.— Per consegüent, combregar a la mà és totalment correcte. No és just dir que és una novetat perillosa o una pràctica contra l'autoritat. Sens dubte, és el mateix fidel qui ho decideix.

4.— Quan es combrega a la mà, cal rebre l'hostia en el palmell de la mà esquerra, posant a sota la mà dreta. Tal com va dir en el segle IV Sant Ciril de Jerusalem: «fes de la teva mà esquerra com un tron per a la dreta, on s'hi seurà el Rei. Amb la cavitat de la mà rep el cos de Crist i respon amén».

5.— En definitiva, es ressalta amb aquest gest el record bíblic de lliurar el pa. El pa —i tot el que significa— és de tothom i hem de compartir-lo.



● C.F.



OBERTS AL MON

El país i la seva història: territori i recursos

Limita amb Sudàn, Etiòpia, Jibuti i el Mar Roig, Eritrea té una superfície de 124.380 km², amb dues regions climàtiques diferents: la costera —d'estepa— amb temperatures elevades i escasses precipitacions; i la interna, més fresca, afectada per les plugues tropicals estiuèniques.

El poble eritreu viu sobretot d'una agricultura modesta, i els seus principals productes són: cereals, fruita, tabac i cafè. És important també la ramaderia d'animals bovins, ovins, camells i muls, que alimenten el comerç de cuir i crins. Altres recursos importants són també la pesca, la mineria, el petroli —amb refinaria a Assab—, establiments alimentaris, tèxtils i alguna fàbrica de paper. La llarga zona costera del Mar Roig, amb els dos grans ports de Massawa i d'Assab, els assegura les vies del comerç i de la petita indústria, necessitada avui de reconstrucció.

Història

Estesa al llarg de la platja del Mar Roig, en contacte amb el món semita i amb l'Àfrica negra, Eritrea fou influenciada per la barreja de moltes corrents culturals i comercials. Cap l'any 1000 a.C. va ser invaïda per poblacions semítiques originàries, sembla, d'Àrabia meridional. En el segle IV d.C. va ser introduïda la religió cristiana i, alguns segles després, arribà també l'Islam. Del segle XI al XVIII, amb el reforçament de l'imperi etiòp, Eritrea es va convertir en una província perifèrica. Sofrí invasions d'àrabs, turcs, italians, anglesos i etiòps. Esdeveniments i dates importants de la història moderna del País són:

—1885-1889: ocupació italiana i després colònia italiana;

—1941: els anglesos succeeixen els italians i Eritrea passa a ser possessió anglesa;

—1950: l'ONU decideix l'erecció de la Federació d'Eritrea i Etiòpia sota la Corona d'Etiòpia que, en 1962, s'annexiona Eritrea;

—1961-1991: guerra d'alliberament i posada en funcionament del procés d'independència. Els 30 anys de lluita armada sota la direcció i impuls dels dos moviments d'alliberament —Frente de Liberación Eritreo (FLE) musulmà i conservador i el «Frente Popular para la Liberación de Eritrea» marxista— han deixat darrere un balanç de més de 80.000 morts, 90.000 orfes i prop de 65.000 minusvàlids.

—1993: Referèndum a l'abril —veritable plebiscit a favor de la independència— i, el 24 de maig, proclamació de la Independència, amb Isaïes Afeworki, líder del FPLE, com a President de la nova República.

El poble eritreu

La població eritrea s'estima en uns 3.500.000 habitants i està composta per dos grups iguals: Cristians i Musulmans. Es parla *nou llengües*, essent les més utilitzades el tigrí, l'àrab i el tigré, seguides del saho, bilé, nahra, hidareb, afar i kunama.

El poble eritreu és profundament religiós, ho segueix sent, malgrat els 30 anys de pressió marxista i de guerra, encara que

cal revifar la fe de la joventut que, durant tres dècenns, va estar mancada d'assistència espiritual. Com vam dir, prop del 50 per cent dels eritreus són de fe cristiana (ortodoxos, còptes, luterans, altres protestants i catòlics) i l'altre 50 per cent són musulmans, en lleuger augment els últims anys.

Itinerari de l'evangelització i Església local

En els Fets dels Apòstols 8,26-38 trobem la notícia d'un primer contacte cristià, però la primera vertadera evangelització d'Etiòpia, de la qual formava part Eritrea, es

L'Església a Eritrea està estructurada pastoralment en dues circumscripcions, totes dues depenents de la Congregació per a les Esglésies Orientals: la diòcesi d'Asmara, de ritus etiòp, i el Vicariat Apostòlic d'Asmara, de ritus llatí. Segons les estadístiques de l'Anuari Pontifici 1993, l'Església a Etiòpia comprèn prop de 100.000 catòlics.

Caputxins i Cistercencs, Missioners Combonians, Lazaristes i Pavonians, Germans de les Escoles Cristianes, «Auxiliary Brothers Institute», Caputxinas i Combonianes, Filles de la Caritat i Filles de Santa Anna, «Good Shepherd Jesu Sisters», Ursulines, St. Clare's Nuns i St. Lucy Filipini Sisters són les principals forces vives de l'Església, junt—

temps la «Bethel School», una escola d'economia domèstica molt preuada per l'«Associació de Dones Eritrees», que es proposa reclutar les properes diplomades per treballar en projectes de promoció de la dona.

El moviment vocacions ofereix bones perspectives per al futur de l'Església local. Hi ha 16 seminaristes grans i prop de 80 menors. Els Caputxins eritreus són prop de 140, dels quals 25 són profesos simples. Les Germanes Combonianes eritreus són 112 i no manquen les vocacions, tot i que en aquest període d'eufòria per la independència ha minvat una mica el moviment vocacional.

Hi ha també Instituts de fundació local, com les «Germanes Auxiliars», els «Germans Auxiliars», els «Germans i Germanes dels Pobres» i les «Germanes Samaritanes», aquestes al servei dels minusvàlids, ancians i pobres.

Alguns problemes esperen prioritat i coordinació pastoral de l'Església

L'Església a Eritrea és una de les Esglésies més inculturades d'Àfrica, sent el seu primer artífex el missioner lazariista Justí De Jacobis. Es fa servir encara la tradicional llengua «Ghe'ez». I és estimulante el clima ecumènic i de diàleg interreligiós. Els sofriments i dificultats comunes trobades sota el règim marxista afavoreixen l'esperit de tolerància entre les dues comunitats: cristiana i musulmana. L'ecumenisme, obert a la base de les comunitats, es complica a vegades en el vèrtex, en particular amb l'Església Còpta, lligada a la cultura etiòp. I l'adhesió de l'Islam a la Lliga Àrab, juntament amb el retorn dels refugiats a Sudan, pot crear un cert esperit fonamentalista.

La presència cristiana en el govern hauria de ser premissa de contribució cristiana a la reconstrucció del país, però hi ha problemes que requereixen l'atenció prioritària de l'Església: la pastoral de «reconciliació» i de solidaritat, l'educació de la joventut indoctrinada per la ideologia marxista i insidiada encara avui per la cultura «d'unitat i fraternitat» propaganda pels «patriotes» com a consigna d'exaltació de la pàtria independent, marginant els valors de la religió i sembrant confusió, fins al punt de constituir un repte a l'Església. També el retorn de l'exili presenta problemes, no només d'ocupació i reinserció social, sinó també de caire interreligiós perquè entre els refugiats eritreus procedents de Sudan s'adverteixen signes de fonamentalisme. Un altre problema pastoral són els matrimonis mixtes.

L'Església ha de revifar l'esperit pastoral i missioner, donant al ministeri pastoral una més gran coordinació i impuls. Llastimosament, la major part del clergat és gent gran. Abans, el clergat eritreu va demostrar ser celós evangelitzador, molts sacerdots del Nord treballaven com a missioners al Sud, però avui manca aquest testimoni. Manca també l'obra de primer anunci cristià al grup ètnic animista dels «Cunama», prop de Sudan. Però malgrat tot, les Missioneres Combonianes eritreus treballen avui com a missioneres en quatre continents: Àfrica, Àsia, Amèrica i Europa.

■ A.G. (Fides)

Des del propassat 24 de maig, Eritrea s'ha constituït com a nou Estat independent, el 53è del continent africà. El 26 de maig, dos dies després de proclamar-se la independència el papa Joan Pau II saludava el nou Estat, amb aquestes paraules: «Desitjo invitar-vos a compartir l'alegria del poble eritreu que, després de penosos anys de guerra, ha aconseguit la seva independència. (...) El Senyor Ressuscitat us ajudi a escriure una pàgina nova de la vostra història en la concòrdia i l'operativitat serena».



En contacte amb el món semita i amb l'Àfrica negra, Eritrea ha estat influenciada per la barreja de molts corrents culturals

Eritrea, nou Estat independent

deu a Sant Frumecio, a l'inici del segle IV. L'Església a Eritrea va seguir les vicissituds de l'Església a Etiòpia.

L'any 1839, el missioner lazariista i bisbe Sant Justí De Jacobis va iniciar el renaixement de l'Església a Etiòpia. Des de 1846-1847 s'erigiren dos Vicariats Apostòlics, el d'Abisinia (antiga Prefectura Apostòlica des de 1839) i el de Galla, confiat als missioners caputxins de Mons. Massaia.

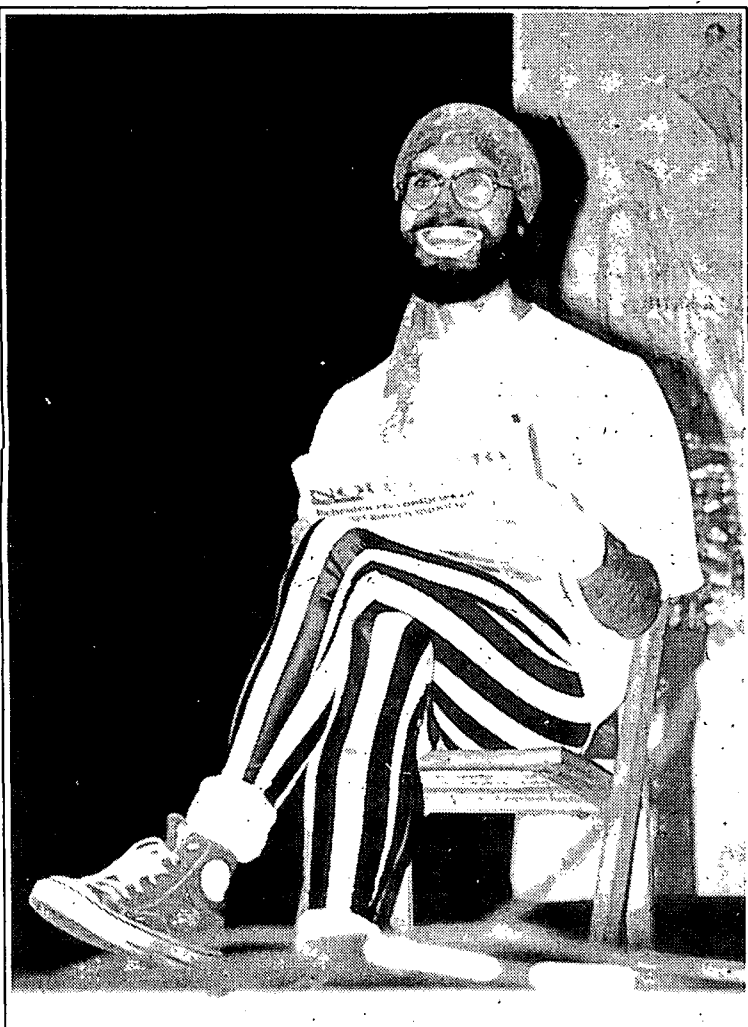
Eritrea fou erigida Prefectura Apostòlica l'any 1894, promoguda a Vicariat Apostòlic el 1911. El 1930 fou nomenat el primer Ordinari per als fidels de ritus etiòp, S.E. Mons. Chida Chidane Mariam Cassà, amb residència a Asmara.

naturalment— amb el clergat diocesà.

Les Missioneres Combonianes, a Eritrea des del 1914, han aportat una gran contribució a la promoció humana del poble eritreu. A més de l'obra catequètica i assistencial, van treballar amb especial èmfasi a través de l'escola fins la nacionalització l'any 1982, fundant, fins i tot, la «Asmara University» per elevar culturalment el poble i formar líders locals. La seva presència i activitat, sobretot en les ciutats, s'ha estès ara als llogarrets. Represa, des de fa uns mesos, l'ensenyament religiós a les escoles, una o dos classes a la setmana, les Missioneres Combonianes han reprès aquesta feina a Asmara i a altres centres de la província, dirigint al mateix

Un cant d'optimisme creient

El Multifestival David ha tornat a trencar capelletes eclesials i artístiques durant cinc dies de compromís amb Déu i l'home



El salesià Siro López, durant un número de mím. La resposta que el David ofereix al dolor del món, és la joia de l'esperança cristiana

BARCELONA

Una actitud positiva, l'alegria, l'amor i un optimisme creient —prenent les paraules amb què el bisbe auxiliar electe de Barcelona, Joan Enric Vives, definia la virtut de l'esperança— és el contingut i la raó de «celebrar en temps de lamentacions». Així es responia a la qüestió plantejada en el David'93, un espai de convivència i intercanvi eclesial i artístic, que té com a objectiu cercar noves formes d'evangelització adequades a aquest fi de segle.

Durant tres conferències-taules rodones, que han reunit personatges d'àmbits i situacions molt diferents, s'ha aprofundit en els temes que plantejava el lema escollit per enguany: «Celebrar en temps de lamentacions». En la primera sessió, el catedràtic de la facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, Josep M. Via, va constatar la caiguda dels sistemes globals que explicaven el món, i la consegüent desorientació que ha produït.

Com a resposta a aquesta situació d'incerteses, Via proposava una fe alegre, madura i

testimonial, que vegi Déu en els fets de la vida, alhora que rebutgi fonamentalismes i una integració en el sistema sense esperit crític —el ponent concretà la segona desviació, prenent dades d'una enquesta de valors feta per la Fundació Joan Maragall, on es diu que el 17% dels cristians catalans creu en la reencarnació, que la majoria considera més greu que li robin el cotxe que l'avortament, o que molt pocs s'atreveixen a compromisos de per vida.

En el col·loqui que seguí, es confirmaren els indicis d'un cristianisme naixent «minoritari però més madur», que fa un acte de fe, així com la conveniència de gent «entregada del tot a la causa del Regne de Déu», segons paraules del professor Via.

Com a preparació d'aquesta nova generació, cal anar més enllà de les capelletes reductores, tal com es posà de manifest en la taula rodona del dissabte, que comptà amb la participació del patròleg Josep Rius-Camps, la cantant americana Martha Reyes, el matemàtic portuguès Rui Falcão, i el sevillà Julio Martínez, pioner en l'adaptació

dels nous llenguatges a la fe. La polèmica va sorgir a l'hora de definir l'equilibri entre els projectes globals que s'oposin als grans recursos secularitzadors, i la recerca de la pròpia identitat junt amb el testimoni quotidià.

El darrer seminari, que versà sobre el lema del multifestival, plantejà, al fins ara rector del seminari de Barcelona, Mn. Joan Enric Vives, al sacerdot i cantautor basc Juanjo Elezkano, a la dirigent de l'organització «Entrepobles» Gabriela Serra, i al cantautor italià Roberto Vignoli, l'anàlisi dels laments d'avui i els motius de celebració.

Els principals drames que es van denunciar van ser la pèrdua de valors, esperança i solidaritat, així com la manca de l'Amor de Déu, la distància Nord-Sud i les deficiències d'adequació de l'estructura i membres de l'Església als canvis dels temps. D'altra banda, les fonts d'esperança es troben en el Crist, tant el Jesús fracassat i traït de l'Evangeli, com el Messies lluitador contra el mal que dóna el poder de l'Esperit. També renova les forces la pre-

LA FITXA DEL DAVID'93

En cinc dies de David hi ha hagut:

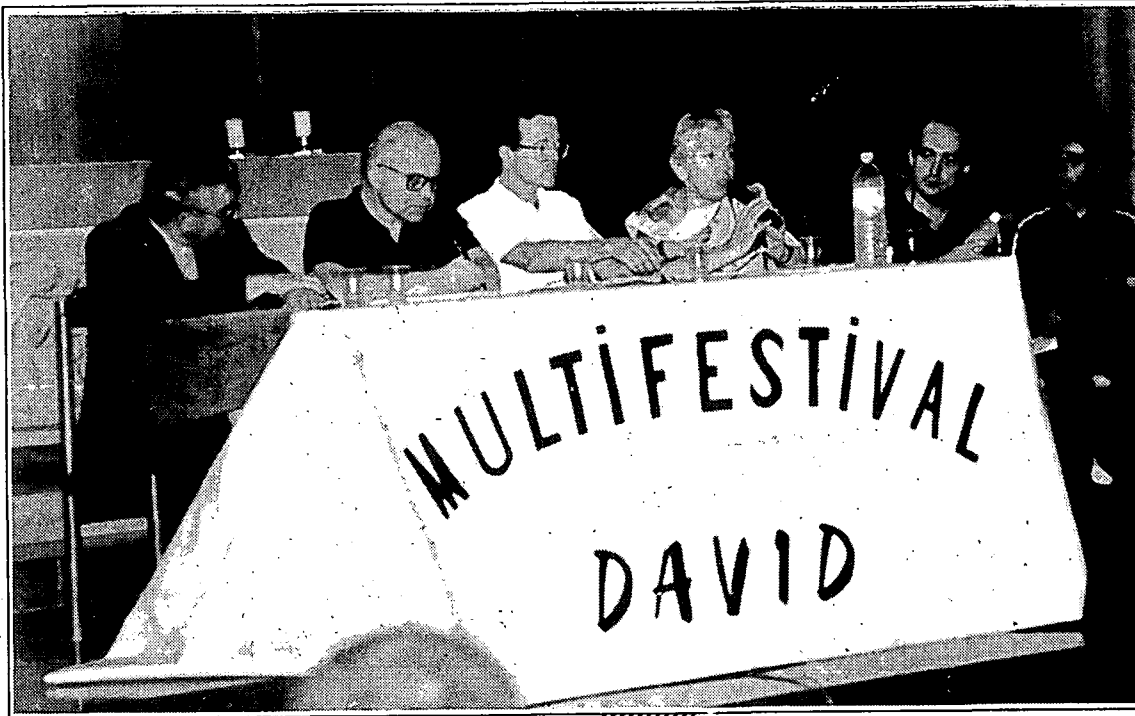
—18 hores 15 minuts de concerts, que si se sumen a les 8 edicions anteriors superen les 400 hores d'espectacle.

—10 hores 15 minuts d'espiritualitat, que comprèn 6 eucaristies, i una capella oberta tot el dia, amb un sacerdot disponible. Cal dir també, que les pregàries del matí solien acabar tard.

—6 hores de seminaris, més vuit tallers diferents de 6 hores cada un.

—Més de 100 voluntaris que han col·laborat en l'organització i l'ordre en un esforç desinteressat, i de vegades heroic.

—38 artistes i grups participants de tota Espanya, Itàlia, Bèlgica, Estats Units i Polònia.



Membres de la taula rodona que va seguir a la conferència del doctor Via. D'esquerra a dreta, el bisbe encarregat de la pastoral dels mitjans de comunicació de Barcelona, Joan Carretera, el professor Josep M. Via, Xavier Morlans, consiliari del David, la religiosa i ginecòloga Pilar Núñez, i a l'extrem dret Mario Migliarese, sacerdot i cantant italià



D'esquerra a dreta, Lluís Alba, Mario Migliarese, Martha Reyes, Oriol Romant i M. Dolors Canela i Barrabeig.

gària, el contacte amb la gent i els seus problemes, el suport d'una comunitat, i la mirada atenta als detalls diaris de bondat.

Canteu al Senyor un càntic nou

Una vessant fonamental del David és l'art i els concerts, que formen una oferta pluridisciplinària on cap el mim —encarnat en el salesià de Santiago de Compostel·la, Siro López—, o la poesia —amb Vicens Llorca, i l'original proposta de M. Dolors Canela i Barrabeig, que compagina la feina a Catalunya Cristiana amb la creació poètica, tot relacionant-la amb la música i la dansa.

També hi ha un espai clàssic en què han participat el clarinetista Oriol Romant —que oferí una selecció dels compositors que han influït en l'obra i persona de Joan Miró, i que va enamorar el públic—, el guitarrista Albert Giménez, la coral polaca «Canemus», i el belga Dominique Lawaree, músic minimalista, que participà en un taller de teclats, juntament amb Rui Falcão, especialista de la composició per ordinador.

De totes maneres el més esperat eren les actuacions dels músics professionals durant els concerts de la nit. El principal impacte ha estat precisament de l'única dona que ha estat

presentada en aquesta categoria, Martha Reyes, dels Estats Units però nascuda a Puerto Rico, ex-rockera i psicòloga, i que quatre anys després d'haver estat al David ha tomat per entusiasmar els mil joves que tenia al davant amb un estil directe i explícitament cristià.

Però Reyes no ha estat l'única estrella. Amb ella estaven Mario Migliarese, cantant i sacerdot de la diòcesi de Calàbria (Itàlia), on els bisbes han decidit obligar els rectors a què portin almenys un músic cristià a les festes populars dels seus pobles.

Amb el petit Migliarese (petit per l'estatura) van venir d'Itàlia Aurelio Pitino, ex líder d'un grup de música disco que ara treballa en l'evangelització, i Roberto Vignoli, que tot i estar afectat per la poliomielitis des de petit, ha passat per la droga, la presó, l'extrema esquerra i la música secular, fins arribar a una conversió que l'ha compromès a testimoniar l'amor i el poder de Déu amb molta força a través del cant.

I com cada any, gent de tota Espanya com Juanjo Elezkano, de Mungia, Alborada, de València, o de Barcelona, el grup infantil «Burbujitas» — quatre germanes que si no van agradar en les introduccions dels temes, sí tenien molta simpatia a l'hora de cantar-los—, Lluís Alba —jove promesa de la música cristiana—, i el director del Multifestival, Lluís Alfre-

Celebrar en temps de lamentacions

Al final del David ha quedat una proposta per adaptar les celebracions cristianes a les necessitats d'avui. Aquestes són les pautes:

—Partir en les predicacions de la vida real de la gent i del món on vivim.

—Anar donant —poc a poc i progressivament— oportunitats a la presència i participació de la gent, encara que surti malament.

—Que la gent es pugui sentir natural en les celebracions.

—Que impliquin en concret, que portin a un servei, una disponibilitat o a compartir els bens materials.

A l'hora de portar l'esperança a la societat, recomanem:

—Oferir sense discussions.

—Parlar més amb el cor que amb el cap. Calen no tant mestres, com místics i testimonis.

—Portar els joves a què mirin per ells mateixos la realitat i problemàtica que els envolta.

—Ser més crítics i profètics.

—Proposar compromisos de solidaritat, valorant el nivell de cada u.

—Confiar que Déu mateix ja s'encarrega de cada jove per sobre del dirigent o moviment.

do, que va suportar resignadament les jugades de la tècnica.

Resteu aquí, i pregueu amb mi

Si bé hi havia dues misses cada dia, quatre tipus de pregària al matí —Taizé, litúrgia de les hores, pregar sobre la vida i pregària carismàtica— i adoració per la nit, l'acte central de la faceta espiritual del multifestival, i de tot el David, va ser l'eucaristia vespertina, —dis-sabte a la nit, al centre dels cinc dies que dura— i presidida pel bisbe Joan Carrera, acompanyat, entre altres, de Jaume Serrano, rector de la parròquia olímpica de Sant Abraham, i Manuel Valls, director de Catalunya Cristiana.

Al sermó de la missa, que conjuntament amb la litúrgia de la Paraula es va fer a la plaça de l'església de Santa Maria dels Sants, el bisbe Carrera va animar a la conversió, quan altres parlen de canvi, reforma o revolució, i a «no dedicar-nos a arrencar el jull, sinó a fer créixer el blat, que creixerà, que ja creix i que està creixent».

«El Multifestival David —va seguir dient el bisbe— ha estat inspirat per l'Esperit per a això: perquè creixi el blat entre nosaltres». Segons el bisbe, i pel que fa als que l'estaven escoltant de la plaça pública, créixer el blat vol dir deixar que l'Esperit de Jesús estigui en

nosaltres, i tornar a casa amb el cor canviat, i també un impuls per «proclamar la Bona Notícia cantant, creant art... per tots els mitjans».

Al final de l'eucaristia, ja dins de l'església parroquial, el consiliari del David, Xavier Morlans, va animar a seguir donant suport «no unes persones, sinó un projecte concret de sortir de les nostres capelles per poder anunciar amb fets i paraules als homes i dones que pateixen que hi ha motius d'esperança a causa de Jesucrist que ha mort i ressuscitat».

Dos dies després, el dilluns 19 de juliol, va acabar la 8a. edició del Multifestival David. Ara hi ha la possibilitat que aquesta fórmula de comunió i evangelització quedi concretada en una parròquia de Barcelona. De moment el David ja ha donat fruits perennes; uns són festivals semblants arreu d'Espanya i de l'estranger, com la trobada Vida, que s'estrenarà aquest novembre al Perú gràcies a l'ajuda que rebrà de la col·lecta que s'ha fet al David'93.

D'altra banda, s'espera que a partir de setembre es pugui distribuir el programa especial d'enguany que recollirà les conferències i taules rodones, i entrevistes als principals cantants i col·laboradors, de manera que quedi com un decàleg de l'artista cristià.

■ Guillem Farré

Un moment de la missa de dissabte a la nit. Els actes de caire espiritual, en especial les pregàries de diferents estils del matí, han estat una oportunitat de conèixer diferents realitats i espiritualitats de l'Església, en un esforç per crear comunitat més enllà de la pròpia parròquia o moviment.



CASA GAY

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules, cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31



LA SARDANA I LA DANSA

Sardanova

A la vida som testimonis accidentals de fets que commouen els costums o els varien, però generalment no en tenim coneixement fins un temps després —potser anys—, quan aquells fets ja s'han consolidat. Això podia succeir amb la «Sardanova», aquesta conjunció de la cobla amb un grup de jazz, amb una estructura com la de la sardana, en el compte dels compassos i les distribucions de «curts» i «llargs», però amb un llenguatge musical totalment nou.

La Sardanova ha tingut ja tres experiències en públic. En el mes de febrer es va presentar a Manresa i pocs dies després a Calella, en la clausura del Primer Congrés del Sardanisme. El dia 17 de juliol es va presentar a les comarques gironines, concretament a Roses, com a preludi de l'Aplec de la Sardana de la ciutat.

Santi Arisa és el promotor i creador de la Sardanova que presenta amb el grup Lakatans, amb la cobla Els Montgrins. La idea no és canviar la sardana sinó per impactar la joventut. El camí actual que segueix la sardana aclamada com «dansa nacional», ja es comença a definir com un camí que no segueix la joventut, excepte en els casos on pren un paper competitiu en els molts concursos de colles que se celebren durant l'any. Els milers d'infants que durant l'any assisteixen a cursets sardanistes no continuen després pels viarans de la sardana i ara comença a perfilar-se com un inconvenient.

La Sardanova ha estat creada per impactar a la joventut, no precisament la sardanista, sinó aquella que s'alimenta amb altres àmbits musicals, i, lògicament, se li serveix un producte híbrid on tingui entrada la seva música habitual i aquella que és representativa del poble català.

La Sardanova anirà creixent, almenys aquesta és l'opinió més important de molts dels seus entusiastes. Amb tot, també es rebutja pels conservadors estàtics de tot tipus d'activitats. Aquestes dues postures contràries podrien ser l'èxit de la Sardanova. Si s'hagués rebut amb indiferència, seria partidari de cantar-li les absoltes.

■ Josep Ventura

Cronica televisiva

Nit de bruixots

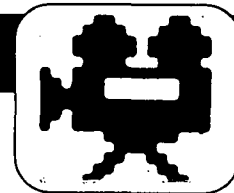
Uns anys ençà despertaren amb molta puixança i energia de la seva relativa letargia les arts endevinatòries i les ciències de l'ocultisme a causa de la progressiva deterioració i, conseqüentment, pèrdua dels valors humans que pateix la societat avui dia. Les consultes a pitonissès, endevins, sibil·les i futuròlegs foren cada cop més freqüents. La cartomància (tarot), la quiromància, la màgia blanca o la carta astral són alguns dels estris utilitzats per aquests personatges per a l'assoliment d'un important objectiu: conèixer la sort o la dissort que ens proporcionarà el destí. Aprofitant l'avinentsa, TVE-1 ens ofereix cada setmana una cita amb el programa «Dimensión Rappel», dedicat al món esotèric i als fenòmens paranormals. El mestre de cerimònies és el vident Rappel, força conegut dins els circuits de la 'high society' del país. Ell és el nostre bruixot particular.

L'espai realitzat, en directe, per Mercedes Ibáñez i amb direcció de La Fragua, s'emet passades les dotze de la nit, l'anomenada «hora de les bruixes». El moment adient per trobar-nos a la petita pantalla amb Rappel. Un ésser de rostre ovoide, de cabell llarg, pansit, ros-rogenic, amb unes grans i vistoses ulleres —imaginem que per desxifrar d'allò més bé el futur de les persones—, de vestimenta estrofolària, plena de lluentons. Un vident de pel·lícula. La seva xerrameca damunt un fons musical suau i relaxant és la seva estratègia comunicativa.

Rappel contesta cartes i rep trucades telefòniques dels televidents. Convida artistes coneguts com Karina o Marifé de Triana perquè exposin alguna experiència de tipus paranormal que hagin viscut. Altres convidats donen el seu testimoni sobre presumptes fantasmes, esperits, extraterrestres o qualsevol altre ens aliè que han tingut la benaurança —o la malastrugança— de posar-se en contacte amb ells. També porta professionals de la parapsicologia per xerrar una estona d'aquests temes misteriosos i intrigants. El moment més irrisori té lloc quan la mascota del programa, un lloro, ha de cridar «Dimensión Rappel» perquè un espectador guanyi calerons. Vergonyós. El nostre futuròleg finalitza la seva actuació aconsellant unes «receptes màgiques» per treure les energies dolentes, donar bona sort o enamorar algú. Aquest és Rappel, el nostre aprenent de bruixot.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

CINEMA



La chica del gangster

(Mad Dog and Glory)

Director: John McNaughton.

Intèrprets: Robert De Niro, Bill Murray, Uma Thurman.

Encara que el director ha fet uns altres treballs, sens dubte el més valuós —encara que minoritari— és *Henry*, retrato de un asesino: una sòbria i patètica reconstrucció d'una terrible història real.

La chica del gangster és una altra cosa: entra en els canals comercials. Produïda per Martin Scorsese, i amb un equip tècnic i artístic segur, McNaughton paga tribut, també, amb l'escena de llit que suposen imprescindible i, més que un esborrall en el quadern, se l'hi tomba tot el tinter sobre la pel·lícula.

És cert que l'argument podia convertir-se en una altra esquinçada història com *Henry*, però està tractat amb aire de comèdia. Un policia tímid (Robert De Niro), en el seu encontre amb un assassí, salva un altre home que resulta ser un *gangster* (Bill Murray). Aquest, reconegut, li deixa per una setmana a una de les noies joves (Uma Thurman). La pel·lícula és el procés i

conseqüències d'aquesta prepotent i humiliant acció; bé que en la frontera de l'humor, de la violència edulcorada i de l'amor sense dolor.

S'entreu el que podria haber donat de si en clau de cinema negre, la difícil amistat del policia i el *gangster*, la insegura dedicació amorosa del solitari policia vers la noia... Però els actors fan, i molt-ben-fet, una altra cosa, perquè la pel·lícula va pel costat de l'entreteniment i de la facilitat sense arestes. S'ha de parlar de bon ofici, no de gran interpretació, perquè no hi ha grans personatges. El director també es mou amb molta facilitat, encara que a vegades es cansa de mantenir el fil d'una obra menor. En conjunt resulta una molt peculiar comèdia amb classe. Quelcom així com si es contractés a un Nobel de Química perquè assaonés una amanida.

■ P.A. Urbina (Aceprensa)



De viatge

Nôtre Dame de Toute Grace - Plateau d'Assy

(Municipi de Passy)

A pocs quilòmetres de Chamonix hi ha aquesta meravellosa església. L'indret gaudeix d'una vista del MontBlanc extraordinària. Més d'una vegada he contemplat la sortida del sol des de la tenda i no he pogut deixar de despertar els altres que dormien i que no s'han amoinat gens. L'espectacle és impressionant.

Penso que sempre que hi he anat ha estat en tornant de Ginebra, després d'haver passat una estona a la catedral de St. Pere, on predicà Calvi. L'austeritat de les esglésies protestants em deixa espai per això la fecunditat estètica d'aquesta església m'impresiona moltíssim.

No fa gaires anys per aquestes contrades hi havia més d'un sanatori i el canonge Devémy, que en tenia la cura espiritual va voler bastir un edifici que expressés un missatge d'esperança per al sofriment humà. L'originalitat d'aquest capellà va ser que va comptar amb els millors artistes de categoria mundial d'aquell moment, l'església es va inaugurar pels anys cinquanta. El Canonge havia explicat el seu projecte als artistes i va apostar per la seva genialitat. I el resultat de confiar en ells és aquesta meravella. Ara nosaltres, en visitar aquest racó, en pelegrinar-hi, contemplem astorats, vitralls de Roualt, relleus en marbre, una majòlica i dos vitralls de Chagall, una pintura de Bonnard, una altra majòlica de Matisse, un relleu en la porteta del sagrari, de Braque i, per sobre de tot, un Sant Crist misteriós de Richler i l'extraordinari i grandiosos tapis de Lurcat. He fet esment dels que jo més aprecio però cal dir que excepte Picasso hi ha el bo i millor dels artistes de la primera meitat d'aquest segle.

Però la gràcia d'aquesta església és que no és un museu on trobem obres d'art més o menys ben penjades. Nôtre Dame de Toute Grace és un lloc on es pot pregar, on se celebra missa cada dia i que està oberta, parlo de estiu, des de dos quarts de nou del matí fins a dos quarts de nou del vespre i on una música fluixa invita a l'oració.

Des de l'arquitectura fins a l'últim detall, tot és un «Magnificat» plàstic a Déu, a Santa Maria i a la Santa Església.

Si un dia passeu per Chamonix i teniu una mica de temps i voleu rebre una satisfacció estètica i esteu disposats o desitgeu fer pregària, no us perdeu aquest lloc.

■ P-J Ynaraja, capellà de la Llobeta



Els «salmes de Marata»



A l'hora de participar conjuntament en les celebracions d'Església, la gran riquesa de textos —eucològics i de proclamació de la Paraula— topa de vegades amb problemes d'expressió: ja sigui per improvisació exagerada dels qui les presideixen o hi ajuden, ja sigui per limitació o per manca d'uns mitjans o uns suports adients. I així és com les celebracions poden caure fàcilment en un tòpic de pobresa, si no de deixadesa, del tot impròpia del culte a Déu.

Un dels ingredients que afavoreix alhora la cohesió i el to participatiu és el cant; entre nosaltres, força racionadament, i en els ritus orientals, en canvi, amb molta més diversitat i preponderància. L'exercici del cant reclama, però, capacitat i repertori; tots dos alhora i en progressió creixent, fins al punt que no poden deixar de condicionar-se mútuament. De fet, la incorporació de cants que excedeixen les pròpies possibilitats estrafa el repertori en comptes d'enriquir-lo, i la limitació reiterativa a quatre cants —no sempre ben triats o aplicats— no beneficia gens la capacitat.

És per això que fa de bon celebrar l'aparició o divulgació impresa —i també per altres procediments— d'aportacions noves i diverses com a possibles ingredients de repertori. Així ho ha fet, al cap d'una colla d'anys, la comunitat parroquial de Marata amb els seus salms responsorials de cada diumenge i de cada festa (els tres cicles anuals), amb l'aclamació d'abans de l'evangeli i alguns apèndixs. La música ha estat dreçada amb una gran correcció harmònica i amb línies melòdiques de traç ben popular pel compositor menorquí Xavier Moll; la seva esposa Úrsula és qui l'ha posada en net als pentagrames i ha preparat les pàgines de l'edició.

Podem dir, doncs, que el sentit festiu de Marata s'encomana, ja que l'aparició del llibre *Cants responsorials* coincideix gairebé amb el concert número 100, un cop complets els vint anys de Concerts de Marata (per a referències: Apartat 151, 08400 Granollers; tel. 849 31 04).

■ **Jaume Planas**

Pausas. Josep Maria Ballarín. Col·lecció «eixos», núm. 9. Editorial barcelonesa d'edicions.

Unes pinzellades d'eternitat

És dissabte, cap al tard. El menjador de casa Marta és espaiós; passo fulls de llibres de fotografies mentre ella llegeix, ara no recordo quines, obres de teatre de Claudel. Tot d'una, em demana la meua atenció: segons que sembla ha trobat un diàleg interessant.

—Hauries de viure segons els principis de la fe, diu un creient a un no creient.

—¿I com puc saber quins són aquests principis?, respon l'altre.

—No vivint-los.

Pausa.

Sóc a l'autobús. Entre la gent he tret un llibre i vaig llegint. El Pare Brown xerra amb l'inspector Flambeau, el seu ajudant; aquest li fa cinc cèntims de les bondats curatives d'una secta de recent aparició, que ha per nom «Ull d'Apol·lo».

—¿Aquesta secta guaireix també l'única malaltia espiritual?, pregunta l'agut capellà-detectiu.

—¿I quina és l'única malaltia espiritual?, demana encuriós l'ex-lladregot.

—Creure's que s'està bé.

Pausa.

Aquesta mena de diàleg concís i incisiu és d'un gran valor i té un mèrit no només literari (valgui'n com a mostra aquestes dues «pauses» caçades al vol): les llegeixes i t'aturen, perquè et fan pensar.

Vet ací que aquest llibre de mossèn Ballarín és fet de pauses rases i curtes, i si bé moltes d'elles són monòlegs, l'estil n'és semblantment agut. I un estil directe i precís com aquest sempre és d'agrair, i més en un temps com el nostre, en què tant ha

caigut la relació «contingut real expressat/paràgraf escrit». Algunes pauses del llibre sobten, altres són assenyades, moltes d'elles tenen aquella xispa d'humor irònic, moltes altres acaben amb aquell final punxagut a què ens té tant avesats el capellà de Queralt.

Aquest primer volum de pauses recull les que foren publicades al diari «Avui» entre els anys 1976 i 1979. Així, en elles s'hi aprecia la referència al moment concret (les que tracten de l'adveniment de la democràcia, per exemple), als tics de l'època (són genials les referides a la «reunionitis aguda» i als «kumbaiàs musicals») i als temps litúrgics (especialment les pauses

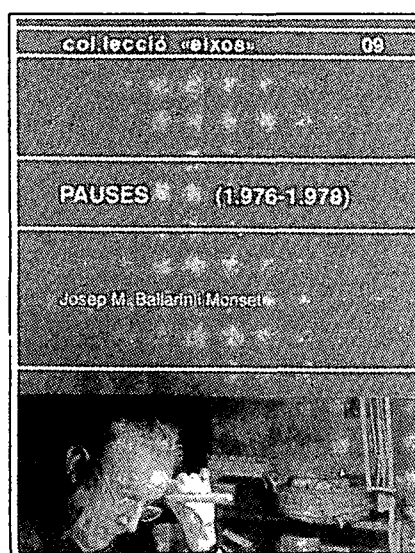
d'Advent: sembla com si aquest temps fos el que més inspirés la ploma d'en Josep Maria Ballarín).

L'elogi de la pausa depassa l'àmbit estricte narratiu: pren més volada en els nostres dies atrafegats en què fem moltes coses, perquè cal saber com fem tot allò que fem i, sobretot, per què ho fem. Cal saber fer pauses: és impossible d'aturar l'ànima humana en les seves exigències de

descans conscient, necessitat de sentit, desig de perfecció, ànsia d'unitat. Perquè, tal i com escriu l'autor, per sobre de tot hi ha la gràcia de Déu que «burxa, cerca, taquina, puny i empeny».

Posats a escoltar-nos, aturem-nos. I, en aquest sentit, aquestes pauses de mossèn Ballarín són una magnífica lliçó i un bon ajut.

■ **Ramon Tremosa**

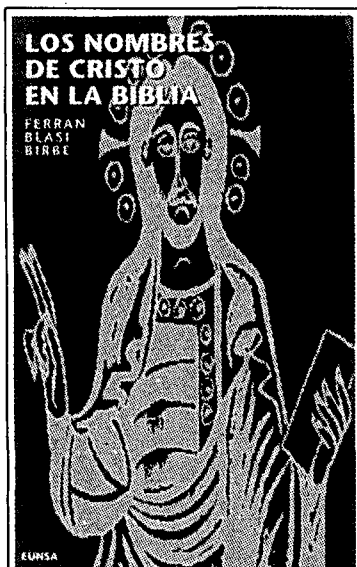


Los nombres de Cristo en la Biblia. Ferran Blasi Birbe. EUNSA. Pamplona, 1993. Col·lecció NT Religión. 224 pàg.

Reflexió teològica sobre la realitat de Jesucrist

Després d'uns comentaris introductoris sobre la figura històrica de Jesucrist, el valor dels evangelis i alguns comentaris exegetics a diversos fets crucials de la vida de Jesucrist, aquest llibre recull l'estudi contextualitzat de la rica varietat dels noms que, al llarg dels textos bíblics, s'apliquen a Jesucrist, qui és així Fill de David i Fill de Déu; Jesús de Natzaret, Rei de Reis, i Senyor de Senyors; Servent i *Pantokrator*, Home i Déu.

Un estudi bíblic d'aquest tipus confirma la legitimitat del treball de reflexió teològica fet en la tradició de l'Església en els primers segles del cristianisme, unit a la pregària litúrgica, que va culminar en els primers concilis ecumènics i es va expressar en fórmules felices que reflecteixen la realitat de Jesucrist, Perfecte Déu i Perfecte Home.



● **C.C.**

Un estudi positiu i responsable

Aquest llibre té l'al·licient d'oferir una panoràmica viva i general dels grans temes de la moral. Amb els límits que imponden les seves curtes pàgines i el seu plantejament senzill, aquest petit volum no es limita a repetir coses sabudes. El seu valor està en recollir les idees que en aquest moment són a l'aire entre els qui tenen la preocupació d'oferir una moral positiva i responsable.

Potser el més notable del llibre és precisament la seva senzillesa: Els temes s'introdueixen sense esforç i així es deixa veure millor que la moral cristiana no necessita d'argumentacions difícils per a sostenir-se o defensar-se, sinó que entronca perfectament amb el sentit natural de l'home. Per això en el mateix títol es defineix la moral com a «l'art de viure». Perquè la moral no és res més que això.

● **C.C.**

Moral. El arte de vivir. Autor: Juan Luis Lorda. Col·lecció Libros MC. 287 pàg. Ediciones Palabra, S.A.



EMISSIONS DE TELEVISIÓ

TV1

Dimarts

02.20

Testimonio.

TV2

Dissabte

11.30

Últimas preguntas: ¿Qué hacer frente a los testigos de Jehová? En aquestes dades acostumen a ser notícia els testimonis de Jehová, amb els seus bateigs multitudinaris en una piscina adaptada en qualsevol estadi. ¿Són cristians? ¿On és el seu error? ¿Què hem de fer davant d'ells?

Diumenge

08.45

Espacio interreligioso.

10.30

La Missa: amb la participació del Cor Parroquial de Moià (Bages, bisbat de Vic), sota la direcció d'Ignasi Alberch i Arisa; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

CANAL 33

Signes dels temps: No hi ha programa fins el setembre

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Creure, avui: No hi ha programació fins el mes de setembre.

EMISSIONS DE RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *Lamúsicareligiosa: Missa Sant Ignasi*, de Zipoli; *Hymneau Saint-Sacrement*, de Messiaen; «*Nun danket alle Gott*» cantata Bux WV 79, de Buxtehude.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 963)

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

13.05 *Solidaris* (coproducció amb Caritas Barcelona) sobre activitats de caràcter social, dutes a terme per persones i entitats sense afany de lucre de tot Catalunya (direcció: Montse Sintes, Alex Masllorens i Domènec Subirà).

Dimarts

15.00 *Frontera*: programàsocio-religiós que tracta els temes puntuals de més actualidad davant el fet religiós (director: Saturnino Rodríguez i Abel Hernández).

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8)

Diumenge

13.05 *Solidaris* (en simultani amb Ràdio 1)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 828)

Diumenge

21.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; la «carta dominical» de l'arquebisbe Carles; entrevista amb la germaneta de Jesús del P. de Foulcaud, Mercè Gassiot que viu i treballa des de fa 24 anys a Alger (Algèria). (Director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge

09.00 *Missatge d'esperança*: informació religiosa i conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la "conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Diumenge

19.30 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanísticoreligiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat)

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.00 connexió amb la retransmissió de la missa per a tot Espanya (des de llocs diferents).

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós de Sabadell i comarca. (Director: Ramon Clivillé).

21.30 *El Espejo*: (des de Madrid) notícies de caire religiós, reportatges i entrevistes (director: José Gago).

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

22.10 *Noticiero*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.05h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Onda Cero: Ràdio Tarragona (FM 91.0) dissabte 13.05h

Ràdio Nova (FM 93.5) dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÈ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda, 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: *La paraula del bisbe* (missatge setmanal), *Rutes de la fe* (santuaris, esglésies i ermites), *Entrevista* (tema actual), *Els sants oblidats* (sants de la setmana) *La veu dels joves* (destinat als joves), *Noticari* i *Comentari de l'evangeli*: presentador: Angel Rodríguez.

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (OM 1269) diumenge 9.45 i 14.05h.

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2) diumenge 12.15h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.30h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 11.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) diumenge 10.00h..

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4) diumenge 10.30h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8) diumenge 9.30h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.00h

Ràdio Grup (Girona, (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio Mar (FM 92.7) per confirmar

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9) diumenge 08.30h.

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0) diumenge 9.05h.

Ràdio Salt (FM 97.7) dissabte 8.30h.

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6)

diumenge 9.00h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 10.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 106.6) diumenge 9.30h.

Ràdio la Vall de Mar (FM 107.6) per confirmar.

LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe Camprodon (es publica al "Full Parroquial").

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2) diumenge 11.05h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 8.55h.

Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6) dissabte 8.30h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.50h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsereny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera,.

Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h..

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FEI VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, (FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30 h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8) dissabte 22.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÓ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 12.30h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

(pendent de recepció)

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.



VARIS

NOVA RESIDÈNCIA 3a. Edat amb jardí i terrasses, hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Ref. Tel. 450 39 30.

ES FAN treballs de pintura-estucat, fusteria, lacat de mobles. Tel. 442 43 81 - 226 78 47.

S'OFEREIX Sra. 44 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

SRA. responsable s'ofereix per atèncer cura persona gran i residència 3a. edat. referències. Tel. 311 66 63

A 50 mts. metro Rocafort, casa Sra. sola, ofereix habitació amb dret a cuina a Sra. formal, amb informes. Tel. 424 19 25 de 9 a 11 del matí.

SRTA. desitja i busca persona religiosa per fer companyia a canvi d'allotjament a Mataró o rodalies. Tel. 798 93 50.

ESVEN plano creuat de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

S'OFEREIX Sr. culte de 54 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gent per encarregat de comerç. També acompanyaria Sr. gran. Ref. i exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

SRTA. UNIVERSITÀRIA amb idiomes i ref. per tenir cura de Sra. gran, nits. Tel. 311 66 63.

20 ANYS
al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans



Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2º. 08007 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ TEL
PREU LÍNEA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA c/ València, 244. 2º. 08007 Barcelona.

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medecines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

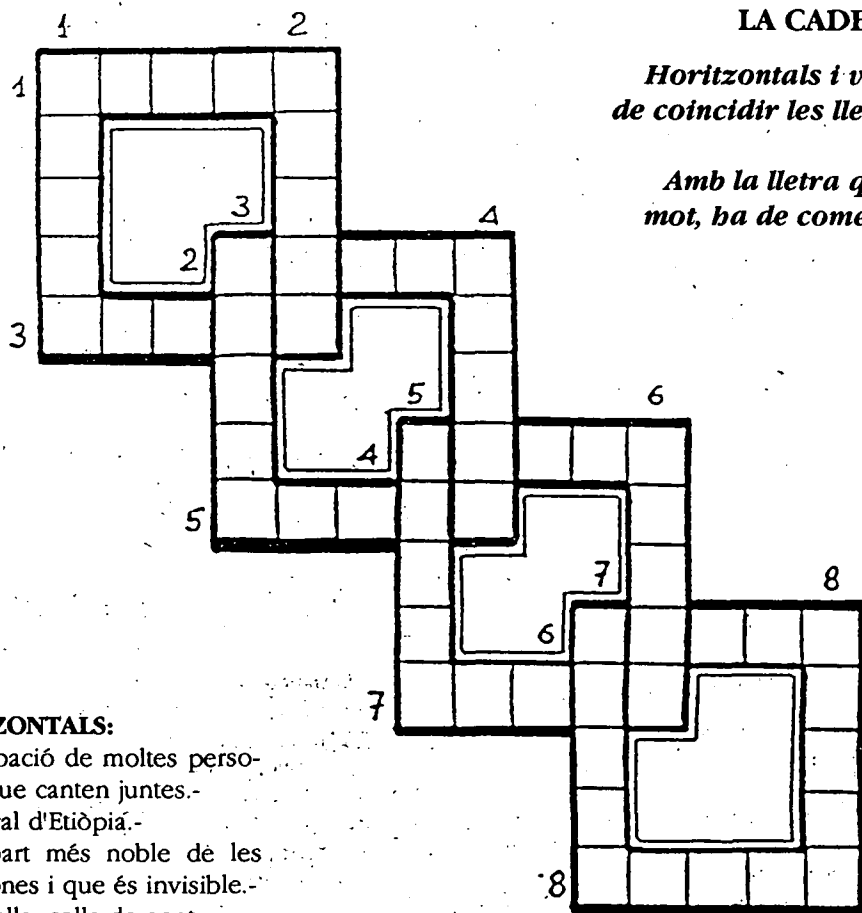
Entitats coordinadores

CIEMEN
Pau Claris, 106, 1r 1a
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44
Fax 412 08 90

Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77
Fax 412 53 84

ENCREUATS

per Rosa Colléll



LA CADENA

Horitzontals i verticals, han de coincidir les lletres de cada cruïlla.

Amb la lletra que acaba un mot, ha de començar l'altre.

HORIZONTALS:

- 1- Agrupació de moltes persones que canten juntes.
- 2- Natural d'Etiòpia.
- 3- La part més noble de les persones i que és invisible.
- 4- Gentalla, colla de gent.
- 5- Os llarg que va des del genoll al canell.
- 6- Transgreció de la llei de Déu.
- 7- Home que fa teatre.
- 8- Bufada forta de vent.

VERTICALS:

- 1- Cambra o dormitori petit en els convents, col·legis.
- 2- Dona que fa les coses molt lentament.

- 3- En competicions quan no guanya cap equip.
- 4- Roca.
- 5- Membrana de l'orella dels cordats.
- 6- El qui fa o té botiga d'armes.
- 7- Ser capaç físicament i mentalment de fer una cosa.
- 8- Nom amb que és conegut el cistercenc reformat o de l'estricta observança.

Solució

Horizontals:
1- Coral. 2- Etiop. 3- Ànima. 4- Trepa. 5- Tibia. 6- Pecal. 7- Actor. 8- Raixa.

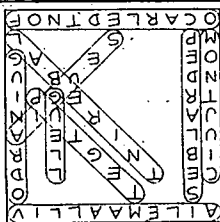
Verticals:
1- Cel·la. 2- Lenta. 3- Empar. 4- Pedra. 5- Timpà. 6- Armer. 7- Poder. 8- Trapa.

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

SEGUINT LA MATEIXA TÒNICA, PODEU BUSCAR 9 LLOCS MOLT BONICS, PER RESPIRAR I GAUDIR DE LA NATURA

A I L E M A A L L I V
O S L A T P D V A M O
P E S T I E C O L B D
C B I S N H G P L E R
I L A R S I M T E G A
U A V A R C R O U I N
J R D N M F J E G P I
N D E I A D Q U B F U
O E R S O L E C O A G
M P L A B S J B H D L
O C A R L E D T N O F

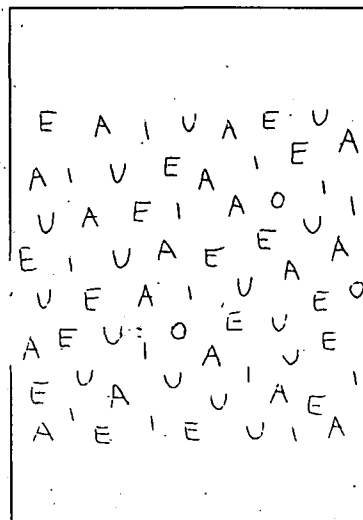


Vila Amèlia - Aigües - Montjuïc - Guinardó - Laberint - Güell - Putxet - Font del Racó - Pedralbes.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

NO ET VEIEM MAI!



Solució al 722

Primer, segona

FILATÈLIA

per Enric Graupera



SILVESTRE II, papa

Bonic segell de França, de l'any 1964, en què hi veiem l'efigie d'aquest papa. Nasqué a mitjan segle X a Aurillac (França). El seu nom era Gerbert. Cap al 967 el comte Borrell de Barcelona l'envià a cercar per tal que aprengués matemàtiques. Va ser considerat un dels homes més doctes del seu temps. Durant la seva estada a Catalunya es relacionà amb personalitats importants de la ciència i de l'Església. Va ser arquebisbe de Reims. A causa de la política hagué d'emigrar i es posà sota la protecció de l'emperador Otó III del qual va ser preceptor i que el féu arquebisbe de Ravenna. El 990 va ser elegit pontífex i adoptà el nom de Silvestre II. Intervingué en la reforma del monestir de Sant Benet de Bages i atorgà privilegis per Sant Cugat del Vallès. Morí a Roma el 1003.

ESCACS

per Jaume Mora

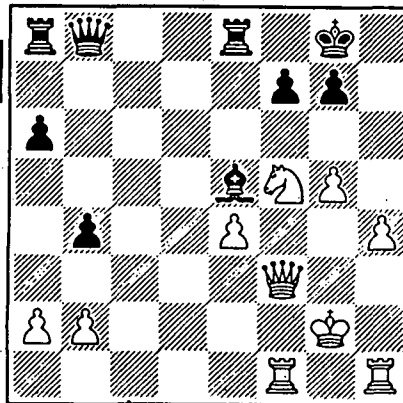
DIAGRAMA 492

Blanques juguen i guanyen

Ben mirat n'hi ha més d'una, sembla. Però només una obliga a jugar.

Solució al diagrama 491

1 C5D P7A, 2 C3R+ R4R, 3 CxP R3D, 4 C3R C7A, 5 R6C C3R, 6 C4A mat (si 5...C3T, 6 C4A mat).



CAIXA PENEDEÈS DONA SUPORT A TOT TIPUS DE MANIFESTACIÓ CULTURAL



CAIXA PENEDEÈS AL TEU COSTAT
PER LA CULTURA

COUNTERFORT

Caixa  Penedès

ESPECIAL

VILANOVA I LA GELTRÚ

Vilanova i la Geltrú és una ciutat costanera, i això, ha acabat convertint-se en un tret fonamental de la nostra més íntima idiosincràsia. El mar sempre ha estat una frontera oberta que ens ha comunicat amb altres indrets, tradicions, costums i gents, i ens ha fet acollidors i respectuosos amb altres cultures.

Bona mostra d'aquest tarannà és la celebració, a finals d'aquest mes de juliol, del Festival Internacional de Música Tradicional i Popular, on grups i solistes d'arreu del món arriben a Vilanova i la Geltrú amb la intenció de mostrar-nos la seva cultura a través de la seva música més estimada. I és que Vilanova i la Geltrú és una ciutat viva que omple les seves dates estivals d'activitats de tota mena dirigides a tothom. La Festa Major, que se celebrarà el 3, 4 i 5 d'agost és una excel·lent mostra d'aquesta conjugació on les nostres tradicions conviuen en harmonia amb la modernitat. Una festa carregada de l'alegria que confereix la Mediterrània als diferents pobles que l'envolten, sempre temperats per la seva bonança.

És potser per aquest fet que els vilanovins sempre ens hem sentit cofois de la nostra façana marítima, —la nostra més directa i primera trobada amb les aigües de la Mediterrània— del passeig del Carme, de les nostres platges, de la llotja del peix, del parc de Ribes Roges, del far... i alhora sempre ha existit el desig de



millorar-la, d'engrandir-la i de dotar-la d'elements que la facin més atractiva. A hores d'ara estan a punt d'acabar les obres de la tercera fase de Ribes Roges que constituiran un passeig incomparable des del parc fins la plaça Darró. Aquest passeig ja té un projecte per tal que es perllongui fins a la platja de Sant Gervasi tot arribant a una de les platges més encisadores de la vila, però fins ara no gaire ben comunicada. A la banda de Llevant ens trobem amb la platja del Far o de Sant Cristòfor, una zona que també serà arranjada en el futur i que acabarà de donar forma al conjunt de la façana marítima. Tot això es completa amb la construcció de dues places, la de Ponent —ja construïda— i la que s'està acabant de perfilar al solar de les antigues drassanes Yasa.

És ben segur, però, que quan tots aquests projectes, la majoria dels quals ja els podrem gaudir enguany, seguirem intentant que la nostra façana marítima no es deturi i segueixi un continu procés evolutiu de millora.

Com a alcalde de Vilanova i la Geltrú us convido a venir a la nostra ciutat i la descobriu i la gaudiu, no només durant aquestes privilegiades dates estiuenques sinó també la resta de l'any.

> Josep González i Rovira

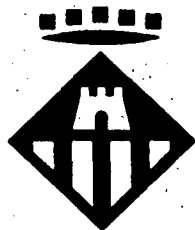
Alcalde de Vilanova i la Geltrú

**Tradició i modernitat
en harmonia**

EN EL CENTENARI DEL
NAIXEMENT D'E.C. RICART

1893 — 1993

UNA VILANOVA UNIVERSAL



AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Enguany s'escàu el centenari del naixement del vilanoví Enric-C. Ricart, excel·lent pintor i un dels més grans gravadors al boix. Com a pintor feu escriure a Alexandre Cirià-Pellicer, davant les esplèndides pintures que decoraven el cafè del Foment Vilanoví, que Ricart havia aconseguit una concepció del paisatge arquetípic molt propera a la de Sunyer, mostrant turons dignes de ser acariciats com els de Mercadé, figures definitives com les d'Obiols i escorços savis com els de Togores, tot gens lluny de la brillant festa de les ceràmiques populars d'Aragay. Com a gravador li feu dir que en xil·lografia el seu treball havia estat únic, que Picasso i Miró havien pogut realitzar importants obres en el terreny de la litografia, però que en el gravat en fusta, Ricart, realment, fou qui va dir l'última paraula.

Enric-Cristòfol Ricart i Nin va néixer a Vilanova i la Geltrú el 2 de novembre, dia de Difunts, de l'any 1893. Pujà malaltís i la seva infància fou tot un seguit de malalties i llarguíssimes convalescències que l'obligaren a passar llargues temporades al llit mirant i remirant les revistes de l'època i omplint de dibuixos més i més llibretes. Possiblement és en aquesta malaltissa infància on cal cercar el bressol de l'artista. Dibuixar i mirar, dues passions que l'acompanyaren tota la vida i de les quals mai no se'n pogué deslligar.

L'afecció al dibuix el portà, als divuit anys, a l'Acadèmia d'Art de Francesc d'A. Galí. Allí es trobà amb Joan Miró i amb la majoria dels companys que, anys més tard, formarien l'Agrupació Coubert, on confluïren les propostes «noucentistes» d'Eugeni d'Ors amb l'interès per les avantguardes que sorgien a París. Però en aquesta època, el vertader delit de Ricart no era tant dibuixar com mirar, contemplar...

El contacte amb els grans mestres

Emprès per aquest delit de mirar i contemplar, a primers de gener de 1914, anà a Florència. És pot dir que Ricart en prou feines agafà el llapis durant el mig any que romangué a la capital de la Toscana. Li vagava més d'amarar-se de la bellesa dels museus, esglésies, convents, places i carrers de la ciutat, i seure després una bona estona al *Giubbe Rosse*, el cafè dels futuristes, per pair tota la bellesa contemplada i l'alliçament dels antics grans mestres. Florència li feu trontollar els valors pictòrics estudiats a Can Galí. Velázquez, Ticià, Miquel Àngel queien fets bocins davant la frescor i rotunditat dels primitius Botticelli, Signorelli, Ghirlandaio... Florència, però, li feu també un gran bé: el reafirmar en les ànsies de dibuixar i li

feu néixer la necessitat de pintar.

Ricart tornà a Vilanova, després de passar per Venècia, a mitjans de juny de 1914, just vuit dies abans que esclatés la guerra europea. Barcelona estava a punt de rebre un allau d'artistes, d'homes de negocis, de gent i d'idees que cercaven refugi fugint de l'Europa enfollida. Es forjava una intensa activitat artística.

També per Ricart aquests foren uns anys de gran activitat. Retornà amb el seu mestre Francesc d'A. Galí, que era llavors el director de l'Escola Superior de Belles Arts de la Mancomunitat. Amb Joan Miró, Ricart obrí taller al carrer Més Baix de Sant Pere de Barcelona. Als matins a les classes d'en Galí, a les tardes a pintar al taller amb Miró.

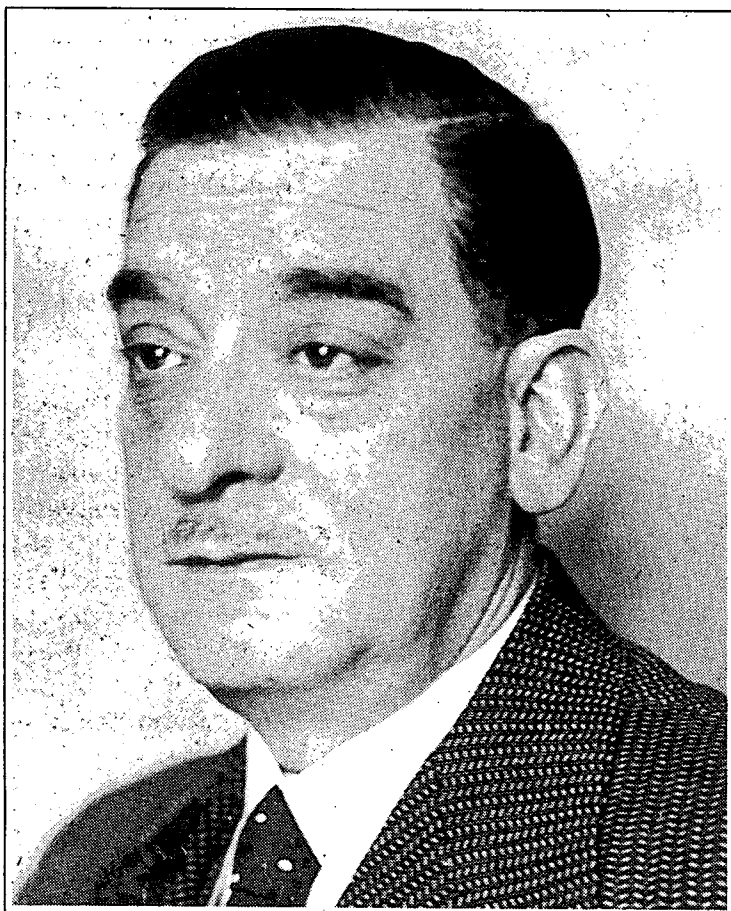
Mentrestant, a Vilanova, Rafael Sala, el vilanoví company de viatge de Ricart a Florència, tancà el taller del Carrer Major per obrir-ne un de nou a la platja. Aquest taller, seria durant temps el refugi i punt de trobada d'una pleïade d'artistes i amics: Damià Torrents, Josep Francesc Ràfols, Ricart..., als quals aviat s'hi afegiria un nouvingut de les Illes, Miquel Ferrà. Entre tots engegaren una revista que batejaren amb el significatiu nom de *Themis*, la filla d'Urà i Gea, deessa

de la Justícia i engendradora de l'ordre. *Themis* tenia un marcat accent francòfil i va néixer de l'afany de rebentar, del gust d'exterioritzar les idees i d'irritar a aquells que no els comprenien, a fi d'«higienitzar» la població. A més del grup vilanoví, col·laboraren en la revista César Martinell, Guerau de Liost, Concha Espina, Joan Bordàs, M. Morera i Galícia, J.M. López-Picó, Josep Maria de Sagarra, Joaquim Folch i Torres, entre molts d'altres. A *Themis*, Ricart hi publicà els seus primers gravats, quatre en total. La revista, dissortadament, morí aviat. Sala traduí el «Manifest de la dona futurista» de Valentine de Saint Point; els vilanovins digueren prou a tanta gosadia de l'hereu de ca l'Onclet, del xic de cal Ricart del Gas i del noi del metge Ràfols.

La primera exposició

Pel gener de 1917, Ricart feu la seva primera exposició a les Galeries Dalmau, del carrer de Portaferri: olis, aquarel·les, boixos i linòleums. Tot seguit, en aquesta mateixa sala, exposaren Joan Miró i Rafael Sala. Aquestes tres consecutives exposicions a Can Dalmau, donaren peu, primer a «Apa» i després a Josep Maria Junoy, a parlar d'una Escola de Vilanova. Junoy escrigué a *Troços*: «L'Escola de Vilanova: Així hem decidit anomenar un grup, encara reduït, significatiu de la «més» Jove Pintura Catalana, compost, fins ara, a coneixença nostra, per Enric-Cristòfol Ricart, Rafael Sala i Joan Miró...»

Acabada la guerra a Europa, a



Enric-C. Ricart a l'any 1942

És també l'any Ricart

Gravat de Ricart de l'any 1953



Ricart, com molts dels altres membres de l'Agrupació Coubert, li neix el neguit de marxar a París. París és l'obsessió de tots. Uns somnien amb París per fer-s'hi un nom, altres per perfeccionar el seu art, Ricart per veure-ho tot, principalment, pintura. Ricart, durant cinc anys, a partir de 1920, cada hivern marxà a París i retornà a Vilanova en ensumar la calor.

Ricart produí poc a París, dibuixos a l'Acadèmia La Grande Chaumière i poca cosa més. El que sí aconseguí foren interessants encàrrecs, com la il·lustració de *Carmen* de Mérimée, de l'editorial *La Sirénne*, i la dels *Contes anciens* de Fernand Flauert, i també de diversos boixos per la *Revue Musicale* i l'*Almanach de Cognac*.

De tots aquests viatges, primer Florència i després París, Ricart tornà amb un ric bagatge artístic que abocà en les seves obres de maduresa, des del més petit i humil gravat d'ocasió fins als monumentals quadres del Cafè Foment, passant per les xil·lografies decoratives i els boixos que il·lustren més de tres-cents llibres i publicacions.

La plenitud artística

L'art de Ricart es mostra en la seva total plenitud en les il·lustracions de *The ingenious gentleman Don Quixote of la Mancha*, fetes l'any 1933 per encàrrec de *The Limited Editions Club*, de Nova York. Aquesta important obra fou impresa magistralment a Barcelona als tallers d'Oliva de Vilanova, impremta que tingué els seus orígens a Vilanova i la Geltrú.

Després de la gran trencadissa de la guerra civil, Ricart no estalvià esforços en el redreçament vilanoví. Tothom que el requerií obtingué una resposta positiva i, fins i tot, entusiasta. Per això Ricart té molt a veure amb la recuperació de les festes populars vilanovines, carnaval, festa major, entremesos, i fins i tot amb la reconstrucció del temple arxiprestal de Sant Antoni Abat.

Ricart morí el dia 11 de març de 1960. El pare Agustí Altisent, així el recordà en el full que editaren els monjos de Poblet en memòria seva: «E.-C. Ricart parlà de tot amb paraula clara; res no menyspreà, res no considerà petit. Ho estimà tot, ho elevà tot i res no ensorrà. I ho expressà tot amb mesura i amb goig: els seus gravats manifesten aquella forma peculiar de joia que tenen les coses que viuen en la llum del Mediterrani».

Els boixos de Ricart quedaran com un dels exponents més nobles, més dignes i més purs que mai s'han imprès, així, per exemple, ens ho recorda, any rera any, el rector de Santa Maria de la Geltrú, Mn. Pere Sitjà, reproduint un boix de Ricart en la seva poètica felicitació nadalenca.

➤ Ferran Sanz Lou

Vilanova i la Geltrú recorda a Mossèn Llorenç Garriga



Mossèn
Llorenç
Garriga i
Pobla

Tenim notícia que el Cercle Catòlic de Vilanova i la Geltrú, té el propòsit de publicar una miscel·lània d'homenatge al que fou durant catorze anys rector de l'arxiprestat de Sant Antoni, mossèn Llorenç Garriga i Pobla.

Ens dirigim al seu president i col·laborador del nostre setmanari en Bonaventura Orriols perquè ens expliqui que hi ha d'això.

«Doncs sí, més que el propòsit és un llibre que ja el tenim enllestit i que, si no hi ha res de nou, serà presentat el proper mes de setembre».

—Expliqueu-nos quins motius us han mogut a la publicació d'aquesta miscel·lània.

—El motiu principal és celebrar el cinquantenari de l'arribada a Vilanova de Mn. Llorenç Garriga per a fer-se càrrec de l'arxiprestal de Sant Antoni, en unes circumstàncies molt difícils.

—Feu-ne si us plau una mica d'història.

—Mn. Llorenç va arribar a Vilanova l'estiu del 1943; el panorama que va trobar era desolador. El temple arxiprestal de Sant Antoni, que era —i torna a ser— junt amb Santa Maria del Mar i Sant Agustí, un dels tres més grans del nostre bisbat, era gairebé arrasat; la rectoria inhabitable, el Cercle Catòlic tancat i en un estat deplorable, etc.

—Són molts els col·laboradors?

—De moment comptàvem amb deu o dotze col·laboracions, però no ens

pensàvem que la idea fos tan ben acollida i, allò que passa, un s'ho diu a l'altre i de veritat que hem quedat agradablement sorpresos. Una resposta molt nombrosa que no esperàvem pas, sobretot de sacerdots fills de Vilanova que el van conèixer i tractar quan eren molt joves.

—Això vol dir que el seu record encara és ben viu.

—I tant!, el llibre ens dona a conèixer, des de diferents punts de vista, el que va representar el seu pas per Vilanova, que els vilanovins mai no podrem oblidar. També hi ha alguns treballs sobre la petita història religiosa vilanovina que, aprofitant l'ocasió, es recuperen de les boires de l'oblit.

—¿De qui va sortir la idea?

—Va sortir d'una conversa entre amics, a la sala teatre del Cercle Catòlic, en finalitzar una obra teatral. Havíem col·laborat amb ell, en la primera junta de la postguerra en la tasca de reobertura d'aquella ja centenària entitat. El ressò que aquesta idea va trobar en l'actual junta, va ser la clau que farà possible la publicació d'aquesta miscel·lània que vol ser un sincer i merescut homenatge a Mn. Llorenç Garriga i al mateix temps una valuosa aportació a la història de la nostra vila.

—¿Alguna cosa més?

—Voldríem donar les gràcies a tots els col·laboradors, particularment a Mn. Joan Escala que ens va animar des del primer moment a portar a terme aquesta iniciativa i també comunicar als residents de fora de Vilanova la bona notícia que, si Déu vol, no tardaran gaire a rebre, junt amb el nostre afecte i agraïment, la Miscel·lània en honor de Mossèn Llorenç Garriga i Pobla.

> C.C.

Centenari de Mossèn Pius Pallàs i Duran (1893-1993)

El dia 10 del passat mes d'abril es complí el Centenari del naixement, a la ciutat de Vic, de Mossèn Pius Pallàs i Duran.

Mn. Pius fou el fundador i Director de l'Escolania Montserratina de Santa Maria de la Geltrú.

Fundador i Consiliari de la Pia Associació de Santa Teresa de l'Infant Jesús.

Consiliari del Grup 40 «Arquebisbe Armanyà», de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

Consiliari de la Casa d'Empar.

El 23 de novembre del 1936, seguint l'exemple del Bon Pastor, donà la vida per les ovelles.

Els antics Escolans i antics Fejocistes i tota la Comunitat de Santa Maria de la Geltrú, que ell tant va estimar i servir, el recorda en aquest Centenari, i li demana que, des del Cel, pregui per nosaltres.

A Mn. Pius Pallàs, Mestre de l'Escolania Montserratina, en la seva festa onomàstica.

> F. Óliva

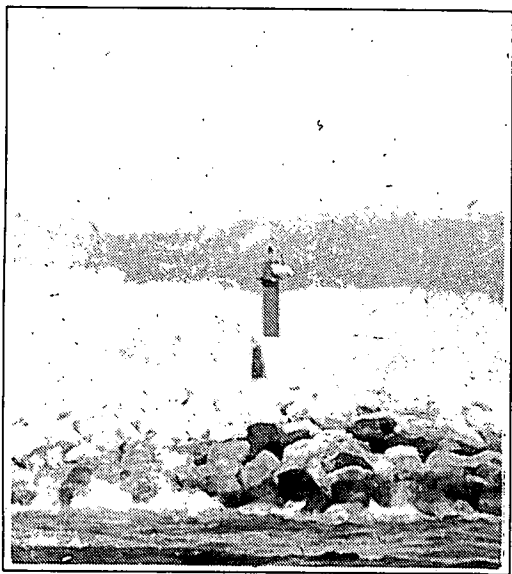
Sacerdot de Crist
destil·lant fe pura
cada jorn he vist
en vos més dolçura.

Tot voltat d'infants
refent llur palica
sou l'amic dels cants
i de la música.

Anys de goig sens fi
retroheu gloriosos...
aclant jardí,
cors fidels sortosos.

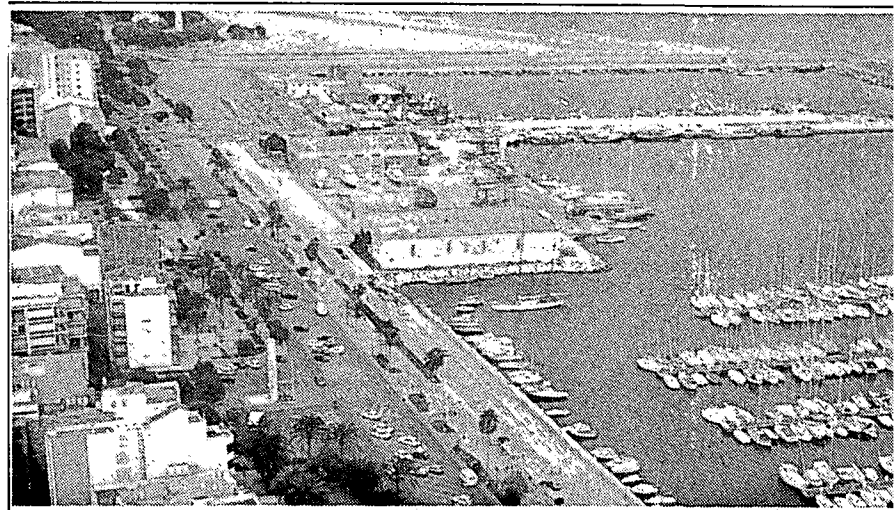
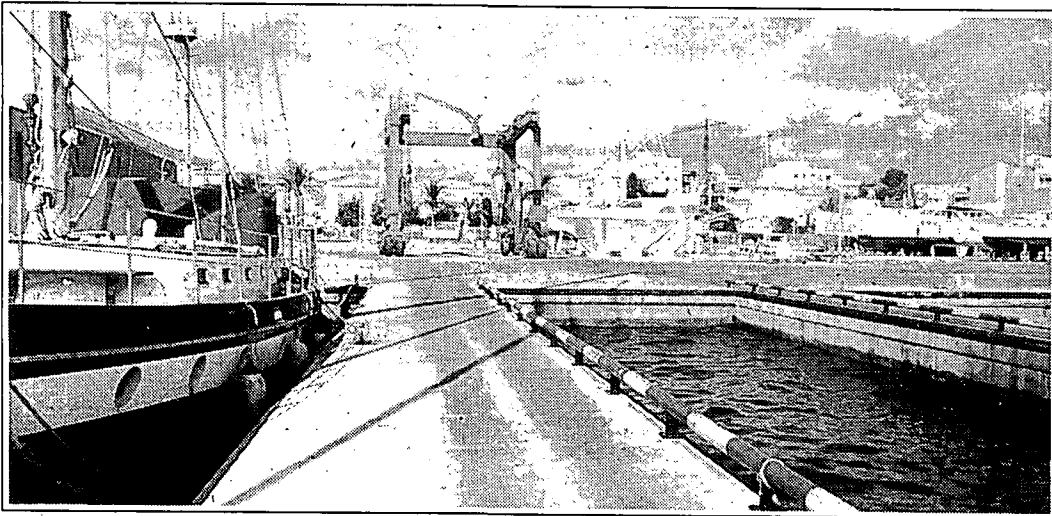
L'amor que per vós
sent l'Escolania
fa més delitós
el treball del dia.

Per ço els escolans
de la Verge Bruna
MESTRE, bo entre els sants
us diem tots d'una.



ESPECIAL

VILA



El port de Vilanova i la Geltrú està situat a la façana marítima d'aquest municipi, a la comarca del Garraf, i dista 47 quilòmetres de Barcelona.

El seu origen històric es pot situar al segle XVIII, en el tràfic de productes vinícoles del Penedès que es desenvolupà a través de la platja de Vilanova. A mitjan segle XIX, es comença a especular sobre la possibilitat de construir-hi un port artificial, però problemes de caire econòmic varen ajornar els projectes. Finalment, l'any 1945 s'inicien les obres que, finalitzades sis anys més tard, configuren l'estructura bàsica del port, que es completa amb l'ampliació, el 1974, i amb la construcció del contradic el 1982 i la dàrsena esportiva el 1989.

Es tracta d'un port totalment artificial, on actualment hi ha el sector comercial, el pesquer i el d'esbarjo. La façana marítima, i sobretot la façana portuària, és, sense cap mena de dubte, una de les zones de major atracció turística i comercial de la ciutat. El lligam i la integració del port i la ciutat és notori per gaudiament del vilanoví i el turista.

El port de Vilanova i la Geltrú té un alt nivell de seguretat per a les embarcacions: Al seu canal d'entrada hi ha sondes de set metres i la majoria de les zones interiors ultrapassen els tres metres. A més, està dotat d'un far de 27 metres d'alçada i 19 milles d'abast, amb un sector de visibilitat que va de 070° fins a 265° i s'identifica de la manera següent: tres centelleigs cada vuit segons.

A mitja milla de la seva dàrsena de l'est, es troba una estació de goniòmetre, molt útil per als navegants.

Aquest port, que ha donat gran importància a una ciutat eminentment marínera amb les seves instal·lacions i l'esforç de molts anys, ha aconseguit ser un dels de més renom del litoral català.

Situació geogràfica: 41° 12' N - 01° 43' E. Administració: Comissió

de Ports de Catalunya. Direcció: Oficines del port, recinte portuari. Telèfon: (93) 815 52 19. Zona portuària: II-III, Ronda General Mitre, 117 àtic - 08022 Barcelona. Telèfon: (93) 211 31 16. Municipi: 08800 Vilanova i la Geltrú. Comarca: El Garraf.

Servei d'escar

El servei de reparació d'embarcacions del port de Vilanova i la Geltrú és gestionat directament per la Comissió de Ports de Catalunya. Disposa d'una superfície d'esplanada, o zona destinada a carenar embarcacions, de 7.110 metres quadrats i d'una zona annexa a 1.350 metres quadrats per al servei de grua.

El recinte disposa dels serveis d'enllumenat, aigua, preses de corrent i telèfon públic. A més, existeix un moll d'espera de 148 metres de longitud i de quatre metres de calat.

Com a elements mecànics per al servei de reparació d'embarcacions disposa d'un pòrtic elevador, «travelift», d'una grua i de diversos mitjans auxiliars com ara un carretó elevador i una bomba d'aigua a pressió.

Aquest servei d'escar és pensat perquè tots els usuaris disposin de les prestacions adequades a un port tan dinàmic com el de Vilanova i la Geltrú, realitzat amb l'esforç de la Comissió de Ports de Catalunya, organisme autònom de la Generalitat que gestiona el port.

Els industrials de Vilanova i la Geltrú presten de forma acurada tot tipus de serveis necessaris per a les embarcacions, competitiu amb temps i preu.

Dàrsena pesquera

L'activitat pesquera a Vilanova i la Geltrú data del segle XVIII, i des de llavors ha anat creixent en importància. Actualment ocupa directa-

El Port de Vila

ment més de 420 llocs de treball entre l'1 i el 2% de la població activa del Garraf.

La zona pesquera, tan important en el port de Vilanova i la Geltrú, es desenvolupa en la primera dàrsena de llevant i té dos molls de quatre metres de calat, que en total resulten 550 metres de longitud, i dos de 2.50 metres de calat, que fan un total de 480 metres de longitud, destinats a l'atracada de les embarcacions de l'activitat pesquera.

La superfície de la dàrsena és de 51.000 metres quadrats i la longitud de la rampa de varada és de 60 metres. La flota amb base al port és de 168 vaixells de diferents especialitats (embarcacions d'encerclament, d'arrossegament major, arrossegament menor, cloïses, arts diverses...)

que fan que aquest port es mantingui entre els tres primers en el nombre de captures anuals: 5.223.905 kg l'any 1990.

L'activitat pesquera disposa d'una nau de vendes i classificació de peix de 850 metres quadrats i de magatzems per als pescadors amb una superfície de 950 metres quadrats.

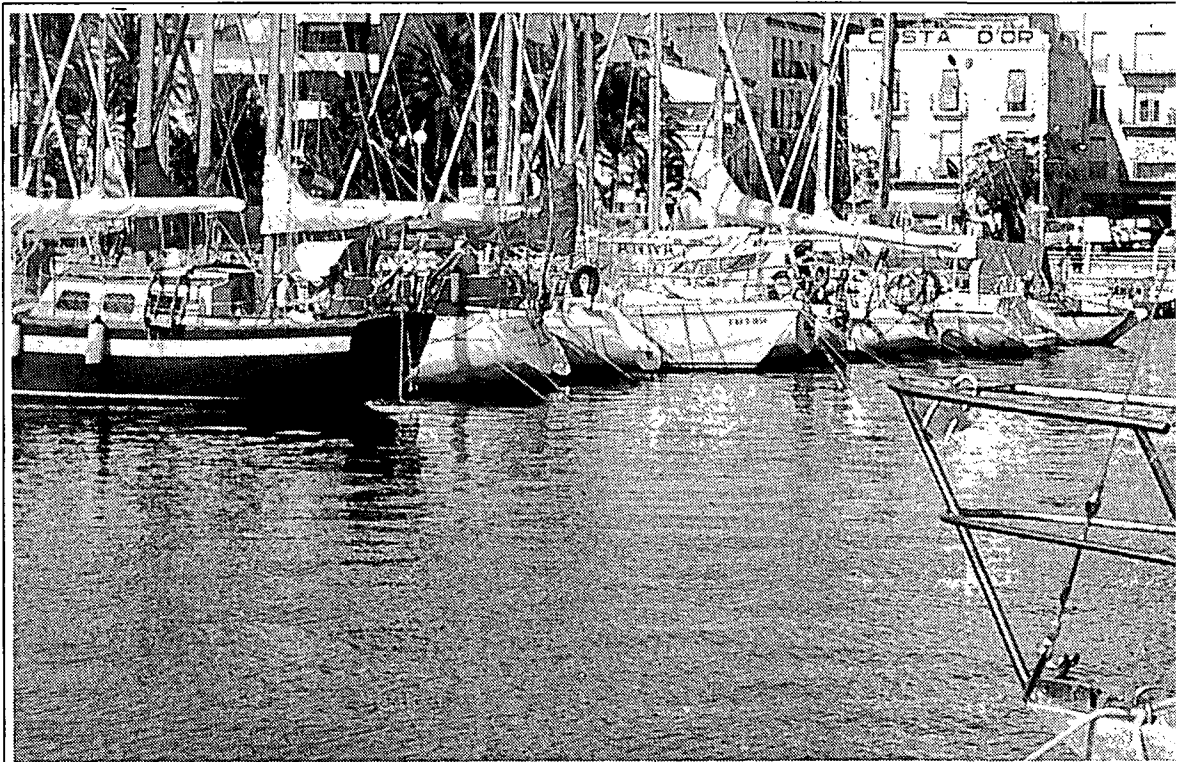
Així mateix, disposa d'una fàbrica de gel amb una capacitat d'emmagatzematge de 120 metres cúbics i una capacitat de producció de gel de 40 tones al dia.

La seva zona de pesca comprèn una franja de 12 milles des de la costa, que limita amb Castelldefels a llevant i Cambrils a ponent.

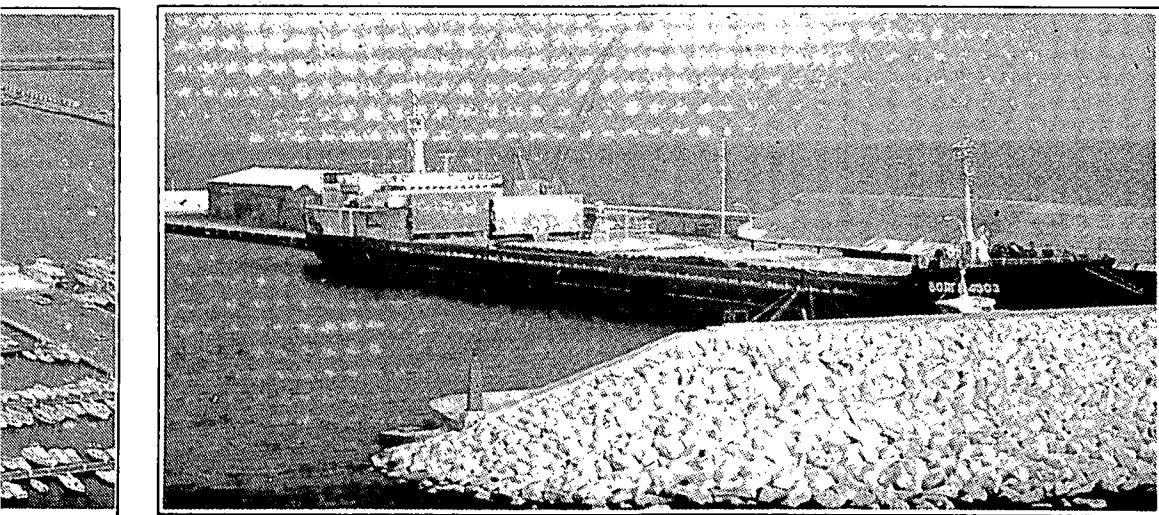
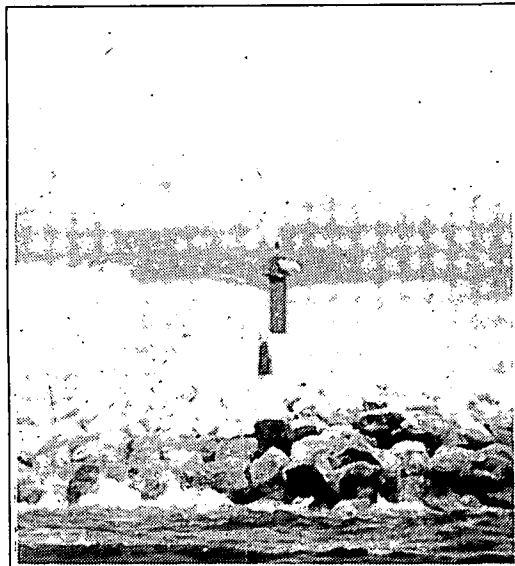
A les 15,45 hores comença la subhasta del peix, d'un gran atractiu per a professionals i curiosos que allí es troben.

Dàrsena comercial

La zona comercial del port de Vilanova i la Geltrú està ubicada en la segona dàrsena de llevant. Compta amb un canal d'entrada de set metres de calat, essent el de la dàrsena de 6,50 metres amb un moll de 250 metres de longitud d'atracada. Té una superfície de 50.000 metres quadrats d'aigua arrecerada i 20.000 metres quadrats d'esplanades. Disposa també d'un cobert de 1.900 metres quadrats i un rafal tancat de 1.570 metres quadrats i grues de 3 a 6 tones (2-UT). Hi ha servei de pràctic i també de les corresponents oficines consignatàries. El tràfic comercial es condensa principalment en el moviment de ciment, productes siderúrgics i mercaderies generals, i els darrers anys ha experimentat unes variacions



VILANOVA I LA GELTRÚ



novela i la Geltrú

quantitatius importants.

L'hinterland queda força limitat per la proximitat dels ports de Barcelona i Tarragona. La seva funció a Catalunya és la de desenvolupar un eix industrial basat en les avantatges d'un bon preu i servei acurat que el port pot oferir.

Quant al voreland, la limitació dels ports ha fet que aquest se centri, principalment, en països mediterranis del nord d'Àfrica —Algèria i Marroc. Només ocasionalment apareixen tràfics concrets amb algun port peninsular.

Dàrsena esportiva-club nàutic

Ocupa una de les zones més importants del port de Vilanova i la Geltrú. Actualment, la superfície de terra d'aquest

port esportiu és de 20.414 metres, amb més de 110.000 metres quadrats d'aigües arrezerades i uns 1.000 metres d'atraca.

Hi ha una zona d'amarratges populars, destinats a embarcacions fins a set metres d'eslora, que reuneix una gran quantitat d'aficionats als esports nàutics amb un important nombre d'embarcacions amb base en aquest port i que fan que sigui el port amb més places d'amarratges, explotats directament per la Comissió de Ports de Catalunya.

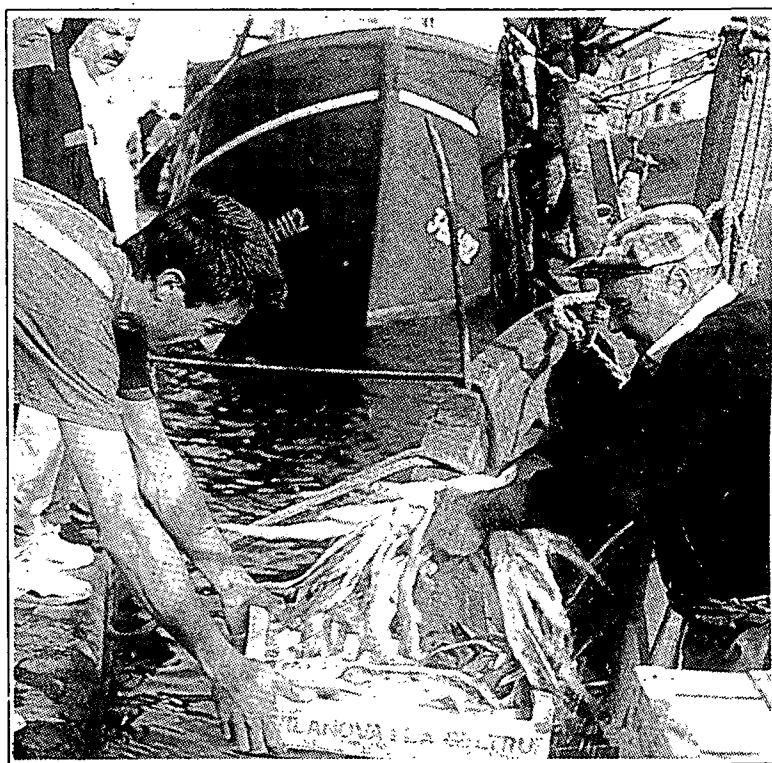
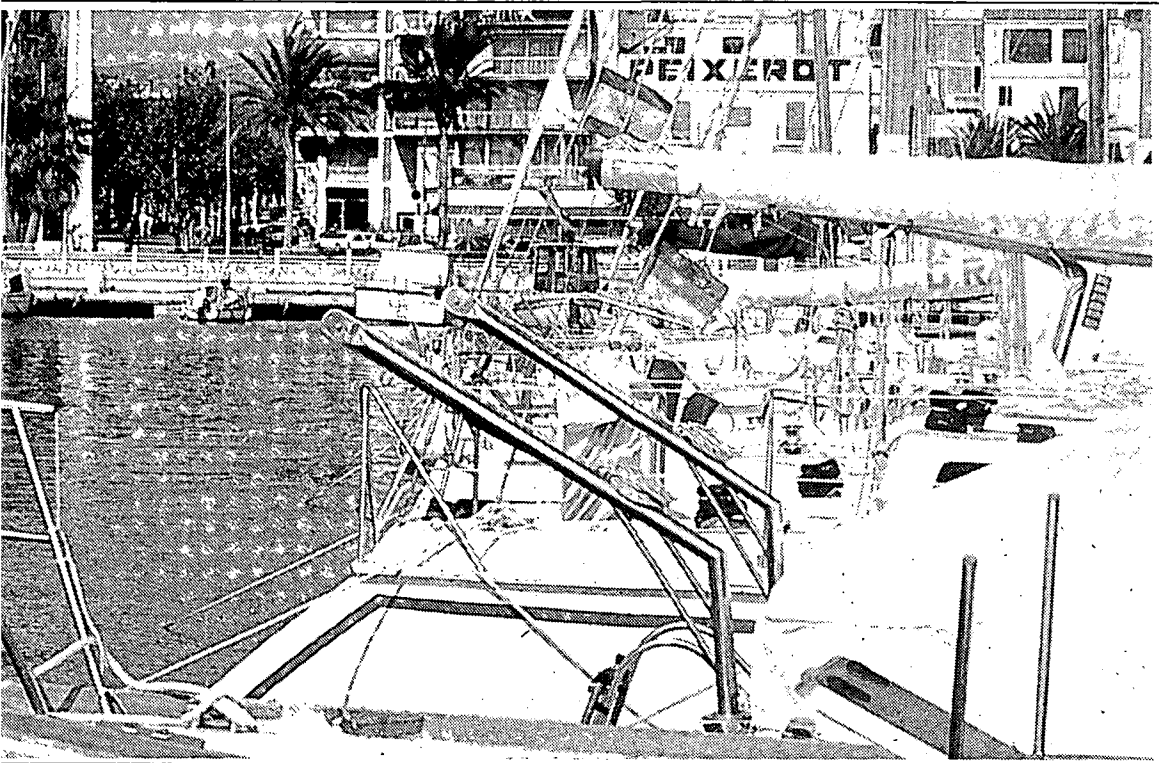
El Club Nàutic de Vilanova i la Geltrú, situat a la dàrsena esportiva, amb una concessió atorgada per la Generalitat de Catalunya amb data 21-10-85, és un dels més actius del litoral català, amb gran quantitat de serveis, ja que cada any passen per l'Escola de Vela més de mil cursistes de totes les modalitats com són mo-

tonàutica, creuers, optimist, etc. Les embarcacions esportives de creuer d'aquest Club són conegudes arreu del món per la seva participació a les grans regates de vela nacionals i internacionals.

Els usuaris de la dàrsena esportiva disposen de l'edifici social, restaurant, sanitaris, dutxes i servei per a totes les embarcacions.

La ubicació d'aquestes instal·lacions encaixa perfectament amb la població, ja que el passeig Marítim que les envolta és de gran vistositat, a més de ser un espectacle colonista, ja que la vista del Club des de la Rambla és d'una gran bellesa plàstica i marinera, que complau a tots els habitants i turistes que es queden gratament impressionats.

● C.C.



ESPECIAL VILANOVA I LA GELTRÚ

ESCOLA DIVINA PROVIDÈNCIA

• ESCOLA CONFENSIONAL CATÒLICA • CATALANA

IMPARTEIX ENSENYAMENTS DE:

EDUCACIÓ INFANTIL 3 - 4 i 5 ANYS

S'uneix a l'alegria dels vilanovins amb motiu de la Festa Major, tot desitjant-los la nostra salutació franciscana: Pau i bé.

C/. de la Providència, 1 - VILANOVA I LA GELTRÚ



TALLERS SENSO

PLANXISTERIA I PINTURA

Soldadura sobre alumini, coure i bronze

Unió, 101 - ☎ 893 29 07 VILANOVA I LA GELTRÚ

ajm **anjos mare** .S.L.

Treballs de pintura i decoració.
treballs d'aplicació.
Raig de sorra.
Pintures Epoxi.

Projecció d'escuma de poliuretà per
aïllaments tèrmics.
Marcs de tots els estils i tot el material relacionat
amb les belles arts.

c/. Rambla Samà 51 - ☎ 815 54 12 - VILANOVA I LA GELTRÚ

LLEGIU MEDITACIONS AL ROSARI de

Luis Albalate i Guillamon

Editat per la parròquia de Sant Antoni

VILANOVA I LA GELTRÚ - Tel.: 893 03 24



ORRI

SABONS INDUSTRIALS

☎ 893 05 98
VILANOVA I LA GELTRÚ



RESTAURANT LYS

SALÓ ESPECIAL PER A BANQUETS

Rambla Ventosa, 1
Tel.: 815 42 92 - 815 54 96
VILANOVA I LA GELTRÚ

Dia 15 d'agost

Festa Major de Santa Maria de la Geltrú

A dos quarts d'onze, celebració de la Missa en honor de
l'Assumpció de la Mare de Déu.
Tot seguit, sortida festiva d'Ofici.

Vespre, a dos quarts de nou. Solemnes Vespres.

Tot seguit després de les Vespres, el Grup Instrumental de la
Parròquia ens oferirà un concert de música popular catalana.

El Grup Instrumental de Santa Maria de la Geltrú va ser fundat l'any 1970. Està format per més de quaranta joves sota la direcció d'Albert Tort. El grup ha anat incorporant al seu repertori un ventall de composicions de tota la història de la música fins als nostres dies i, també, una important selecció d'obres tradicionals i populars catalanes.

Durant tot l'any, i amb l'únic afany de donar relleu a les celebracions litúrgiques de la seva parròquia, intervenen cada diumenge a la missa solemne i en les grans festivitats.

Han portat a terme actuacions per diverses ciutats i viles de casa nostra i també a Santiago de Compostel·la i Burgos.

Ha pres part en els actes commemoratius del Centenari de les Bases de Manresa (1892-1992), auspicats per la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració d'institucions i entitats cíviques i culturals del país.

Amb aquest motiu han interpretat en diverses localitats —Martorell,



El Grup Instrumental de Santa Maria de la Geltrú al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat

El Grup Instrumental de Santa Maria de la Geltrú

Pla de Santa Maria, La Sénia, Llorenç del Penedès, Lleida, Sant Vicenç dels Horts— i finalment el

dia 26/2 últim al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, una selecció de melodies entranyables, plenes

d'humanitat, sonoritat i expressió, compostes per grans mestres de la nostra música nascuts cap a la segona

meitat del segle XIX. Tots ells ens han deixat el seu mestatge musical fortament arrelat al seu sentiment patriòtic i a l'esperit renaixentista propi de l'època. Els autors també estaven compromesos amb el moviment catalanista del seu temps des del vessant artístic, cultural, educatiu o social i van saber donar la resposta creativa que els pertocava, la vitalitat de la qual ha arribat fins als nostres dies.

Tots aquests recitals han volgut ser un homenatge als qui han forjat la història i la identitat del nostre poble mitjançant la música, amb la confiança que sabrem ser-ne dignes continuadors.

No voldríem acabar sense fer esment del concert que va executar el nostre grup a la Casa Manyanet, de Begues, el dia 25 de maig en la trobada dels arxiprests de l'arxidiòcesi amb el nostre estimat Arquebisbe. Un recital com en família, que recordarem sempre.

➤ Ramon Falcó

Per inserir en aquestes pàgines de C.C., dedicades a Vilanova i La Geltrú, en l'avinentsa de la seva festa major a llaor de la Mare de Déu de les Neus, se'm demanen uns mots sobre la meva mare, la qual, recentment, n'ocorregué el traspàs.

La nostra mare nasqué al barri de mar, a la platja, de Vilanova i La Geltrú. —Gràcies a Déu, ha fruit de llarga vida; ha finat als 93 anys i mig d'edat.

Filla de pescadors i criada en mig del clima salabros de la nostra platja, la mar ha reflectit sempre en els ulls i en el cor de la mare.

Cristiana de veritat, pietosa, obediència, respectuosa vers l'Església, afable amb els sacerdots.

Dedicada exclusivament a la família, a la llar, ha viscut amb il·lusió la cria dels fills, i ha vist amb joia la brotada dels nets i besnets.

Donem gràcies a Déu i als pares, per les vides nostres,

A les nostres mares

dels seus fills, no negades, sinó joiosament acceptades.

Donem gràcies a Déu, per la germanor viscuda al redós dels nostres pares.

En la diada mariana de les Neus, se m'hi acumulen dos personatges irrepetibles: La Mare del Cel, i la mare de la terra.

Durant molts anys, tota la família acudirem a l'ofici de festa major, on després de la devota celebració, i com un ritu addicional, tenia lloc —té encara—, la troballa i

salutació anual de molts vilanovins, amants insobornables de les més pures tradicions.

Enguany, l'homenatge de la meua ploma, modesta, a Maria, en la seva alba advocació, protectora de Vilanova i La Geltrú, és ple del record intens i esperançat de la nostra mare; nostra: les meves germanes i jo.

Una vilanovina que no és mogué del seu poble, només ocasionalment, i que diria pot ser una d'aquelles ciutadanes que, sense dir-ho, fan país, fan poble; hi viuen immerses, n'hi copsen els batecs.

Són gent de la terra.

Que la Santa Verge de les Neus, benefactora de les vinyes, «Porta del cel sempre oberta, Estrella del mar» (cfr. Antifonari), ens atorgui participar en la taula del banquet de la saviesa: «Bebeu del vi que jo he preparat» (Prov. 9,5).

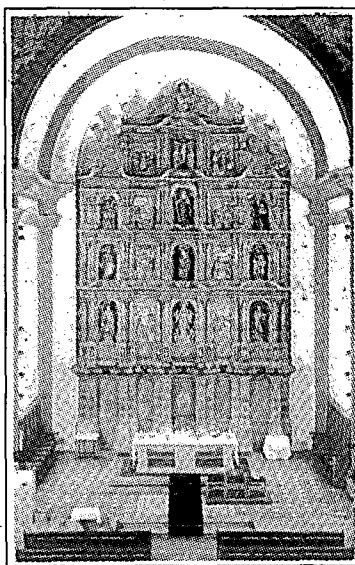
➤ Arcadi Llagostera Illa, prev.

L'any 1643 es reuní a la parròquia de la Geltrú el consell que hauria de decidir la realització del retaule major. Ni la inestabilitat política, ni les dificultats econòmiques que el poble català patia en aquells moments, no van impedir que es dugués a terme aquella gran empresa. Pels voltants de 1675 l'obra ja era acabada, i el 1713 es col·locava al seu emplaçament actual. A partir d'aquell moment, i durant més de tres-cents anys, el retaule va sofrir tota una colla de vicissituds —algunes de les quals segurament encara desconexim— que l'anirien transformant. Per sort, la conservació de determinats documents i, sobretot, els diversos testimonis i l'interès dels historiadors, han fet que moltes d'aquestes dades es poguessin recuperar i no caiguessin en l'oblit.

Enguany, en continuïtat amb l'interès que ha demostrat al llarg dels anys per la parròquia i el seu retaule, la Caixa del Penedès ha decidit editar un nou estudi d'aquesta gran obra de l'art català

El Retaule de la Geltrú

del segle XVII. El llibre *El Retaule de la Geltrú*, —que serà presentat en un acte públic a Vilanova i La Geltrú, el dia 13 d'agost, coincidint amb l'inici de la Festa Major de la Geltrú— se centra en l'anàlisi del programa iconogràfic del retaule. La iconografia, juntament amb la voluntat de perfeccionament tècnic i de modernitat estilística, la tendència a una decoració profusa i a la majestuositat, són característiques que aquesta obra comparteix amb molts dels grans retaules esculturats de l'època, i que els fan una de les manifestacions més originals, i alhora de èxit, del nostre barroc. La importància de l'anàlisi iconogràfica és, sobretot, al fet que ens aporta una visió del sentiment religiós viscut a l'època, i també ens dóna una idea clara de la intencionalitat i les funcions d'una obra com aquesta. Al retaule major de la



Geltrú, les imatges ens apropen al fet religiós per dues vies: per una banda, la de la devoció dels fidels, encarnada per les imatges esculpides dels sants patrons i dels sants, més

venerats a la contrada. Són figures conegudes i estimades, que aproximen el fidel a la doctrina i que actuen com els seus intercessors davant el món celestial. Intercalades amb aquestes imatges, hi trobem les escenes en relleu, on es mostren els aspectes fonamentals dels dogmes i s'hi explica la doctrina, assolint una funció clarament didàctica i de formació espiritual del poble.

El paper didàctic dels retaules

En uns moments on la societat sencera és en una atmosfera religiosa, on les estructures mentals de l'home es regeixen bàsicament per la religió, el paper didàctic dels retaules esdevé fonamental. Ara, després de tants anys, les imatges han perdut aquell lligam tan íntim amb la societat local, i l'ensenyament de la doctrina té

unes vies d'aproximació al fidel molt diferents. Per això, l'anàlisi iconogràfica, a més de ser un document de l'espiritualitat catalana del segle XVII, pot ser una guia per a la lectura d'obres tan complexes com aquest retaule, que s'han anat allunyant, de mica en mica, de la nostra comprensió.

Un llibre com aquest també pot ajudar-nos a entendre millor un moviment artístic fins ara tan poc valorat com el barroc. Sortosament, aquests darrers anys, l'interès dels investigadors i dels amants del nostre retaule s'ha vist recompensat pel suport de diverses entitats, la qual cosa ha permès dur a terme des de la darrera restauració, l'estiu de 1992, fins a publicacions com aquesta. Cal reconèixer, una vegada més, la important tasca feta per la Caixa del Penedès, car aquestes iniciatives permetran que hi hagi una veritable continuïtat en la recerca i el renovellament de coneixements sobre el retaule major de la Geltrú.

➤ Núria Nogué i Almirall



Plaça de la Vila, 3
Telèfon. 893 12 95
Fax 893 20 58
Apartat de Correus 36
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

A.P.I.

ADMINISTRACIÓ FINQUES

♦♦♦

ASSESSORIA FISCAL I LABORAL

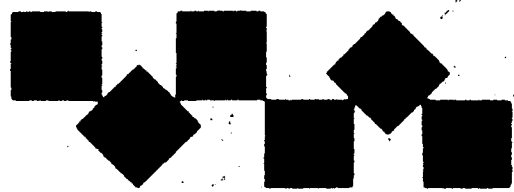
♦♦♦

ASSEGURANCES

♦♦♦

Des de 1943

Urbmont



U R B M O N T S . L .

PER VEURE-HO DES DE DALT

PARCEL·LES PER EDIFICAR

URBMONT S.L. EDIFICI FINQUES MONTANÉ

Plaça de la Vila, 3 - **08800 VILANOVA I LA GELTRÚ**
Tel. 893 20 58 - 893 15 58 - Fax 893 20 58



Testimonis

Hi ha fets, hi ha coses, que requereixen l'aval d'una o més persones —de fiar, és clar— que puguin acreditar-ne la certesa, així com algunes de les circumstàncies. I llevat dels casos en què ho requereix la justícia, un pot acceptar o no ser testimoni.

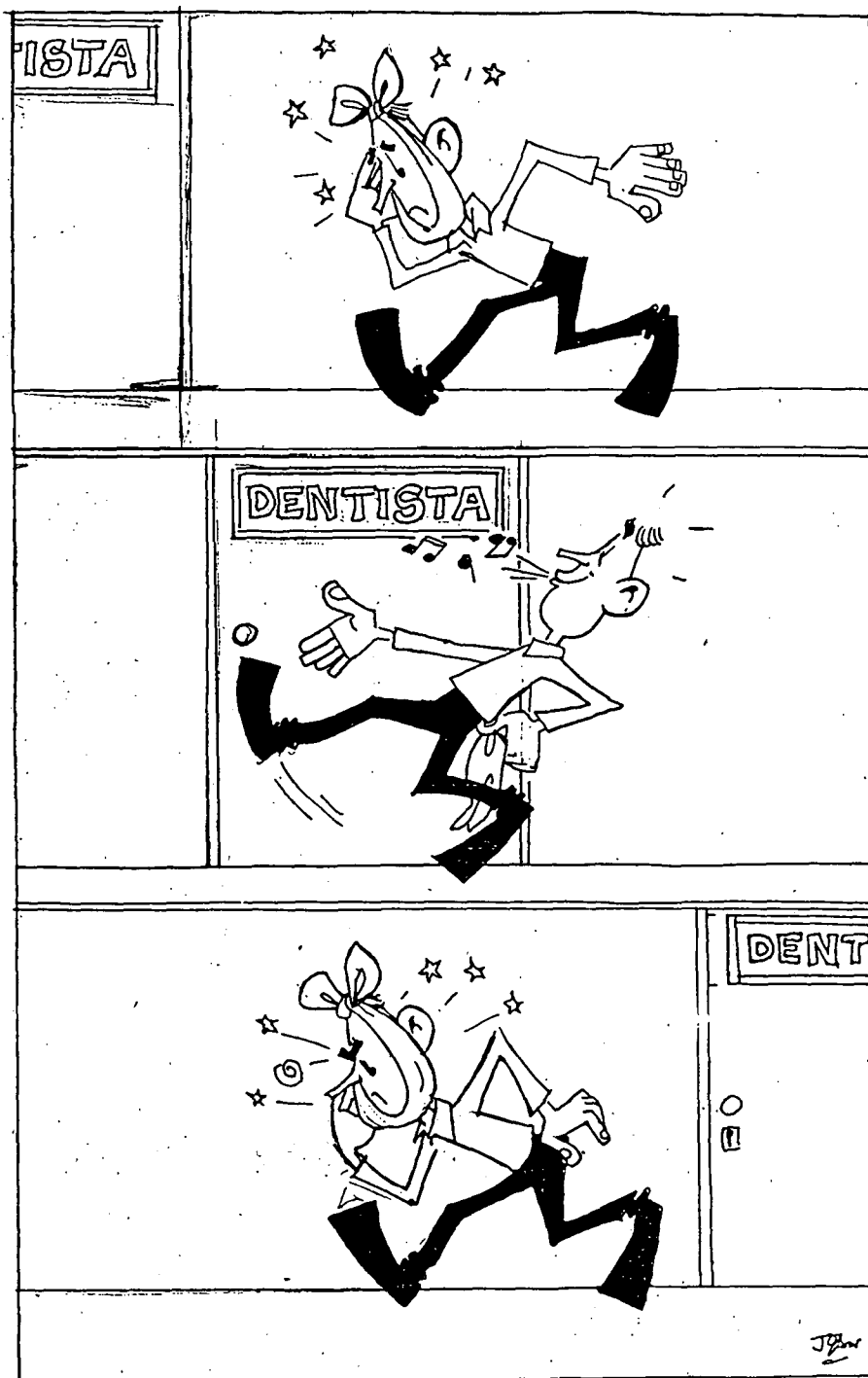
Hi ha, en canvi, condicions o compromisos personals en què, pel sol fet d'assumir-los, hom adquireix la responsabilitat de ser testimoni. Aquest testimoniatge pot dependre en la seva forma del que puguin exigir les circumstàncies, però té com a característic que és permanent. I el fet de no poder eludir aquella responsabilitat fa que hom hi respongui més o menys bé, més o menys discretament.

Ara bé, hi ha qui, ja sigui per la mateixa assiduitat que facilita la permanència, ja sigui per la singularitat d'unes determinades circumstàncies, arriba en el seu testimoniatge a l'heroïtat, fins al punt d'esdevenir un exemple per als de la seva mateixa condició, i també per als altres.

El seguiment de Jesús, pel baptisme, exigeix ja un testimoniatge, cosa que formalitza de ple la confirmació. La condició de cristià, doncs, és tot un compromís de donar testimoni. L'heroïtat i l'exemple és el que proclama l'Església, després d'anàlisi i investigacions, amb els sants i amb els beats: testimonis de fiar pel que fa al seguiment de Jesús i del seu Evangeli en les seves determinades circumstàncies personals.

Fins a donar la vida —*martyr* = testimoni— i ser «marcat», per tant, amb la sang de Jesucrist.

Àngel



EN PITU CALSAPEU

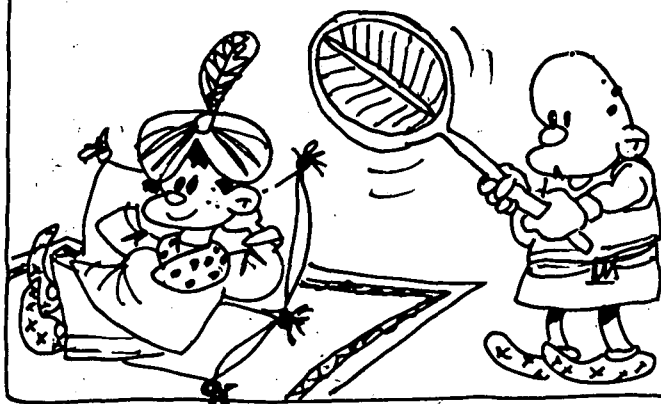
A L'ESTIU FA
MOLTA CALOR.



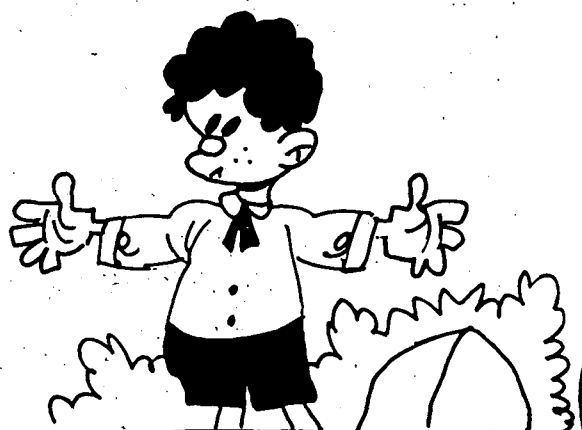
SI EN PITU FOS UN
MAHARAJA DE L'ÍNDIA
NO TINDRIA CALOR



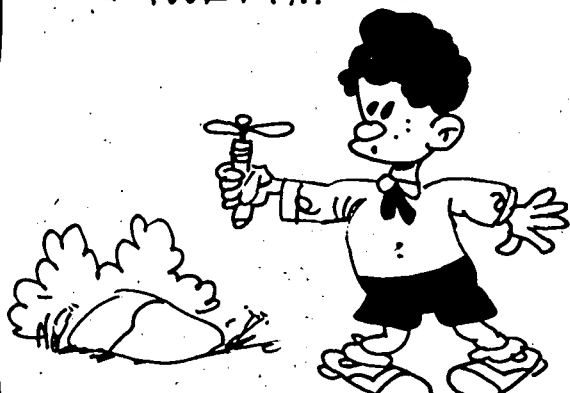
PERQUÈ TINDRIA UN CRIAT
VENTANT-LLO NIT I DIA.



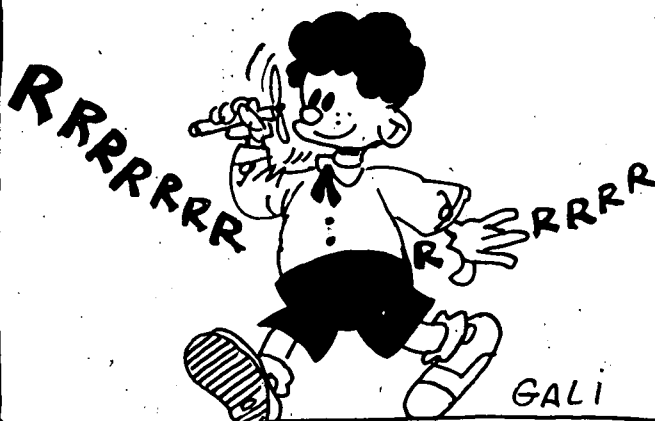
PERÒ AQUÍ TAMBÉ S'HI
ESTÀ DE A L'ESTIU...



AMB ELS NOUS VENTILADORS
PORTÀTILS A PILES DE
TAIWAN...



...VAS D'ALLO MÉS
AIREJAT.



Busquem l'evangelí de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 14, versets del 13 al 21 (Mt 14:13-21).

Reflexionem: 1. Hi ha miracles que semblen més «admirables» que uns altres. Així, el fet de donar de menjar a tota una multitud -uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la quitxalla-, que havia seguit Jesús fins a un lloc despoblat, i a partir de cinc pans i dos peixos, és tot un prodigi.

2. Potser més prodigiós encara és el fet que tot un Fill de Déu, Jesús, es constitueix en do per als humans i, fet un d'ells, es prodiga com a Paraula, amb un missatge singular de salvació, i que alhora, compadint-se en el seu cor de les multituds, dedica la seva atenció preferentment als malalts i als desvalguts.

3. De fet, per compartir el pa i el peix de la donació de Jesús, cal tenir-ne ganes. Però és que avui, les necessitats de molts i el pa i el vi eucarístics s'han de compartir alhora, o no s'hi val. El pa i el peix de Jesús, igual que la propagació del seu missatge, depenen del que hi posem nosaltres, poc o molt. I el que cal és que es pugui dir: «Tothom en menjà tant com en volgué.»

■ El catequista

La Poesia

¿Què és la poesia? El diccionari de la GEC diu que «és l'art d'expressar, de traduir en forma concreta el contingut espiritual propi, mitjançant paraules disposades segons unes determinades lleis mètriques». Dit més planerament, fer poesia és saber fer versos que reflecteixin el nostre estat d'esperit, les nostres emocions i d'aquesta manera comunicar-ho als altres. Aquesta definició, però, no acaba de convèncer, no solament perquè no sempre el vers és poesia sinó també perquè molts cops la prosa té un gran contingut poètic. I si la poesia és certament l'art de comunicar sentiments i emocions, ¿no és veritat que a vegades un quadre, una escultura o fins i tot una fotografia ens emocionen i ens correnen? ¿No podem dir, per tant, que també són poesia?

És molt bonic, eixerits, llegir i escriure poesia. Jo crec, de debò, que la lectura dels bons poetes ens pot ajudar a ser millors.

Llegiu atentament aquesta poesia d'en Raimon. I rumieu-la.

CANÇÓ DE LES MANS

*De l'home mire
sempre les mans.
Mans de xiquet, ben netes,
mans de xiquet que es faran grans.
Mans que en la nit busquen
allò que no troben mai.
Mans dels que maten, brutes;
mans fines que manen matar.
Mans tremoloses, eixutes,
mans tremoloses,
mans dels amants.*

De l'home mire sempre les mans.

*Mans tan dures
dels que passen fam.
Mans tan pures
de quan érem infants.*

*De l'home mire
sempre les mans.*

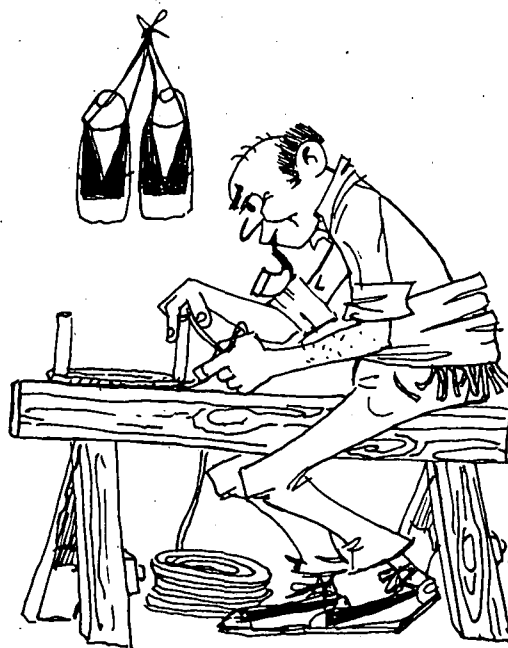
L'Estevet i el Forneret

Al meu poble, petit i vinater, el barber era l'Estevet. Durant tota la setmana tenia poca feina. Però els diumenges al matí l'Estevet anava de bòlit. Perquè era costum dels pagesos fer-se afaitar només un dia a la setmana i alguns només cada quinze dies. Ben pocs eren els que s'afaitaven ells. No cal dir que no existien les màquines elèctriques i fins i tot a ciutat encara eren més els que s'afaitaven amb navalla que no pas els que feien servir la «gillette». Així doncs els diumenges al matí l'Estevet tenia plena la botiga. I allò era l'àgora, el fòrum polític del poble. Perquè sovint els ja afaitats continuaven discutint de política amb els que esperaven per afaitar-se.

L'Estevet era declaradament d'esquerres i se les tenia amb el Forneret que era de dretes també ben declarades. Per això en acabar-se la nostra guerra «incivil» el barber va passar uns quants anys a la presó mentre el forner el feien «jefe local del movimiento». A mi m'agradava molt anar entre setmana a ca l'Estevet i veure-li exercir el seu segon ofici: espardenyer. Assegut cama-obert sobre el banc, anava donant voltes a la tira d'espart trenat per fer les soles, les puntes i els talons i després hi cosia les betes negres o blanques. Perquè a les espardenyes del Penedès, les que feia l'Estevet, no hi havia tela cosida, punta i taló eren també d'espart i la punta era tan xica que sovint el dit petit s'escapava de la seva resclosa i quedava a l'aire lliure. Perquè, ¿sabeu?, d'espardenyes n'hi ha de moltes menes. Gairebé cada comarca, cada ofici, tenia la seva espardenya típica. Així la de Valls, dita de set betes, però que realment només en té una que dona set voltes; l'empordanesa que és de tela blanca que cobreix tot el peu; la dita de taverner; o la valenciana amb dues betes que s'uneixen a la punta. Cap a Alacant trobem encara avui espardenyes fetes només d'espart, sense tela ni betes. D'aquest tipus els murcians en diuen «esparteñas» i les distingeixen de les «alpargatas» que són amb betes. Però les més curioses, per diferents, són les eivissenques que no són fetes de cànem ni espart sinó de fibra d'atzavara, tan resistent que l'espardenya es lliga al peu tan sols amb «es cordill» fi cim un fil de pescar.

També m'agradava molt anar a buscar el pa a cal Forneret. Encara sento aquella olor de pa ben cuit i el veig el Forneret, tot enfarinat, darrera el taulell de la botiga.

Els pans de pagès eren rodons i de quatre quilos. El més corrent era el de quatre crostons, com quatre panets enganxats als quatre cantons. Aquests crostons era el que primer es menjava del pa i sovint ens els donaven a la canalla com un requisit. Aquests pans de pagès de bona farina, ben pastada i ben



cuita al forn de llenya, es feien normalment per una setmana de durada o de vegades per a quinze dies (el mateix que si fa o no fa feien durar l'afaitada). I us asseguro que ben llescats (llesques d'un dit de gruix i el llarg d'una espardenya era ortodox) i sucats amb aquells tomàquets de penjar, petits i vermells, que a ciutat no es troben i amb oli de veritat —amb gust d'oli—, eren per mi la millor menja del món.

I com n'era de bona la coca de forner ensucrada i encaramelada...!

Per completar el pes del pa, el Forneret me'n donava sempre un tros de «torna». Com que érem bons amics, sovint era un tros tan esplèndid que segur que passava del pes. La «torna» poques vegades arribava a casa, perquè ja me l'havia cruspida pel camí.

Eren pocs, però, al poble els que anaven a comprar el pa. De fet gairebé tots els pagesos tenien blat de collita pròpia, que després de passar pel molí i convertir-la en farina, s'entregava al forner perquè fes el pa que es pagava a raó de dos quilos de farina per un de pa. Com que amb el moliner s'havia arribat a un acord semblant, resulta que de diners no se'n movien.

Bé, a mi m'agrada molt recordar aquestes coses i em sembla que és bonic explicar-les perquè ens recorden un món, una vida més senzilla, més planera i amb poques presses. I molt nostra. I tot això que és història petita, molt petita, ens ajuda a sentir-nos poble, que és l'única manera de ser quelcom de veritat en aquest món.

BABAR

i els seus amics de Festa Major

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Ja comença a fer-se fosc i tothom va prop d'una  plena de menjars exquisits. Babar felicita el cuiner, tot vergonyós amb la  blanca.

Per admirar millor el bust de sucre de Babar, Flora acosta un .

Artur arriba triomfant. Ha regalat la corona de flors a la vella senyora.

-Un  per a Artur! -diu Zèfir, com si fos un cambrer de debò. Però de passada agafa una  per a ell.

la taula, la gorra,
el fanalet, l'entrepà,
la galleta.



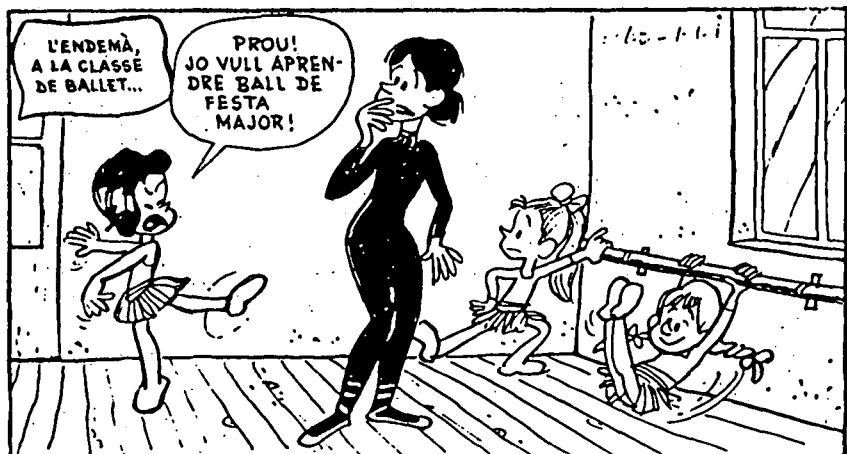
Babar i els seus amics creats per Jean i Laurent de Brunhoff

MISCE·L·LÀNIA



RELACIONEU CADA JUGADOR AMB LA SEVA OMBRA.
PERÓ, ATENCIÓ, QUE N'HI HA UNA DE MÉS.

LA MARIONA

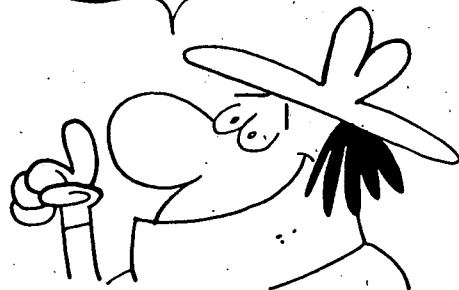


Cafaró LORENÇ



ΔΙΧΘ
NO POT SER!
TENIM TOTA
LA CASA PLE-
NA DE
FORMIGUES!

NO US HI AMOI-
NEU QUE JO
TINC LA SOLUCIÓ.



AI, NO
SÉ... LES
TEVES SO-
LUCIONS EM
FAN POR.

JA
VEUREU,
JA...

MIREU
QUÈ PORTO!
UN OS
FORMIGUER.



EL DEIXEU
ANAR PER LA
CASA, I ADÉU
FORMIGUES.

DONCS
ESTA
PROU BÉ
AIXÒ.

DIES MÉS
TARD...

EP/
VINÉ UN
MOMENT!



ET FAIG
SABER QUE
JA NO QUEDA
CAP FORMIGA
EN TOTA LA
CASA.

VEUREU?



ARA EM DIRAS
COM ENS HO HEM DE
FER PER TREURE
TOTS AQUESTS OSSOS
QUE TENIM AQUI.

VATUA!